

Thế Giới Chi Môn

Contents

Thế Giới Chi Môn	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	57
20. Chương 20	61
21. Chương 21	63
22. Chương 22	66
23. Chương 23	68
24. Chương 24	71
25. Chương 25	74
26. Chương 26	77
27. Chương 27	80
28. Chương 28	82
29. Chương 29	85
30. Chương 30	88
31. Chương 31	90
32. Chương 32	93

Thế Giới Chi Môn

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, chủng điền văn, tương lai, 1×1, thiên tài công, tàn tật thụNhân vật: Lưu Hình Trúc x Đỗ TriếtEdit:

1. Chương 1

Cong nguyên tháng 1 năm 2012, tại cao nguyên trung tâm của châu Nam Cực, một ngọn núi lửa siêu cấp bất ngờ phun trào, nhanh chóng nuốt chửng nơi đây, khiến cho mọi người ở đây có muốn báo tin đều không kịp.

Nham thạch nóng chảy làm tan chảy bề mặt băng, đến khi chính phủ các nước nhận được tin tức thì nước biển đã dâng lên 2/3, nhấn chìm một bộ phận đảo lớn nhỏ, mà hiển nhiên nó cũng không dừng lại ở đó. Núi lửa vẫn tiếp tục phun trào, thậm chí cả núi lửa dưới đáy biển ở vùng phụ cận của châu Nam Cực cũng bắt đầu phun trào, nên không bao lâu, toàn bộ châu Nam Cực đều bị tan chảy.

Toàn bộ các lãnh đạo tối cao của các nước thông qua vệ tinh đưa tin thảo luận tình hình nghiêm trọng lúc này.

“Chúng ta phải mau chóng đề xuất biện pháp, nếu không nhân loại sẽ bị hủy diệt” – Tổng thống M quốc nói, về mặt ông trước nay chưa từng ác liệt như thế, hiển nhiên đối với tình huống hiện tại vẫn chưa có biện pháp. Ông ấn cái nút kế tiếp, cho mọi người xem sơ đồ thuyết minh – “Chuyên gia của chúng tôi qua nghiên cứu đã đưa ra kết luận, cho dù núi lửa tại Nam Cực dừng phun trào, nhưng các dư chấn cũng như sóng thần có biến hóa lớn, chúng ta tất bị diệt vong.”

“Phải mau chóng rút lui khỏi đây!!!” – Thủ tướng R quốc về mặt dữ tợn, quốc gia của ông phần lớn là đảo, căn bản không thể thoát khỏi tai nạn này, hơn nữa hiện tại tòa thị chính của đảo cũng đang dần bị nhấn chìm, nếu không đi, tất cả bọn họ sẽ chết.

“Rút lui thế nào? Rút đi đâu? Thời gian của chúng ta không còn đến hai ngày, hơn nữa lần này tai nạn quá mức đột ngột, chúng ta căn bản không có chuẩn bị bất cứ điều gì.” – Y quốc nữ vương về mặt ủ rũ xoa xoa trán, chuyện này đã muốn tiêu hao hết tinh lực của bà.

“Thực sự là chúng ta không có bất kỳ một biện pháp nào sao?” – D quốc tổng lý không cam lòng hỏi.

Mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Cuối cùng vẫn là Z quốc chủ tịch lên tiếng: “Chúng ta rút lui về phía trong lục địa đi, nếu các vị cần có thể đến đất nước chúng tôi.”

Hiện tại, cũng chỉ có thể như thế.

Tất cả mọi người không nói nữa, đóng vệ tinh thông tin, đi chuẩn bị.

Chỉ hi vọng sau thảm họa này, có thể tiếp tục duy trì cuộc sống của người dân.

00*****00

“...Núi lửa phun trào trên diện rộng, khiến cho các mảng lục địa dịch chuyển, nhiều nơi động đất, núi lửa, sóng thần liên tiếp xảy ra, đồng thời tro núi lửa bay đến tầng đối lưu, theo dòng không khí lan rộng khắp toàn cầu, chắn ánh sáng, ảnh hưởng đến sinh trưởng của nhiều loài động thực vật, vô số loài bị diệt vong, mọi người bắt đầu khủng hoảng, tuyệt vọng... May mắn là động đất phạm vi không lớn, khiến cho một số ít cao nguyên không bị ảnh hưởng... Trong lúc đó, các nhà lãnh đạo các quốc gia đồng tâm hiệp lực, rốt cục phá được cửa ải khó khăn, thành công cứu được tính mạng của một bộ phận dân cư, nhưng vẫn có không ít tổn thất không thể cứu vãn... Cho dù là 300 năm sau nước biển hạ xuống, đất đai hiện ra, không khí sạch sẽ trở lại, nhưng nền văn minh tiêu vong, nòi giống diệt sạch, khoa học kĩ thuật bị đánh mất đang là vấn đề thách thức nhân loại...”

Trong TV, theo nhịp điệu đầy giảng thuật của người chủ trì, một màn hình ảnh kinh tâm động phách (chấn động lòng người) cực kì bi thảm chậm rãi thay đổi.

Đỗ Triết ngồi ở máy tính trước bàn, quay đầu nhìn ra cánh cửa phòng đang mở, nhìn về phía đặt TV ở phòng khách đang phát tin tức, trong mắt đen tối khó phân biệt, môi cắn chặt đến mức trắng bệch.

Trên tường, chiếc đồng hồ treo tường kiểu cũ chỉ hướng mười hai, tiếng chuông “boong boong” vang lên kéo suy nghĩ của Đỗ Triết trở lại. Quay đầu lại, trên màn hình máy tính đang mở song song hai văn bản, một bên là văn tự kì lạ chữ như gà bới, một bên là chữ Hán.

Ngón tay gầy yếu mảnh khảnh thuần thực gỗ, vì dùng thường xuyên mà để lại dấu hiệu trên bàn phím, đem cái văn kiện khó hiểu kia dịch sang chữ Hán.

Đây là công việc của hắn.

TV vẫn nói như trước, nhưng không làm cho chủ nhân chú ý nữa.

Hắn chỉ là không nghĩ trong phòng rất quanh quẽ, cũng không phải thật sự muốn nhìn cái gì.

Đồng hồ quả lắc treo tường chậm chạp đi tới, mỗi một lúc lại biểu thị thời gian trôi qua, lúc kim giờ cùng kim phút cùng chỉ số 12, theo tiếng chuông vang lên, Đỗ Triết dừng công việc, xem qua thấy tiến độ hoàn thành công việc khá tốt, bấm nút lưu lại văn kiện, đuổi người, thả lỏng thân mình có chút cứng nhắc, điều khiển xe lăn hướng về phòng bếp.

Nhà Đỗ Triết không lớn, một phòng khách, một phòng bếp, một phòng ngủ, một phòng vệ sinh cộng thêm một cái ban công nho nhỏ. Căn hộ không đến năm mươi mét vuông nhưng đủ cho hắn ở, phòng bếp ở bên phải cửa chính, qua phòng bếp đi vào chính là phòng khách, bên trái phòng khách có ban công nho nhỏ, mà phía bên phải là buồng vệ sinh, bên cạnh là phòng ngủ của Đỗ Triết.

Để thuận lợi cho Đỗ Triết ra vào, trừ bỏ buồng vệ sinh, toàn bộ sàn đều làm từ gỗ thô, tương đối bằng phẳng, không có gì chướng ngại. Phòng vệ sinh dùng các vật liệu không thấm nước, so với phòng khách thì thấp hơn khoảng mười centimet.

Trong phòng bài trí cũng rất đơn giản, vách tường toàn bộ dùng giấy dán tường với gam màu ấm, trừ bỏ vài món đồ gia dụng tất yếu, từng góc trong nhà đều có cây xanh, thoát nhìn ấm áp lại thoải mái.

Đỗ Triết ở trong này đã mười mấy năm, từng góc nhỏ trong đây hắn đều phi thường quen thuộc, nhưng gần đây, hắn lại cảm thấy mình tựa hồ như không hiểu hết ngôi nhà này.

Đi ngang qua phòng khách, thuận tay tắt TV, xe lăn chuyển tới cửa phòng bếp.

Cửa phòng bếp đóng chặt khiến Đỗ Triết có chút bất ngờ, hắn rõ ràng nhớ rõ trưa nay không có đóng cửa phòng bếp, hoặc là nói hắn cố ý mở tất cả các cửa lớn bé trong nhà.

Do dự một chút, Đỗ Triết cầm tay nắm cửa, nhẹ nhàng xoay, mở ra.

Bên trong là một căn phòng hai màu đen trắng, có các thiết bị dành riêng cho phòng bếp, nhìn thoáng qua cũng có thể thấy diện tích còn lớn hơn cả phòng khách nhà hắn, bên trong dụng cụ đầy đủ, có thể so với phòng bếp cao cấp của khách sạn năm sao, toàn bộ phòng bếp không một hạt bụi, ngăn nắp như chưa người nào dùng qua.

Đỗ Triết theo phản xạ đóng cửa lại, lúc mở ra, bộ dáng vô cùng khản trương.

Trên tường cửa sổ lớn mở ra, gần nửa sàn nhà được ánh nắng chiếu đến, vách tường đều dùng gạch men màu ấm, phía trên là máy hút mùi, phía dưới là bếp nấu màu bạc tinh xảo dùng năng lượng mặt trời, bàn đá cẩm thạch bóng loáng bày ra các loại đồ dùng bếp, tủ bát màu oliu cùng tủ lạnh thoát nhìn đáng yêu lại ấm áp.

Đỗ Triết vừa lòng gật gật đầu, đây mới là phòng bếp nhà hắn.

Mở tủ lạnh lấy ra đồ ăn tối qua, hâm nóng lại, thế là được bữa cơm trưa.

Ném qua cơm trưa, sửa sang lại phòng bếp, bên ngoài phòng khách điện thoại vang lên.

“Xin chào, Đỗ Triết nghe.”

“Tiểu Đỗ à, bác Vu đây. “

“Bác Vu ạ, có chuyện gì sao?” – Đỗ Triết hơi bất ngờ, bác Vu là bác sĩ điều trị cho hắn, khi hai chân hắn tàn tật, mười mấy năm qua cũng chính là ông phụ trách trị liệu cho hắn, nhưng ông gọi điện đến như thế

này vẫn là lần đầu tiên – “Cháu nhớ rõ chúng ta hẹn ngày mai đúng không? Cháu không có quá hạn cái gì chứ?” – Chiều thứ tư hàng tuần, hắn đều phải đến bệnh viện để tiến hành kiểm tra, nhưng thực sự thì cái này đối với hắn cũng không có gì giúp được.

“Đương nhiên, cháu luôn đúng giờ, là như vậy, bác đột nhiên nhận được thông tin, ngày mai phải đi Mỹ nửa tháng tham gia hội thảo y học, cho nên nếu cháu có thời gian, buổi chiều nay có thể lại đây được không?”

“Vâng, khi nào thì được ạ?” – Đỗ Triết hỏi.

“Lúc nào cũng được.” – Vu Tông Đức cười trả lời, trừ bỏ Đỗ Triết, các bệnh nhân còn lại ông đều giao hết cho các bác sĩ khác.

“Vậy hẹn bác một giờ nhé.”

“Được, bác chờ cháu.”

Treo điện thoại, Đỗ Triết bấm một dãy số.

“Xin chào, đây là công ty Gia đình ấm áp.” – Một âm thanh nữ nhân dễ nghe truyền đến.

“Xin chào, tôi ở đường Hướng Dương, Yên Đình tiểu khu, tòa nhà số 6, phòng 401, Đỗ Triết.”

“Xin chào Đỗ tiên sinh, xin hỏi ngài có việc gì cần giúp sao?” – Nhân viên không cần lật xem tư liệu cũng biết đối phương là ai, vị khách này là khách quen của bọn họ, hướng chỉ đối phương cũng là một vị khách đặc biệt.

“Là thế này, buổi chiều tôi có việc cần ra ngoài, cho nên bên công ty có thể cho nhân viên tới sớm một chút được không?”

“Được thôi, chúng tôi cho người đến ngay.”

Hơn mười phút sau, người của công ty gia đình đến. Đỗ Triết bảo nàng một số hạng mục công việc rồi nhanh chóng ra ngoài.

Vào thang máy xuống lầu, sau 12h trưa ánh nắng có chút rát, nhưng còn phạm vi có thể chịu được.

“Tiểu Triết, cậu ra ngoài sao?”

“Hôm nay trời nóng, đừng phơi nắng, chú ý bản thân một chút.”

“Cháu sẽ chú ý.”

Ven đường có mấy người chào hỏi, đều tỏ thái độ rất quan tâm.

Bảo vệ tiểu khu thấy hắn đi ra, liền mở cổng cho hắn, “Đỗ tiên sinh, buổi chiều tốt lành.”

“Buổi chiều tốt lành, Tiểu Tề.”

Tiểu Tề là bảo vệ mới của tiểu khu, vì tuổi còn nhỏ, mới chỉ có hai mươi, cho nên mọi người đều có thói quen gọi cậu ta là Tiểu Tề, ngay cả Đỗ Triết cũng thế, tuy rằng hắn cũng không lớn hơn là bao.

“Đỗ tiên sinh có việc phải ra ngoài sao? Có cần tôi gọi xe giúp không?”

“Đúng vậy, cảm ơn cậu.” – Đỗ Triết nói lời cảm tạ, mỗi lần hắn xuất môn đều do mấy vị bảo vệ ở đây kêu xe giúp, đối phương đã quen thấy hắn đến cửa là kêu xe giúp.

Xe rất nhanh tới. Thế kỉ 24 rất chú trọng bảo vệ môi trường, tai nạn ba trăm năm trước làm cho bọn họ hiểu biết rất rõ phá hoại môi trường là hành vi ngu xuẩn như thế nào, thảm họa thiên nhiên kia làm cho dân số từ sáu mươi sáu triệu người giảm mạnh xuống còn không đến một triệu, từ đó mọi người rất chú trọng việc sử dụng các đồ dùng không gây hại cho môi trường, năng lượng là một trong số đó.

Chiếc xe hiện đại sử dụng năng lượng là khí hydro, loại năng lượng này không gây ô nhiễm khả năng tái sinh cao, hoàn toàn có thể thay thế được dầu mỏ và các loại năng lượng không có khả năng tái sinh.

“Tiểu Triết, lại đi bệnh viện sao?” – Lái xe cũng là người quen của Đỗ Triết, mỗi lần Đỗ Triết ra ngoài đều là do ông phụ trách đưa đón.

“Bác Trần, lần này lại làm phiền bác.”

Dưới sự trợ giúp của hai người, hai mươi phút sau, Đỗ Triết tới bệnh viện.

“Phiền bác ở đây chờ cháu, cháu sẽ mau chóng đi ra.”

“Cậu cũng không cần nóng vội, dù sao tôi cũng không có việc gì, chờ một chút cũng không sao.” – Bác Trần ngồi mở điều hòa, chẳng hề để ý phát tay. Cái cậu Tiểu Triết cái gì cũng tốt, lại còn rất lễ phép.

Đỗ Triết không biết nói gì, vẫy vẫy tay tạm biệt, chuyển xe lăn vào bệnh viện.

2. Chương 2

Đặc thù của bệnh viện là trong không khí tràn đầy mùi thuốc sát trùng làm cho Đỗ Triết nhúu mày, tuy rằng hẳn mỗi tuần đều tới khám định kì nhưng vẫn không thể quen được mùi hương này.

Đến tầng bốn, khoa thần kinh, hộ lý ở đại sảnh đón tiếp thấy hắn, lập tức tươi cười mở miệng nói: “Đỗ tiên sinh, bác sĩ Vu đang chờ ngài.”

“Làm phiền Trương hộ lý rồi, tôi tự mình đi qua là tốt rồi.” – Cười gật gật đầu, Đỗ Triết quen thuộc hướng mục đích đi tới.

Đỗ Triết không biết là khi hắn vừa đi, một hộ lý đón tiếp trẻ tuổi khác không dấu được tò mò hỏi Trương hộ lý: “Chị Tiểu Trương, người đấy là ai thế? Tướng mạo không tồi a, khí chất lại không phải bàn cãi, mà chân anh ta bị sao vậy?”

“Em vừa tới khoa thần kinh, đương nhiên không biết cậu ta. Cậu ấy là Đỗ Triết, là bệnh nhân của bác sĩ Vu, nghe nói là chân cậu ta từ nhỏ đã bị tật, là dây thần kinh đùi không phát triển hoàn toàn gì đó.”

“Vậy có thể chữa trị không?” – Lời vừa thốt ra, tiểu hộ lý thấy mình hỏi thừa, xem người ta đã trưởng thành như vậy vẫn ngồi xe lăn, chỉ biết là hi vọng xa vời.

Quả nhiên Trương hộ lý nhìn cô xem thường, “Trước kia có lẽ có khả năng, hiện tại thì...không có cách.”

“Vì sao thế?”

“Cụ thể chị cũng không rõ.” – Cô cũng mới chuyển qua khoa thần kinh cũng mới được năm – “Trước kia nghe hộ lý tiền bối nói, được liệu dùng để chữa trị cho cậu ấy đã sớm bị diệt sạch, có muốn chữa trị cũng không được, tuy rằng đùi thoát nhìn cũng như người bình thường, nhưng vĩnh viễn không thể đi lại được.”

“Vậy người nhà anh ấy đâu?”

“Cha mẹ cậu ta là nhân viên công vụ của chính phủ, nghe nói mười mấy năm trước hi sinh khi làm nhiệm vụ.”

“Sao có thể thế được? Đỗ tiên sinh thoát nhìn còn không đến hai mươi tuổi.” Mười mấy năm trước anh ấy lớn chừng nào chứ?

“Đỗ tiên sinh năm nay đã hai mươi tuổi, chính là thoát nhìn có chút trẻ thôi, cậu ta được chính phủ nuôi dưỡng.”

Cho dù đã qua hơn ba trăm năm, dân số cũng đã dần khôi phục lại, mà sau gần trăm năm khí hậu ác liệt lại làm cho lượng dân cư tiếp tục giảm xuống, để đảm bảo cho nhân loại không bị diệt vong, các quốc gia trên thế giới liên hợp lại, kí kết điều ước hòa bình, thành lập liên minh, cùng giúp đỡ lẫn nhau, đây cũng chính là Liên Bang sau này.

Dân cư ít ỏi nên mỗi người lại càng được nhiều ưu đãi. Ở thế kỉ hai tư, mọi người cho dù không đi làm cũng có thể có phòng ở rộng rãi, có đủ tiền tiêu, các loại phương tiện công cộng đều là miễn phí, cho dù sinh

bệnh, tiền thuốc men cũng có thể xin chi trả. Đại đa số mọi người ra ngoài làm việc không vì cuộc sống trước mắt mà là để giết thời gian.

“Thực đáng tiếc, chân anh ấy nếu tốt, không biết có bao nhiêu người theo đuổi.” – Tiểu hộ lý bắt đầu vì Đỗ Triết tổn thương thấy bất công, trở về làm hộ lý, bao nhiêu đều có chút đồng tình, đặc biệt là loại vừa tham gia công tác, thấy người khác bất hạnh liền nhịn không được cảm thông.

“Đúng vậy, Đỗ tiên sinh học văn, nghe nói còn có biết nhiều văn tự của các quốc gia, một thân phong độ của người tri thức cũng không phải là dễ không, ngoại hình được, học thức tốt, nếu chị đây mà trẻ lại mười tuổi nhất định sẽ theo đuổi cậu ta.” – Trương hộ lý vẻ mặt tiếc nuối.

“Hi hi, chị Tiểu Trương, chị tư xuân nha ~” – Tiểu hộ lý cười quái dị trêu chọc Trương hộ lý.

“Có mình tôi thế chắc, cô cũng đâu có kém phần.” – Trương hộ lý lườm nàng, hai người cười nói thêm vài câu rồi bắt đầu công việc.

00*****00

“Cháu lại không tuân thủ thực đơn bác đưa cho, phải chịu khó ăn cơm chứ!” – Không phải nghi vấn, là khẳng định.

Phòng khám bệnh toàn màu trắng, Vu Tông Đức bắt đầu nói, trong tay là báo cáo kiểm tra sức khỏe mới nhất.

Đỗ Triết chỉ cười mà không đáp, hắn chỉ cần ăn no cơm là tốt rồi, cần thực đơn phong phú như vậy làm gì, không nói đến phiền toái, hương vị cũng không tốt.

“Tiêu hóa của cháu có chút rối loạn, phần cơ đùi có chút héo rút, nhưng cũng không có vấn đề gì, đợi bác tiêm cho cháu rồi cháu có thể về.” – Vu Tông Đức cũng biết lời nói của mình hắn sẽ không nghe, cả đời không thể đi lại, không cam chịu đã là tốt lắm rồi.

“Cám ơn bác.” – Đỗ Triết gật gù đầu, để Vu Tông Đức giúp mình đi vào phòng bên cạnh truyền nước biển.

“Bác không ở đây nửa tháng, từ nay các bác sĩ khác sẽ chiếu cố cháu, cháu nhớ rõ đúng giờ lại tới đây khám.” – Vu Tông Đức cùng hộ lý đem Đỗ Triết đặt trên giường, chuẩn bị tốt từng li từng tí, cũng không chờ hộ lý bắt đầu cởi quần Đỗ Triết, thuận tiện đem kim tiêm cắm vào.

Chân Đỗ Triết yếu hơn nhiều so với người bình thường, lông cũng rất ít, bởi vì nhiều năm không thấy ánh mặt trời cho nên da có vẻ trắng nõn, nếu chỉ xem chân, tuyệt đối không ai nghĩ đây là chân của một người đàn ông trưởng thành, ngược lại còn giống chân con gái, trên da còn có thể nhìn thấy dấu vết kim tiêm chưa tan, đều là do các lần tiêm trước để lại.

“Cháu hân nên phơi nắng nhiều, thế mới tốt cho sức khỏe.” – Vu Tông Đức nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Đỗ Triết, nhíu mày.

“Cháu có phơi nắng, nhưng phơi nhiều mà không đen.” – Đỗ Triết đáp.

“Vậy là tốt rồi, nhớ mỗi ngày phơi nắng khoảng hai mươi lăm phút.” – Vu Tông Đức đem đồng hồ báo thức chỉnh cho tốt – “Nhìn cháu giống như ông già vậy, một giờ nhé, cháu thích thì có thể xem sách hoặc ngủ một chút.”

“Được mà, bác Vu, bác đi làm việc đi, cháu ở một mình không sao đâu.”

“Được rồi, có chuyện gì liền bấm chuông, bác ở ngay phòng bên cạnh.”

“Vâng ạ.”

Xem tạp chí một lát, gập sách lại, Đỗ Triết nhu nhu hốc mắt, điều chỉnh hạ thấp gối đầu, liền ngủ.

Nghe tiếng đồng hồ báo thức, Đỗ Triết tỉnh lại, nhìn bình nước đã sắp hết, lúc này Vu Tông Đức tới nhổ kim tiêm đang cắm trên đùi hắn ra.

“Bác cho cháu một chút thuốc viên dinh dưỡng, mỗi ngày mấy viên, nhớ rõ phải chăm chỉ ăn cơm, đặc biệt là lòng trắng trứng, rau xanh, đồ ăn có nhiều calo, không ăn thường xuyên thì một tuần ăn vài bữa cũng

được, bác cũng không hi vọng thời điểm trở về thấy cháu lại gầy thêm.” – Vu Tông Đức vừa nói vừa đem xe lăn đẩy lại.

Không cần ông giúp, Đỗ Triết hai tay dùng một chút lực, trước tiên ngồi xuống xe lăn, sau đó lần lượt tới hai chân. “Bác nói điều này nhiều lần rồi, cháu đều đã nhớ rồi.”

“Nhớ rồi, vậy mà không chịu nghe!” – Vu Tông Đức vẻ mặt không đồng ý – “Tiểu Triết, bác đáp ứng ba mẹ cháu chiếu cố cháu cho tốt, cháu cho dù không vì chính mình thì cũng nên vì họ mà ngấm lại a.”

Bệnh của Đỗ Triết từ trước tới giờ vẫn là ông khám cho. Nhiều năm trước ông cùng cha mẹ Đỗ Triết cũng có giao tình, hai nhà cũng thường xuyên qua lại thăm hỏi, sau khi cha mẹ Đỗ Triết qua đời, Đỗ Triết lại không thích ra ngoài, cũng không đến nhà họ Vu, nhưng Vu Tông Đức vẫn thực tâm chiếu cố hắn.

“Cháu hiểu mà, kì thật cháu bây giờ cũng tốt lắm a, cháu thật sự không sao đâu.” – Nói không ngại đó là không có khả năng, nhưng hắn từ khi sinh ra tới giờ vẫn như thế, đã sớm nhìn thấy, bằng không có năng lực thế nào?

“Cháu hiểu được là tốt rồi, muốn bác đưa cháu ra ngoài sao?” – Vu Tông Đức đưa ra một cái túi, bên trong là thuốc viên dinh dưỡng.

“Không cần đâu, cháu tự mình ra ngoài là được rồi.” – Tiếp nhận túi, Đỗ Triết vẫy tay tạm biệt

00*****00

Về tới nhà, nhân viên công ty gia chính đã đi, trong phòng rất sạch sẽ, thoát nhìn thực thoải mái.

Đi ngang qua phòng bếp, cửa đóng, nhìn các phòng khác cửa cũng đều là đóng.

Đỗ Triết nhú mày, xem ra đây là yêu cầu thay đổi của cá nhân hắn.

Tiện tay đem túi thuốc và chìa khóa ném lên bàn phòng khách, cầm điều khiển từ xa, bật TV, nghe bản nhạc nhẹ nhàng vang lên, phối hợp với hình ảnh non xanh nước biếc xinh đẹp, làm cho người ta chậm rãi trầm tĩnh lại.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ ra, phòng ngủ với phong cách hai màu đen trắng, đập vào mắt là cảm giác đối lập mãnh liệt, nhưng bên cạnh đó lại cảm thấy hài hòa, đồ gia dụng đầy đủ, rộng rãi vững vàng, tạo cảm giác xa xỉ. Nhưng Đỗ Triết không thích loại trang hoàng kiểu này, tuy làm cho người ta thấy khó quên, nhưng không tạo cảm giác đây là “nhà”.

Này càng giống một ngôi nhà không người ở, mà là phòng trưng bày.

Đóng cửa lại, rồi lại mở ra, bên trong lại thay đổi, là cách bài trí vô cùng đơn giản, phong cách phối màu ấm áp, làm cho tinh thần của hắn thả lỏng.

Thời gian gần đây, nhà hắn trở nên kì quái, các cánh cửa trong nhà, lần đầu mở ra sẽ dẫn tới một căn phòng khác, nhưng khi mở lại thì lại biến trở về.

Lúc đầu, Đỗ Triết cảm thấy khủng hoảng, nơi này là nhà của hắn, hiện tại lại trở nên xa lạ. Hắn rất lo lắng, nếu một ngày không chú ý liệu ngôi nhà này cũng sẽ biến mất, cho nên hắn luôn bật TV tuy rằng không mấy khi xem, nhưng trong nhà có thêm âm thanh sẽ làm lòng hắn bình tĩnh trở lại.

Kì thật, hắn cũng dần quen với tình trạng này, trong lòng cũng muốn bước qua cánh cửa đó xem thế nào, nhưng Đỗ Triết không làm như vậy. Trước tiên, hắn không biết địa phương đối diện là nơi nào, bước qua đó nếu bị hút vào khoảng không thì làm thế nào? Hơn nữa nếu bước qua cũng không về được thì làm thế nào?

Hắn đã từng thấy bên kia xuất hiện trí năng người máy, nơi đó cũng không phải là thế giới mà hắn biết.

Nhưng mà nếu còn như vậy nữa, hắn sớm muộn gì cũng muốn bước qua cánh cửa kia vì tò mò mất.

Thật hi vọng nó có thể sớm một chút khôi phục lại.

Lui ra phía sau vài bước, Đỗ Triết mở cửa phòng tắm ra, tùy ý nhìn thoáng qua, đột nhiên hắn ngây ngẩn cả người.

Trong phòng tắm rộng lớn bị hơi nước làm cho mờ ảo, mắt Đỗ Triết vì dùng máy tính mà có chút cận thị, nhưng hắn lại không thích đeo kính, cho nên hắn chỉ có thể nhìn loáng thoáng rằng ngọn đèn sáng ngời kia chiếu vào một cái xích lô thân thể, sáng lên cảm giác mờ lung.

Có người!

Đỗ Triết hoảng sợ, theo phản xạ đóng cửa lại, dựa vào ván cửa thở.

Trời đất ơi, đây là lần đầu tiên hắn thấy có người ở nhà, nhưng lại mà lại trong tình huống oái oăm thế này.

Tuy rằng không nhìn rõ ràng lắm, nhưng đây chắc hẳn là một người đàn ông trưởng thành? Theo hình dáng mơ hồ thì có thể nhận ra đây là một người đàn ông anh tuấn.

Vỗ vò khuôn mặt có chút đỏ, Đỗ Triết xoay người đi mở cái cửa này, nếu đang tắm rửa thì chắc chỗ khác sẽ không có người ở?

3. Chương 3

Lưu Hình Trúc nghi hoặc nhìn cánh cửa phòng tắm đang đóng, vừa rồi trong nháy mắt, y quả thật thấy có người, nhưng nhà y thể nào lại có người ngoài ở được.

“KI 3432, có phải trong nhà có người lạ?” – Lưu Hình Trúc nói với không khí ngay sát tóc mình.

“Chủ nhân, không có.” – Một giọng nam trung lạnh lùng vang lên, quanh quẩn trong phòng, mang lại cảm giác quỷ dị.

“Vậy vừa rồi là cái gì? Ảo ảnh của ta sao?” – Lưu Hình Trúc nhíu mày, thị lực của y rất tốt, hơn nữa cánh cửa kia trong nháy mắt phát ra tiếng vang y cũng sẽ không bỏ qua.

“Vừa rồi có người, hiện tại không có.”

“Người nói kiểu cười khẩy?” – Ra khỏi phòng tắm, Lưu Hình Trúc tiện tay đem khăn mặt ném sang một bên, người máy làm việc nhà bắt được khăn, mang về phòng tắm.

“Ta không có hệ thống cười, nếu ngài cần, ta có thể lập tức làm lại.”

“Không cần.” – Lấy trong tủ ra một cái quần dài, một cái áo sơ mi, Lưu Hình Trúc vừa mặc vừa ra lệnh – “Đem băng ghi hình trong phòng theo dõi cho ta xem.”

Vừa dứt lời, một quang cảnh lớn xuất hiện trước mặt Lưu Hình Trúc, trong quang cảnh, phân biệt rõ màn hình theo dõi phòng khách, phòng ngủ, phòng tắm.

Trên màn ảnh, ngoài chỗ người máy vệ sinh đang quét tước, cái gì cũng không có.

“Điều chỉnh đến đoạn ta tắm rửa.” – Đóng chiếc cúc cuối cùng, Lưu Hình Trúc tùy ý lắc mái tóc ngắn, để vẩy ra vài giọt nước.

“Thật có lỗi, chủ nhân, vì đó là sự riêng tư của ngài nên khi đó camera tự ngắt.”

“Đáng chết!” – Lưu Hình Trúc thấp giọng mắng.

“Nhưng mà chỉ giới hạn trong các phòng mà ngài sử dụng, camera theo dõi ở phòng khách vẫn mở, ngài có muốn xem không?” – Giọng nam lạnh băng nói đến đây đột nhiên thở lớn.

“Thật biết dừng đúng lúc, ta thực không nên để bọn họ trang bị cho người hệ thống học tập, mau đi điều tra.” – Lưu Hình Trúc thừa nhận tính tình của chính mình không tốt, nhất là một số thời điểm phải nói chuyện với trí năng quản gia chết tiệt nhà mình.

“Rõ thưa chủ nhân.”

Quầng sáng hình ảnh như trước không có biến hóa, ngoại trừ người máy, từ đại sảnh đến phòng bếp đều không có ai.

“Không có ai.”

“Đúng vậy, không có.”

“Vừa mới rồi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Chủ nhân, ta không biết.”

“Người không biết?! Sửa sang các phòng đều nằm trong phạm vi không chế của người, người có cái gì không biết?”

“Ngài thực hiểu ta, chủ nhân.” – Trí não thanh âm như trước lạnh băng, lại làm cho người ta thấy nó có cảm giác cao hứng.

“Nói rõ ràng! Ta không muốn nghe người nhiều lời!” – Lưu Hình Trúc nói cho bản thân bình tĩnh, nó là trí năng quân gia của người, làm hỏng rồi xin một cái nữa rất phiền toái.

“Ta nghĩ ngài nên khiến nhần một chút.”

“Nói mau!” – Lưu Hình Trúc giận dữ hét, trên mặt lộ ra vài đường gân xanh.

“Rõ thưa chủ nhân, việc này xuất hiện gần đây trong bản theo dõi của các camera.”

Quầng sáng chợt lóe, nhưng là hình ảnh như trước không có biến hóa.

“Ta không thấy có gì bất đồng.” – Lưu Hình Trúc nhú mày, cảm giác như bị chính trí năng nhà mình đùa giỡn.

“Mời ngài chú ý cửa phòng bếp.”

Trên màn ảnh, cửa phòng bếp từ bên ngoài bị mở ra, một thanh niên nhả nhẹn ngồi trên xe lăn xuất hiện, vẻ mặt khiếp sợ, sau lưng hắn là bức tường được dán giấy màu vàng in hoa.

“Dừng lại.”

Hình ảnh dừng lại ở thanh niên biểu tình kinh ngạc. Lưu Hình Trúc nhìn thanh niên xa lạ kia, ngũ quan thuần Phương Đông không tính là anh tuấn, lại thoải mái ngoài ý muốn, có loại càng xem càng có cảm giác khó hiểu, Lưu Hình Trúc không biết hắn bởi vì đã bị kinh hách, vẫn đều như thế, nhưng không thể che dấu được cái khí chất độc đáo trên người thanh niên này.

Người khiêm tốn, tao nhã như ngọc.

Lưu Hình Trúc lại xem camera theo dõi đại sảnh, nơi đó không có gì khác thường, hắn nhìn không thấy thanh niên tồn tại, hắn không ở đại sảnh.

Lưu Hình Trúc cau mày hỏi trí não: “Sao lại thế này?”

“Bắt đầu từ mười ngày trước, hình ảnh người này sẽ giống hôm nay đột nhiên xuất hiện, có khi là phòng bếp, có khi là phòng ngủ, thậm chí là đại sảnh hoặc phòng tắm, ta không phát hiện được dấu vết gì của hắn ở trong phòng, chỉ có camera ghi lại được những hình ảnh này, ta đã lên mạng tra qua, tư liệu dân cư của tất cả các quốc gia đều không có người này.”

Theo giải thích của trí năng quân gia, hình ảnh không ngừng biến hóa, tất cả đều là thời điểm Đỗ Triết mở cửa. Chỉ có cửa bên trong nhà là chụp được hình ảnh của hắn, riêng camera bên ngoài không ghi được bất cứ hình ảnh nào.

“Vì cái gì không sớm nói cho ta biết?” Thất trách trí não!

“Ta đã báo cáo chủ nhân ngay tại thời điểm lần đầu tiên hắn xuất hiện.”

“Có việc này à, sao ta không nhớ?” – Lưu Hình Trúc đối với trí nhớ của mình rất tin tưởng, nhất là với chuyện kì quái như vậy, không có khả năng một chút ấn tượng đều không có.

“Lúc ấy ngài ở sở nghiên cứu chiếu cổ tế bào bảo bối của ngài, cho nên ngài chỉ bảo ta một câu: ‘Chỉ cần không động đến tư liệu nghiên cứu của ta, còn lại mặc kệ hần’, ta làm theo.”

“Phải không?” – Lưu Hình Trúc cẩn thận nghĩ nghĩ, thế này mới nhớ ra, lúc ấy sở nghiên cứu liên tiếp phát ra cảnh báo, y vội vàng nghiên cứu tế bào dung hợp, thuận miệng trở về một câu: “Vậy người cũng nên nhắc nhở ta một tiếng.”

“Đối phương cũng không có tiến vào nhà ngài, thưa chủ nhân.” – Ý tứ là nó không có quyền nói cho y.

“Hần mở cửa!” – Lưu Hình Trúc hận thấu cái cố chấp trí năng này, người nào chết tiệt lập trình cái này – “Lần sau xuất hiện, lập tức báo cho ta biết.”

“Cho dù ngài đang ở trong phòng thí nghiệm?”

“Cho dù ta đang ở phòng thí nghiệm.”

“Ngài có thể bỏ thực nghiệm trở về ngay sao?”

“... Ta sẽ.” – Được rồi, cái này tùy tình huống.

“Kì thật ngài trở về ngay cũng không kịp, sở nghiên cứu cách nơi này nửa giờ đi, ngài về đến nhà thì hần đã sớm biến mất.”

“KI 3432, người không nói không ai bảo người câm.”

“Ta không nói lời nào chỉ khi ta không tồn tại, thưa chủ nhân.”

“Câm miệng!”

“Đúng vậy, thưa chủ nhân.”

Y thực sự muốn đem cái trí năng quần gia này hủy đi rồi tạo cái mới, xoa huyết thái dương có chút nhức nhối, Lưu Hình Trúc quyết định gọi điện thoại cho sở nghiên cứu, y muốn xin nghỉ phép, dù sao giai đoạn hiện tại cũng không có gì phiền toái, nhân viên sở có thể lo liệu.

00*****00

Ánh mặt trời xuyên qua đám cỏ xanh qua khe cửa chớp chiếu vào phòng ngủ khiến Đỗ Triết liền tỉnh, tùy tay cào cào mái tóc hỗn loạn, hần thay quần áo. Hần đáp ứng Vu Tông Đức mỗi ngày phơi nắng, mà sáng sớm nay rất thích hợp, bởi vì tia hồng ngoại ấm áp nhiều mà tia tử ngoại có hại lại ít, có thể làm cho thân thể nóng lên, xúc tiến tuần hoàn máu và sự trao đổi chất, tăng cường sức khỏe cho bản thân.

Ngồi trên xe lăn, kéo cửa chớp xuống, Đỗ Triết vẫn còn đang mơ màng mở cửa chuẩn bị xuống bếp làm bữa sáng rồi đến ban công phơi nắng.

Vừa mở cửa, một thân ảnh cao lớn chặn tầm mắt hần.

Trùng mắt nhìn, Đỗ Triết theo hai chân thon dài hướng lên, ánh mắt đi qua chỗ thắt lưng, áo sơ mi, cuối cùng đến khuôn mặt.

Một gương mặt anh tuấn đầy vẻ khí khái xuất hiện, tuy rằng là tóc đen mắt đen. Nhưng ngũ quan so với người bình thường có vẻ sâu sắc hơn, giống như là con lai, đồng tử đen đôi lúc hiện ra một tia thâm lam, đã chứng thực điều ấy.

Đỗ Triết thất thần, ngây người ra, não vẫn còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, hần không nghĩ ra tại sao người xa lạ này lại ở trong nhà mình?

“Lần đầu gặp mặt... Không, phải là lại thấy mặt mới đúng.” – Lưu Hình Trúc khoe miệng tươi cười, bàn tay to đỡ lấy khung cửa, phòng ngừa đối phương đem cửa đóng lại.

“A!!!!!!” – Lúc này Đỗ Triết mới phản ứng lại, vội vàng đóng cửa.

Lưu Hình Trúc bắt đầu bội phục dự kiến của mình, hần đẩy cửa ra, trực tiếp khóa cửa đi qua.

“Anh...anh làm cái gì? Đừng tới đây, mau trở về!” – Đỗ Triết tuy rằng bị hoảng sợ nhưng rất nhanh liền khôi phục, hấn hai tay để trên người Lưu Hình Trúc, muốn đem hấn đẩy trở về, hấn không còn bình tĩnh thường ngày, một lòng nghĩ chính là không thể cho người kia lại đây.

Đáng tiếc, người đơn lực bạc [người yếu sức yếu] lại là ngồi trên xe lăn, nên khi đẩy lại làm chính mình lùi về sau vài bước, khiến cho Lưu Hình Trúc đã đi tới.

Tốt lắm, không có trời sụp đất nứt, cũng không có đất núi rung chuyển, hết thấy đều hết sức bình thường.

“Tôi là nhà khoa học.” – Lưu Hình Trúc cầm lấy tay vịn xe lăn của Đỗ Triết, cúi người, hai người mặt đối mặt, cái này khiến Đỗ Triết thấy áp lực rất lớn.

“A?” – Đỗ Triết không rõ đối phương vì cái gì nói cho hấn biết, hấn cố gắng ngửa đầu về phía sau, hai người dựa vào là thân cận quá, làm cho hấn thực không tự nhiên.

Lưu Hình Trúc không để ý đến phản ứng của hấn, tiếp tục nói: “Làm một nhà khoa học, điều không thể thiếu là lòng hiếu kỳ cùng tinh thần nghiên cứu, cho nên trong thời gian gần đây, tôi phát hiện một chuyện cảm thấy rất hứng thú, tôi nghĩ cậu có thể cho tôi lời giải thích được không?”

“Tinh thần nghiên cứu của anh tôi không hiểu và cũng không muốn biết, đây là nhà của tôi, mời anh rời đi.” – Đỗ Triết thu liễm quá nhiều biểu tình, lạnh giọng tiễn khách.

“Nhưng nhà của cậu hợp với nhà của tôi, mà cậu tùy tiện đều có thể mở ra nó, điều này khiến tôi cảm thấy thực bất an.” – Lưu Hình Trúc buông tay vịn ra, đứng ở một bên, ý bảo hấn nhìn sau cửa – “Tôi nghĩ cậu cũng muốn giải quyết vấn đề này sớm một chút đi?”

“.... Tôi cũng không biết tại sao lại thế này, mười ngày trước nó đột nhiên như thế.” – Biết hai người đồng bệnh tương lân, Đỗ Triết thái độ có điểm tốt hơn.

“Tôi tin.” – Lưu Hình Trúc gật gật đầu, hấn lần đầu tiên mở cửa cũng rất kích động, chắc không phải diễn trò – “Tự giới thiệu, tôi là Lưu Hình Trúc, xem như... hàng xóm của cậu.”

Nhìn bàn tay to trước mặt, Đỗ Triết vươn bàn tay có chút gầy yếu trắng nõn chính mình, bắt lấy, “Đỗ Triết.”

4. Chương 4

“Tôi nghĩ chúng ta cần ngồi xuống nói chuyện.”

Bởi vì Lưu Hình Trúc nói những lời này, Đỗ Triết dẫn y ra ban công.

Vốn hấn cũng không chuẩn bị dẫn người này đi, ai biết cửa này khi đóng lại còn mở ra được không? Lưu Hình Trúc lại nhanh tay đóng cửa, y đoán mọi chuyện có liên quan đến cánh cửa này, nhưng y thử nửa ngày cũng không mở ra cửa nhà mình.

“Làm sao anh biết tôi sẽ mở cửa vào lúc nào?” – Bộ dáng vừa rồi của Lưu Hình Trúc là kiểu chắc chắn biết hấn sẽ mở cửa ra.

“Nhà của tôi trang bị camera theo dõi, tôi xem bằng ghi hình, phát hiện mỗi ngày cậu bảy giờ đều mở cửa, không thể không nói, đồng hồ sinh học của cậu thật chuẩn xác.”

“À...” – Đối với giải thích của Lưu Hình Trúc, Đỗ Triết cũng không kinh ngạc nhiều lắm, hấn có thói quen buổi tối ngủ phải đóng cửa, nếu không sẽ bị mất ngủ.

Đỗ Triết ý bảo y tránh ra, chính mình tiến lên mở cửa, quả nhiên ngoài cửa lại biến thành đại sảnh nhà Lưu Hình Trúc.

“Hình như cánh cửa này chỉ có phản ứng với cậu?” – Lưu Hình Trúc nhú mày.

“Có lẽ thế.” – Dem cửa thay đổi về phòng khách nhà mình, lần đầu tiên xuất hiện loại hiện tượng dị thường này, hần từng lấy cơ bóng đèn hồng để người quản lý lên xem thế nào, nhưng bất luận là ai, cánh cửa chỉ có phản ứng với mình hần. Sau đó, hần cũng từ bỏ ý tưởng tìm người hỗ trợ giải quyết trong đầu, dù sao loại sự tình này rất li kì, nếu bọn họ cho rằng vấn đề là ở người mình liệu họ có đem mình ra giải phẫu?

Lưu Hình Trúc đi theo Đỗ Triết ra phòng ngủ, ánh mắt tùy ý đánh giá.

“Phòng của ngươi so với của ta cũng không sai biệt lắm.” – Mấy cánh cửa trong phòng Đỗ Triết cùng phòng hần có vị trí như nhau, bất quá chỉ là lớn nhỏ khác nhau, phòng của hần rộng khoảng 200 m2.

“Nhưng ở bên phải nhà anh không có ban công, bên trái lại có thêm vài phòng.” – Đỗ Triết ở phòng bếp, vừa bật lửa nấu nước vừa nói.

Sáng sớm mùa hè có ánh nắng ấm áp mà chói mắt, mặc dù có chút nóng, nhưng hiện tại vẫn có thể chịu đựng được, Đỗ Triết dẫn vòi sen tưới nước cho bồn hoa ngoài ban công, hai mắt híp lại nhìn xuống thảm cỏ xanh dưới lầu, mọi người đang tập dưỡng sinh, loáng thoáng có tiếng nhạc du dương theo radio truyền đến, cũng không phiền lòng.

Lưu Hình Trúc cũng nhìn, nhưng là nhìn lên trời, trong mắt y có thêm vài phần kinh diễm. Ở thế giới của hần, môi trường bị hủy hoại, ánh nắng mặt trời có thể gây tổn thương con người, ngay cả không khí cũng làm cho người ta không chịu nổi, nếu không có các thiết bị bảo hộ đặc biệt, y căn bản không nghĩ tới việc ra khỏi nhà.

Mà ở nơi này, trời cao xanh thẳm, ánh nắng tươi sáng, không khí tươi mát, mang theo một chút hương vị của tự nhiên. Nhìn ra xung quanh, mọi kiến trúc đều có không gian cho cây xanh, văn minh hiện đại cùng tự nhiên kết hợp chặt chẽ, thực sự rất hài hòa.

Y thích nơi này!

“Anh định thế nào?” – Thấy Lưu Hình Trúc tựa hồ không có mở miệng, Đỗ Triết đành phải mở lời trước, hần buông vòi hoa sen trong tay, nhìn về phía Lưu Hình Trúc.

Đột nhiên nghĩ tới vấn đề làm cho Lưu Hình Trúc phục hồi tinh thần lại, bởi vì điều kiện trước mắt mà tâm tình hần thoải mái không ít, cười nói: “Tôi vốn định tìm một chuyên gia về phương diện này đến để hỗ trợ.”

“Vốn định?”

“Đột nhiên tôi muốn thay đổi chủ ý.” – Tựa vào lan can, Lưu Hình Trúc ngửa đầu nhìn ra xa, hần thực sự thích thế giới này, rất thích – “Thế giới của cậu rất đẹp, tôi không hi vọng có ai tới quấy rầy nó, tôi nghĩ cậu cũng giống tôi?” – Quay đầu nhìn về phía Đỗ Triết – “Cho nên chúng ta đành phải tự mình giải quyết, tôi nghĩ cậu cũng không thấy phiền khi có thêm một người ở cùng, phải không?”

Đỗ Triết lặng lẽ nhìn y trong chốc lát, di chuyển xe lăn: “Tùy anh.”

Người này coi như thuận mắt, Đỗ Triết đành miễn cưỡng đồng ý với y vậy.

“Cậu đi đâu?” – Lưu Hình Trúc không động đậy, lười nhác hỏi.

“Làm bữa sáng.”

“Có thể chuẩn bị một phần cho tôi không?”

Đỗ Triết dừng lại, quay đầu nhìn hần một cái, “Chỉ có mì thôi...”

“Tôi không kiêng ăn.”

Ha ha, người này giống hệt như những gì y tưởng tượng, Lưu Hình Trúc nhìn Đỗ Triết biến mất ở chỗ rẽ phòng bếp, miệng cười không khép lại được.

00*****00

Ném qua bữa sáng, Lưu Hình Trúc hỏi mượn Đỗ Triết một cuốn sách về lịch sử của thế giới bên này.

“Cần bao nhiêu?” – Đỗ Triết nhớ lại danh mục sách của chính mình, có mấy cuốn liên, công tác phiên dịch của hần thường xuyên dùng đến.

“Tôi chỉ là muốn biết thêm về thế giới này, một quyển là đủ rồi.”

“Đi theo tôi.”

Đỗ Triết dẫn Lưu Hình Trúc vào phòng ngủ. Ngoài trừ các vật dụng cần có thì thứ nhiều nhất trong phòng là sách. Ba giá sách chuyên môn ở trên tường, một bên hợp với giường lớn, một bên là máy tính và bàn học của hắn.

Đỗ Triết rút một quyển sách trên giá xuống, đưa cho Lưu Hình Trúc.

Nhận lấy sách, Lưu Hình Trúc tùy tiện ngồi xuống giường của Đỗ Triết, bắt đầu xem, Đỗ Triết thấy vậy, há miệng thở dốc, cái gì cũng không nói, xoay người mở máy tính làm việc.

Lưu Hình Trúc cũng không phải là không biết gì, tâm trí hắn bị mục lục sách làm rung động, không phải vì nó ghi lại biến cố mạnh mẽ của lịch sử, đơn giản là nó rất quen thuộc.

Cách mạng công nghiệp... Đại chiến thế giới thứ nhất... Đại chiến thế giới thứ hai... Nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa thành lập...

Tất cả các nội dung đó đều rất quen thuộc, hắn tiện tay mở một tờ, cẩn thận xem xét, rất nhanh liền phát hiện, thế giới của hai người bọn họ có sự phát triển tương tự nhau, mà cũng có thể nói là giống nhau như đúc.

Điều duy nhất khác biệt là từ thế kỉ 21 khi thảm họa bắt đầu, trong thế giới của hắn, thế kỉ 21 căn bản là không có thảm họa này, tuy rằng có một nhóm nhà khoa học phát hiện núi lửa ở cao nguyên trung tâm châu Nam Cực, nhưng đó là một ngọn núi lửa đã chết.

“Đỗ Triết, hôm nay ngày bao nhiêu?”

“Hôm nay? Mười tám tháng bảy.”

Ngẩng đầu nhìn tờ lịch treo tường, bên trên là dòng chữ đỏ thắm “Công nguyên năm 2335”.

Đến cả thời gian cũng giống hệt nhau.

Buông sách, Lưu Hình Trúc tự động tìm ở giá sách thêm mấy cuốn nữa, hắn muốn hiểu thêm về hướng phát triển của thế giới này trong ba trăm năm qua, cùng với trình độ khoa học kĩ thuật của bọn họ.

00*****00

Lưu Hình Trúc sau khi được Đỗ Triết đồng ý, bắt đầu dọn đồ sang đây, nhưng Đỗ Triết thấy thế nào cũng không giống điều ta cánh cửa kì quái này.

“Anh đang làm cái gì?” – Đỗ Triết dừng gõ bàn phím, nghi hoặc nhìn Lưu Hình Trúc ở đại sảnh, mang theo mấy vật gì đó bằng kim loại, đi vào phòng ngủ của mình, theo sau là một người máy gia vụ, trong tay là một đồng dây điện.

“Ngốc, một lát cậu sẽ biết, cho tôi mượn máy tính dùng một chút.” – Lưu Hình Trúc cố ý thừa nước đục thả câu nói.

Đỗ Triết nhìn y, không hề động đậy: “Tôi đang làm việc.”

Lưu Hình Trúc đặt đồ vật trong tay xuống, hai tay tạo thành hình chữ thập, vẻ mặt lấy lòng thỉnh cầu: “Sẽ không mất nhiều thời gian của cậu đâu, máy tính của tôi ở bên kia không thích hợp để di chuyển.”

“Đừng động đến văn kiện trong máy.” – Đỗ Triết lưu bài viết, lui ra, làm việc mấy giờ rồi, hắn cũng nên nghỉ ngơi một chút.

“Cám ơn!” – Lưu Hình Trúc gật đầu, trước mặt Đỗ Triết, lấy máy tính của hắn.

Đỗ Triết cố gắng kiềm chế ý định ngăn cản Lưu Hình Trúc, lẳng lặng nhìn, bộ dáng đối phương thật sự giống như muốn hủy máy tính của hắn vậy.

Lưu Hình Trúc hí hoáy hơn mười phút, đem mấy cái dụng cụ gì đó cắm vào máy tính của Đỗ Triết, đầu còn lại nối với trí năng quản gia của mình.

Khi tất cả đã chuẩn bị tốt, Lưu Hình Trúc mở máy tính, âm nhạc khởi động qua đi, một giọng nam lạnh lùng vang lên.

“Chủ nhân, ta không thấy được điểm tốt của cái kế hoạch này ở đâu cả.”

Đỗ Triết bị âm thanh đột ngột xuất hiện làm cho hoảng sợ, theo bản năng nhìn về phía Lưu Hình Trúc.

“Đây là trí năng quản gia của tôi, KI 3432.” – Lưu Hình Trúc giới thiệu, lại quay sang trí năng quản gia nói – “Bất kể người có muốn thế nào, vẫn phải nghe theo ta.”

“Điều này là trái với pháp luật quốc gia.”

“Nơi này không phải thế giới của chúng ta,” – Lưu Hình Trúc vô cùng đắc ý – “Pháp luật bên kia quản không đến bên này, người có muốn ta đem người hủy đi, chế tạo lại không?”

Uy hiếp, là uy hiếp trắng trợn, nhưng trí năng quản gia không dám không nghe, nó tin tưởng chủ nhân của mình tuyệt đối phải làm như vậy.

Vì thế nó ngoan ngoãn làm theo – “Thỉnh chờ, ta làm ngay đây.”

Nhìn hình ảnh của máy tính rất nhanh biến hóa, Đỗ Triết có cảm giác không hay, theo cuộc đối thoại của bọn họ, hẳn cảm giác được một tia nguy hiểm, “Anh bảo nó làm cái gì?”

“Xâm nhập hệ thống quốc gia của các cậu, tôi phải có thân phận hợp pháp.” – Lưu Hình Trúc tiện tay kéo cái ghế dựa bên giường, ngồi bên cạnh Đỗ Triết, thú vị nhìn mặt hắn biến sắc, trong lòng rất cao hứng.

“Anh điên rồi?! Mau bảo nó dừng lại!” – Đỗ Triết vẻ mặt giật mình kinh hoàng, định tắt máy tính, lại bị Lưu Hình Trúc giữ lại – “Buông tay, Anh dùng máy tính của tôi, bị phát hiện thì tôi phải chịu trách nhiệm.” – Sớm biết thế này đã không cho y mượn máy.

“Yên tâm, yên tâm.” – Lưu Hình Trúc trấn an nói – “Thế giới của tôi khoa học kĩ thuật phát triển hơn các cậu nhiều lắm, hơn nữa năng lực của KI 3432 là số một, nếu có nguy hiểm nó sẽ tự động dừng lại, tuyệt đối không gây phiền toái cho cậu, tin tưởng tôi, được chứ?”

KI 3432 là thế hệ máy tính trí năng mới nhất, là sản phẩm của viện khoa học sử dụng trí tuệ Long Đằng nơi y làm việc, tuy rằng còn thiếu nhiều chức năng, nhưng năng lực của nó là vô hạn, không thể hoài nghi.

Đỗ Triết thôi giãy dụa, cẩn thận quan sát Lưu Hình Trúc, vẻ mặt y thực thành khẩn nhưng vẫn tràn ngập tự tin, làm cho Đỗ Triết theo bản năng tin tưởng y, nhưng vẫn là có chút lo lắng, “Anh đảm bảo?”

“Tôi đảm bảo.”

Vì thế Đỗ Triết bình tĩnh lại, im lặng nhìn màn hình máy tính.

Đỗ Triết không phải là không biết gì về máy tính, nhưng hẳn chỉ dùng một số chức năng đơn giản, mấy thứ cao siêu kia hẳn hoàn toàn không hiểu gì, nhưng vài chữ “cục công an XX” chạy qua hẳn vẫn nhận ra.

Cũng không biết qua bao lâu, màn hình máy tính thay đổi, những dòng chữ biến mất không thấy đâu.

“Tốt rồi chủ nhân, kế tiếp ngài chỉ cần tới Cục Công an để báo mất giấy tờ, xin cấp lại một lần nữa là được.”

“Tốt lắm.”

5. Chương 5

Lưu Hình Trúc có được chứng minh thư mới, là Đỗ Triết dẫn y đi làm.

Lúc ra khỏi nhà, mấy người quen ở khu đều ngạc nhiên nhìn Lưu Hình Trúc, nhất là ở chỗ bảo vệ, bọn họ đều không hiểu vị soái ca kì lạ này âm thầm vào tiểu khu lúc nào?

Đỗ Triết chỉ nói là bà con xa thân thích, sẽ ở nhà hắn một thời gian.

Thân phận mới của Lưu Hình Trúc coi như an toàn, một Hoa kiều về nước, chứng minh thân phận đều là kẻ lại, chỉ cần không tới địa phương đó tìm, không có ai biết thân phận của y là giả.

Từ cục Công an đi ra, Đỗ Triết muốn về nhà, hôm nay ở cùng Lưu Hình Trúc đã khiến tiến độ làm việc của hắn không được như mong muốn.

Bất quá Lưu Hình Trúc còn muốn đi dạo khắp nơi, đây là lần đầu tiên hắn ra ngoài mà không cần mặc quần áo phòng hộ, hết thấy đều rất mới mẻ.

“Anh không phải là nhà khoa học sao? Không cần đi làm à?”

“Tôi đang được nghỉ.”

“Tôi cũng muốn làm chủ nhà tốt, nhưng mà không có khả năng, nếu anh muốn đi đâu có thể bảo bác Trần đưa đi, bác ấy quen thuộc từng cái ngã tư ở chỗ này.”

“Vây được rồi.” – Lưu Hình Trúc đồng ý đề nghị của hắn.

Vì thế Đỗ Triết gọi điện thoại mời bác Trần đến một chuyến, vừa vặn ông ấy đang ở gần đấy, nghe vậy lập tức chạy tới.

Đứng trong bóng râm chờ bác Trần, Đỗ Triết đột nhiên nghĩ ra cái gì, lấy túi tiền ra, móc ra mấy tờ, đưa cho Lưu Hình Trúc.

“Cái gì vậy?”

“Cho anh, tôi nghĩ tiền mặt hai bên có khác biệt.”

Quả thật đúng là thế, Lưu Hình Trúc không khách khí tiếp nhận, “Khi nào cậu sang chỗ tôi, tôi sẽ chiêu đãi cậu.”

“Không cần.” – Hắn cũng không nghĩ tới việc sẽ sang bên đó, theo như lời Lưu Hình Trúc có thể thấy bên đó tuy khoa học kỹ thuật phát triển nhưng hoàn cảnh không tốt lắm – “Đem người máy của anh cho tôi mượn là tốt rồi.” – Gần đây việc khó khăn nhất là tìm công ty gia chính.

“Ok.”

Bác Trần rất nhanh đã tới.

“Lên xe, trước hết là đưa cậu về.” – Lưu Hình Trúc ngồi ở sau xe, thấy Đỗ Triết không lên xe, liền mở cửa xe nói.

“Không cần, nơi này gần, tôi tự mình về được, bác Trần, phiền bác dẫn anh ấy đi dạo xung quanh, tiền xe lần sau tính.” – Đỗ Triết cũng công ty lái xe có hợp đồng, mỗi tháng đưa tiền vào cuối tháng.

“Yên tâm, có tôi ở đây, cam đoan cho cậu ấy vui chơi thoải mái.” – Bác Trần vỗ ngực.

Tiến Lưu Hình Trúc, Đỗ Triết trở về nhà làm việc, cả ngày nay hắn không động đến, mấy cái bản thảo đó chưa đến nỗi mọc nấm đi.

Lúc Lưu Hình Trúc trở về, túi lớn túi nhỏ, tay xách nách mang.

“Mua cái gì thế?” – Đỗ Triết nhìn một bàn đầy túi, trầm ngâm không biết nói gì.

“Đồ ăn.” – Lưu Hình Trúc đem mở túi ra, một bàn toàn là thức ăn, rau xanh, hoa quả, đồ ăn vặt, cái gì cũng có.

“Anh mua ở đâu?” – Đỗ Triết một đầu đầy hắc tuyến, mấy thứ này đủ để hắn ăn hơn nửa tháng.

“Tâm Hỷ Nhạc siêu thị ở khu phố.” – Lưu Hình Trúc lúc ấy luyến tiếc rời khỏi siêu thị, nhưng vì đã tiêu hết tiền rồi, có mấy thứ đồ ăn vặt trên đường về y đã giải quyết hết – “Bên này có nhiều loại rau quả, hương vị cũng tốt, không giống ở chỗ tôi, toàn là rau quả tổng hợp, ngoài dinh dưỡng ra thì một chút hương vị cũng không có.” – Tiện tay lấy một gói Chocolate, bóc giấy gói ném vào miệng, vị đắng đậm đặc làm hắn không tự giác nhắm mắt lại – “Cậu có muốn không?”

“Cảm ơn, anh cứ ăn đi.” – Đỗ Triết lắc đầu – “Tôi nay anh mang trí năng máy tính về, đặt ở đây tôi thấy không tiện.” – Kì thật hẳn ngại nó quá âm ỉ, cả ngày hôm nay, nếu không phải oán giận chủ nhân bất công thì cũng là khuyên hẳn nghỉ ngơi, đừng chúm mũi vào máy tính.

“Cái đó là dự bị, cho cậu dùng.” – Lưu Hình Trúc không định mang về, buổi sáng, sau khi thâm nhập xong hệ thống của Công an, y liền đem trí năng quản gia trở về, lưu lại là hệ thống đã dùng rồi, nói chung là công năng giống với bản thể, nên tính cách cũng không khác nhau là mấy. Lưu Hình Trúc thừa nhận, chính y cũng muốn có người ném thử đũa ngọ của nó.

Đỗ Triết nhú mày, Lưu Hình Trúc tùy ý cùng thân thiện làm cho hắn có chút không thích ứng. Hắn từ nhỏ cha mẹ qua đời, bình thường cũng ít ra ngoài, rất ít có cơ hội cùng người thâm giao, hiện tại đột nhiên nhảy ra một người thế này, thật đúng là không quen.

Nhưng hắn cũng không cự tuyệt, tuy rằng ở chung không lâu, nhưng hắn vẫn nhìn ra Lưu Hình Trúc có chút bá đạo, nếu không tiếp nhận không khéo sẽ khiến y tức giận, không nên vì việc nhỏ mà bất đồng, hơn nữa y cũng có ý tốt.

Vì thế hắn chuyển đề tài: “Anh mang mấy thứ này về luôn đi, hiện tại trời đang nóng, để lâu dễ bị hư.”

Lưu Hình Trúc dừng lại động tác đóng gói sách, con người đen thâm thúy nhìn Đỗ Triết: “Một nửa chỗ này là tôi mua cho cậu, tôi thấy tủ lạnh nhà cậu trống trơn rồi.”

“A!” – Đỗ Triết nhìn kĩ, chủ yếu đều là thực phẩm giàu năng lượng như thịt dê, thịt bò, sữa, trứng gà, đậu tương, quả hạch, cá cùng một số loại tôm cua gì đó, đều là những thứ Vu Tông Đức bắt hắn ăn nhiều, đương nhiên thực phẩm có chất xơ cũng không hề thiếu – “...Anh nghiên cứu cái gì?”

“Khoa học kĩ thuật sinh vật và y học.” – Lưu Hình Trúc tuy có chút thắc mắc vì sao đột nhiên Đỗ Triết lại hỏi câu này, nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Thảo nào... Tôi không ăn hết nhiều như vậy, để lại mấy thứ là tốt rồi.”

“Không có việc gì, không phải còn có tôi sao? Người máy nhà tôi tay nghề không tồi đâu.” – Lưu Hình Trúc nói xong liền tự động mò xuống phòng bếp nhà Đỗ Triết.

Đỗ Triết không nói gì, hẳn thật sự tin tưởng Lưu Hình Trúc là nhà khoa học, ngoài nghiên cứu ra, còn biết cách kết giao với mọi người, so với hắn còn hơn nhiều.

Bất quá Lưu Hình Trúc là loại người khiến cho Đỗ Triết thấy thoải mái, xem ra ít nhất thì đối phương không phải là loại tâm địa bất lương.

Đến giờ cơm chiều, Đỗ Triết mở cửa cho Lưu Hình Trúc, để người máy của y chuẩn bị bữa tối, nhưng không cho nó sang bên này mà ở lại bên kia, để Lưu Hình Trúc phụ trách mang thức ăn sang, dù sao nếu người khác thấy trong nhà hắn có người máy sẽ khó giải thích.

Giống như lời Lưu Hình Trúc nói, tay nghề nấu ăn của người máy nhà y rất được, Đỗ Triết thực muốn bắt nó làm của riêng, nhưng ngẫm lại lại thôi.

00*****00

Ăn cơm chiều xong, Lưu Hình Trúc trở về phòng mình, tuy rằng y xin nghỉ phép, nhưng hiển nhiên là không thể chỉ nói mấy câu là có thể đuổi mấy người ở Sở nghiên cứu đi.

“Người của sở nghiên cứu gọi điện thông báo, sẽ có người tới đây nói chuyện về việc nghỉ phép của ngài.” – Giọng nói của trí năng quản gia vẫn âm lạnh lùng như vậy, nhưng ở đây là thời điểm nó không bị khô lưỡi.

“Biết là ai không?” – Lưu Hình Trúc tắm rửa xong, mở một chai Coca uống, loại đồ uống có ga này rất hợp khẩu vị của y.

“Trợ lý của ngài, Trương Thành Công.”

Trương Thành Công, năm nay ba mươi tuổi, là người Trung Quốc, diện mạo bình thường, nhưng lại là một thiên tài, năm hai mươi tuổi đoạt được học vị tiến sĩ sinh vật học, sau liền vào viện khoa học quốc gia, vì quốc gia cống hiến. Như tên của mình, hắn thực sự rất thành công.

Nhưng khi vào viện khoa học, Trương Thành Công cảm thấy thất bại lớn nhất của mình chính là lựa chọn vào làm việc ở viện khoa học, chẳng bù cho khi hắn được nhận thông báo, hưng phấn một đêm không ngủ.

Kì thật viện khoa học không phải là không tốt, tiền lương cao, phúc lợi tốt, lại đúng chuyên môn của hắn, Trương Thành Công vẫn là thích công việc này, nhưng mà cấp trên của hắn là Lưu Hình Trúc – một ma vương tính tình nóng nảy, bá đạo lại bốc đồng.

Lưu Hình Trúc năm nay ba hai tuổi, là viện sĩ trẻ tuổi nhất của viện khoa học, là tiến sĩ khoa học kĩ thuật sinh vật và y học, đồng thời là phụ trách tổ nghiên cứu của viện khoa học kĩ thuật sinh vật quốc gia, Trương Thành Công không thể phủ nhận thủ trưởng của hắn so với hắn càng thiên tài.

Nhưng tính tình y cũng không dám cho người ta khen tặng, đương yên đương lành có thể quát tháo người khác, thậm chí cả đánh người, kì thật Trương Thành Công hoài nghi sắp mình bị chứng cuồng bạo. Khụ...Khụ, này chỉ có thể lên nói thôi, hắn cũng không muốn bị đánh.

Tuy rằng nhân phẩm của sếp không được tốt lắm nhưng năng lực thì là số một, từ năm hắn gia nhập viện khoa học, năm năm nay, hằng năm đều có công trình nghiên cứu đạt hạng nhất quốc gia được mọi người đón nhận nhiệt liệt.

Là siêu cấp thiên tài làm cho người ta vừa yêu lại vừa hận.

Phần lớn thiên tài luôn có chút cổ quái, cho nên Trương Thành Công mới nhẫn nhịn kìm hãm ý muốn từ chức, công tác bên cạnh Lưu Hình Trúc được một năm, hắn là người có thành tích trụ lại được cao nhất.

Đối với việc sắp đột nhiên xin nghỉ phép, Trương Thành Công cũng không kích động lắm, hắn lại cảm thấy tò mò nhiều hơn, dù sao giai đoạn nghiên cứu cũng không cần Lưu Hình Trúc theo dõi toàn bộ quá trình. Hắn biết Lưu Hình Trúc căn bản là đem nhà mình như sở nghiên cứu, hận không thể 365 ngày đều ở sở nghiên cứu, Trương Thành Công từ khi trở thành trợ thủ của Lưu Hình Trúc tới nay, chưa thấy hắn có ý muốn nghỉ phép bao giờ.

Chắc chắn là có vấn đề gì đó, cho nên Trương Thành Công lấy danh nghĩa an ủi thủ trưởng để tới nhà Lưu Hình Trúc.

“Tôi không bệnh, không bị tai nạn, có cái gì mà an ủi?” – Lưu Hình Trúc cười nhạo, ở chung lâu như vậy y không thể không biết con người thật bên trong cái vẻ bề ngoài thành thật chất phác của đồng chí trợ lý.

“Đó là nói cho phòng nhân sự nghe, tôi chính là đến xem anh có còn sống không.” – Trương Thành Công miệng lưỡi ngoan độc nói, hắn căn bản có thể ở cùng Lưu Hình Trúc đến nay chính là hai người kẻ tám lạng, người nửa cân, nếu nói Lưu Hình Trúc là bá đạo ma vương, Trương Thành Công chính là âm hiểm ác quỷ, lừa người chết không đền mạng. Điều bất đồng duy nhất là về vấn đề đối ngoại, Trương Thành Công còn có chút công phu, trong khi đó Lưu Hình Trúc không thể che dấu được khuyết điểm của bản thân.

“Xem xong rồi liền rút trở về cho tôi, chú ý theo dõi mọi người, đừng cho họ quấy rối, nếu tôi trở về thấy nghiên cứu có vấn đề, cậu chờ chết đi.” – Lưu Hình Trúc cười ra lệnh.

“Anh định nghỉ bao lâu? Tuy rằng hiện tại tôi có thể giúp anh, nhưng quá trình tiếp theo chỉ anh mới có thể làm.”

“Tạm thời một tháng đi.” – Y nhớ rõ số ngày nghỉ của mình tích lũy cũng được một tháng, còn chưa tính nghỉ đồng.

“Tạm thời?”

“Cậu quản nhiều như vậy làm gì?” – Lưu Hình Trúc không kiên nhẫn – “Sau khi trở về gửi báo cáo nghiên cứu tới cho tôi, tôi ở nhà xem.”

“Tâm tình của anh rất tốt à?” – Trương Thành Công nhíu mày, ở chung lâu như vậy, cảm xúc đối phương biến hóa hắn đều nhìn ra, hơn nữa Lưu Hình Trúc cũng không có biểu hiện gì cả. Nếu bình thường thấy phiền, y sẽ lập tức chửi mắng ngay.

“Cũng không tệ lắm.” – Lưu Hình Trúc tặng cho hắn một khuôn mặt tươi cười – “Không có việc gì thì mau rút đi, tôi không có mở tiệc đãi khách.”

“Được rồi.” – Trương Thành Công cầm lấy lon Coca chưa mở trên bàn, đó chính là hương vị ưa thích của Lưu Hình Trúc – “Tôi đi đây.”

“Lượn đi!” – Lưu Hình Trúc cũng không để ý hấn lấy đi, dù sao y đã sớm không để ý.

6. Chương 6

Đỗ Triết có chút hối hận khi đồng ý cho Lưu Hình Trúc lưu lại.

“Anh không phải là không có người tán gẫu sao?” – Đỗ Triết tức giận quay đầu nhìn Lưu Hình Trúc đang ngồi ở bên cạnh – “Nếu muốn, anh có thể ra ngoài một chút.”

“Tôi không thấy nhàm chán a, cậu làm việc của cậu, không cần để ý tới tôi.” – Lưu Hình Trúc giơ tập tài liệu trong tay, là báo cáo nghiên cứu sáng nay Trương Thành Công mới gửi.

“Tôi cũng không muốn quấy anh, nhưng anh có thể hay không cần vừa xem báo cáo vừa ăn như thế?” – Đỗ Triết nhìn tay y đang cầm miếng khoai tây chiên, người này từ nãy tới giờ ăn không biết bao nhiêu đồ ăn vặt, làm người khác không thể tĩnh tâm.

“Cái này thực sự ăn rất ngon nha, cậu cũng thử xem?” – Lưu Hình Trúc lấy ra một miếng khoai, nhét vào miệng Đỗ Triết – “Hương vị thế nào?”

“Quá cay.” – Đỗ Triết nhíu mày.

“Cậu không thích ăn cay à? Vậy thử cái này xem sao?” – Lưu Hình Trúc vừa nói vừa lôi ra một đồng hồ ăn vặt.

“Không cần, muốn ăn thì đi ra ngoài, đừng quấy rầy tôi.” – Đỗ Triết cho dù không muốn cũng đã phát hỏa, Lưu Hình Trúc làm cho tiến độ công việc của hắn vô cùng chậm.

“Được rồi.” – Tuy rằng bị đuổi, Lưu Hình Trúc cũng không tức giận – “Cậu khi nào thì xong?”

Đỗ Triết tức giận nhìn y: “Bị anh làm phiền, không thể hoàn thành công việc của hôm nay rồi.”

“Vậy hôm nay đừng làm nữa, sang bên tôi, tôi làm kiểm tra cho cậu.”

“Kiểm tra gì?” – Đỗ Triết nhất thời không phản ứng kịp.

Lưu Hình Trúc chìa chìa chân hắn: “Chân của cậu bị làm sao?”

“A? Tôi vừa sinh ra đã như vậy, bác sĩ nói là dây thần kinh ở chân không phát triển được, đã trị liệu nhiều năm như vậy mà không được.” – Đỗ Triết bình thản nói, cứ như người đó không phải là mình vậy.

“Đó là ở chỗ cậu, với trình độ y học kỹ thuật ở bên tôi, có lẽ có cách chữa, ít nhất là tôi biết vài cách trị liệu cho tương hợp thần kinh không phát triển, ví dụ như là cấy ghép tế bào?”

Tế bào gốc là chỉ các tế bào chưa phân hóa, nó có thể được nuôi dưỡng thành cơ thể, xương, dây thần kinh, các cơ quan trong cơ thể người.

“Đúng vậy, chủ ý của anh không sai, bác sĩ của tôi cũng đã đề nghị qua, đáng tiếc không được, cho nên anh vẫn là từ bỏ ý định này đi.” – Đỗ Triết cúi đầu, khi kiểm tra phát hiện ra tế bào thần kinh ở chân phát triển không đầy đủ, mà được liệu hiện có không thể chữa trị cho hắn, bác sĩ có đề cập tới vấn đề làm giải phẫu cấy ghép tế bào, đáng tiếc là tế bào của cha mẹ hắn và hắn không phù hợp, không thể tiến hành cấy ghép.

“Không thể nuôi cấy sao?” – Lưu Hình Trúc lơ đãng.

“Nuôi cấy? Anh nghĩ nuôi cấy cái gì?” – Đỗ Triết nghi hoặc.

“Cậu có biết tế bào gốc được lấy từ đâu không?” – Lưu Hình Trúc hỏi lại.

“Phôi thai mới hình thành, cuống rốn, cốt tủy, tế bào trong cơ quan của người trưởng thành.” – Đối với bệnh của mình cũng từng có tìm hiểu qua, tuy không đi sâu nghiên cứu, nhưng đây đều là những kiến thức cơ bản.

“Hai loại phía sau cậu đã từng thử qua, không phù hợp, cuống rốn cùng cốt tủy khả năng không cao, cậu chỉ có thể có một lựa chọn.”

“Phôi thai mới hình thành? Không thể.” – Đỗ Triết lắc đầu – “Cho dù có tôi cũng không đáp ứng.”

Khi trứng được thụ tinh sẽ phát triển thành phôi thai, tế bào gốc của phôi thai có rất nhiều chức năng, có thể đổi mới hoặc phân hóa vì trong cơ thể có năng lực sở hữu.

Nhưng mà, nếu lấy phôi làm tế bào, phôi thai sẽ chết, phá phôi thai để lấy tế bào là hành động bị các quốc gia nghiêm cấm.

“Tôi biết cậu đang lo lắng cái gì nhưng loại vấn đề này bên phía chúng ta đã sớm giải quyết.” – Lưu Hình Trúc nói – “Một thời gian trước, sở nghiên cứu đã tìm ra một loại trứng đặc thù, loại trứng này kết hợp với tinh trùng trở thành trứng sau thụ tinh, chỉ có thể tồn tại được trong khoảng 3 đến 4 tháng, dùng để lấy phôi thai làm tế bào thì không còn gì tốt hơn.”

“Thật sự?” – Thấy Lưu Hình Trúc nói như vậy, Đỗ Triết cũng thấy dao động.

“Đương nhiên, thế nào? Có muốn thử hay không?”

“Nhưng.... tôi thấy vẫn hơi lo lắng.” – Đỗ Triết vẫn còn do dự, tuy đề nghị của Lưu Hình Trúc khiến hấn dao động, nhưng vượt qua cánh cửa kia kì thật hấn cũng thấy không dám.

“Cậu cứ chậm rãi suy nghĩ, tôi về trước chuẩn bị một chút.” – Lưu Hình Trúc đứng dậy, còn mang theo cả đồ ăn vặt, y tin chắc Đỗ Triết sẽ đồng ý đề nghị của mình.

00*****00

Nhà của Lưu Hình Trúc kì thật không chỉ có một tầng, y ở đây từ thời học đại học, sau đó để thuận lợi, y mua lầu dưới, biến thành phòng thí nghiệm, có đầy đủ dụng cụ, chỉ cần kiểm tra lại một chút là có thể dùng.

Lưu Hình Trúc chuẩn bị tốt thiết bị cần dùng, lại đi sang nhà Đỗ Triết, nhìn thấy Đỗ Triết đang ngồi ngẩn người bên cửa sổ, ánh nắng chiều xuyên qua cửa sổ thủy tinh màu lam trải trên người hấn, tạo nên một tầng ấm áp.

Lưu Hình Trúc trong lòng khẽ động, nhẹ nhàng bước đến bên người Đỗ Triết, đặt tay lên vai hấn, ngữ điệu mềm nhẹ: “Suy nghĩ cái gì thế?”

“À?” – Đỗ Triết trừng mắt nhìn, mới hồi phục tinh thần, lắc đầu: “Không có gì.”

“Tôi đều đã chuẩn bị tốt rồi, cậu suy nghĩ thế nào?”

“Được.” – Đỗ Triết gật đầu.

“Tôi đưa cậu qua.” – Lưu Hình Trúc trong mắt vui vẻ, phụ giúp Đỗ Triết đẩy xe lăn hướng về nhà mình.

Vượt qua cánh cửa đó, Đỗ Triết nhìn xung quanh thấy chính là căn phòng mình thường gặp, trong lòng an tâm không ít.

Đến cầu thang, Đỗ Triết gặp chút rắc rối, xe lăn của hấn không có chức năng cho cầu thang.

Lưu Hình Trúc có chút do dự, nhưng rồi cũng cúi xuống ôm lấy Đỗ Triết.

“Anh làm gì?!” – Đỗ Triết bị động tác của Lưu Hình Trúc làm cho kinh sợ, hai tay theo bản năng ôm cổ Lưu Hình Trúc, đề phòng chính mình bị ngã.

“Ôm cậu xuống.” – Lưu Hình Trúc nháy mắt, trong lòng cảm thấy vô cùng vui sướng với phản ứng của Đỗ Triết.

Y nói vậy Đỗ Triết cũng không từ chối, tuy rằng trong lòng có chút không tự nhiên, nhưng vẫn im lặng để mặc y ôm mình vào phòng thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm của Lưu Hình Trúc rộng bằng phòng ở của y, trong phòng có đủ loại máy móc, trong đó có vài loại Đỗ Triết đã từng gặp qua.

Lưu Hình Trúc đem Đỗ Triết đặt vào máy CT (máy chụp X quang vi tính). Nhìn kĩ trang phục trên người hắn, đột nhiên nói: “Cởi quần áo ra, tôi làm kiểm tra CT cho cậu.”

“Cái gì? Làm CT không cần cởi quần áo mà?”

“Vốn là không cần, nhưng mà quần áo của cậu hôm nay không thích hợp.” – Lưu Hình Trúc chìa chìa cổ áo cùng quần hắn.

Đỗ Triết cúi đầu, vừa thấy liền hiểu y nói cái gì không thích hợp. Đỗ Triết hôm nay mặc áo không tay cùng quần bò bó sát người, áo trắng không tay ở cổ áo có hai cúc áo kim loại, mà quần bò cũng có khóa kéo ở túi.

Làm CT bình thường không cần phải cởi quần áo, nhưng quần áo có trang trí kim loại có thể làm ảnh hưởng tới kiểm tra.

“Muốn tôi giúp không?” – Lưu Hình Trúc sẵn sàng hỏi.

“Không cần, tôi tự mình làm được.” – Đỗ Triết lắc đầu, hắn mỗi tháng đều làm kiểm tra định kì, loại tình huống này đã sớm thành thói quen.

Lưu Hình Trúc nhún vai, lui sang một bên điều chỉnh số liệu máy CT, bắt quá ánh mắt vẫn liếc về phía Đỗ Triết.

Đỗ Triết không chú ý tới ánh mắt của Lưu Hình Trúc, tự cởi quần áo, tuy rằng chân không dùng được, nhưng Đỗ Triết đã sớm quen, cởi hết cả, chỉ để lại quần lót.

Thân thể Đỗ Triết có chút gầy yếu, trên người mơ hồ có thể nhìn thấy xương, toàn thân vì không phơi nắng nên da trông tái nhợt, có thể nói thân mình hắn không tốt lắm, nhưng lại khiến cho Lưu Hình Trúc nhìn chăm chăm, không dứt ra được.

Y lần đầu tiên phát hiện, bản thân mình có ngày bị nam nhân mê hoặc.

Lưu Hình Trúc không phải là không kết giao bạn gái, y ở bên ngoài xuất chúng, năng lực lại tốt, không có tính trăng hoa, có thể nói là cực phẩm. Thời đại học, y là mục tiêu truy đuổi của các cô gái, nhưng không được bao lâu, nguyên nhân chính là các cô không chịu nổi tính xấu của Lưu Hình Trúc cùng với việc xem trọng thí nghiệm hơn bạn gái.

Nhưng mỗi lần chia tay, Lưu Hình Trúc đều không có cảm giác, các cô vì không biết y mà thích y, vì hiểu y mà chia tay, với các cô, y chỉ đơn giản là giải quyết dục vọng, không hề có chút nào gọi là tình yêu cả.

Nhưng lúc này đây, Lưu Hình Trúc lại biết chính mình thực sự động tâm, tuy rằng từ trước tới giờ y đều không nghĩ mình sẽ thích nam nhân.

“Anh làm sao vậy? Có thể bắt đầu chưa?” – Đỗ Triết cảm thấy Lưu Hình Trúc ngẩn người kì quái, phòng thí nghiệm mở điều hòa khiến hắn cảm thấy hơi lạnh.

“A, bắt đầu ngay, cậu nằm xuống đi.” – Lưu Hình Trúc lấy lại tinh thần, tiến lên giúp Đỗ Triết điều chỉnh tư thế, đỡ hắn nằm xuống – “Cậu nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một lát, rất nhanh sẽ tốt thôi.”

“Được.”

00*****00

Làm xong kiểm tra CT, lại làm vài cái kiểm tra khác, Lưu Hình Trúc mới buông tha Đỗ Triết.

“Tình hình đại khái tôi đã nắm được, cụ thể phải chờ báo cáo đã.” – Lưu Hình Trúc giúp đỡ Đỗ Triết gỡ các dụng cụ ra.

“Vậy phải chờ bao lâu?” – Đỗ Triết vừa mặc quần áo vừa hỏi.

“Khoảng nửa giờ nữa, chúng ta đi ăn một chút đã, chắc cậu cũng đói rồi.”

“Được.”

Hưởng thụ xong mỹ thực của người máy, trí năng quản gia cũng đem kết quả kiểm tra của Đỗ Triết chuyển tới máy tính.

Đỗ Triết nhìn quảng sáng trước mặt Lưu Hình Trúc, trong mắt không dấu được ngạc nhiên.

“Làm sao vậy?” – Ngón tay thon dài của Lưu Hình Trúc gõ vào điểm sáng trước mặt, tạo thành bàn phím.

“Máy tính của các anh đều như thế này sao?” – Loại này có thể so với khoa học viễn tưởng, hẳn mới chỉ thấy qua ở phim ảnh.

“Không nhất định. Chỗ chúng tôi cũng có máy giống của các cậu, loại này là Hư Nghi Sáng Trí, muốn thử không?” – Lưu Hình Trúc thấy Đỗ Triết với Sáng Trí có hứng thú liền mời.

Đỗ Triết lắc lắc đầu: “Không cần, báo cáo thế nào?”

“Tôi đang xem.” – Lưu Hình Trúc đem hình ảnh quảng sáng phóng đại, một bên giải thích: “Thần kinh tọa, thần kinh đùi, thần kinh bắp chân của phát triển không đồng đều, hẳn là bị bệnh khi ở trong bụng mẹ.”

“Tôi biết.” – Cái này hẳn đã nghe bác sĩ nói nhiều lần – “Có thể chữa không?”

“Có điểm khó khăn, nhưng không lớn, bất quá tốn rất nhiều thời gian, cần khoảng hai năm cậu mới có thể đứng lên mà cậu cùng người thường không giống nhau, cần nhiều thời gian hơn.” – Lưu Hình Trúc trả lời khẳng định thuyết phục.

“Không vấn đề gì, chỉ cần có thể đứng lên, tôi đã rất thỏa mãn.” – Lần đầu tiên nghe thấy chân mình có thể chữa được, Đỗ Triết vô cùng kích động, trên mặt lộ rõ nét tươi cười, nhìn Lưu Hình Trúc sững sốt, bất quá trong nháy mắt, nét cười biến mất, mang theo một chút do dự – “Nhưng là ở đây tôi không có thân phận, không thể tới bệnh viện điều trị đúng không?”

“Không cần tới bệnh viện, cần gì thì tôi chuẩn bị, phẫu thuật tôi có thể làm, bất quá thân phận là cái phiền toái nhất.” – Lưu Hình Trúc nâng cằm suy nghĩ một hồi – “Để tôi nghĩ biện pháp.”

“... Anh vì sao lại giúp tôi?” – Đỗ Triết giấu đi biểu tình trên mặt – “Chúng ta không thân chẳng quen, anh lại giúp tôi làm nhiều như vậy, tôi không tin trên đời còn có cái gọi là ăn không trả tiền.”

“Nếu tôi nói là vì cậu?” – Lưu Hình Trúc cúi xuống, hai tay đặt trên xe lăn của Đỗ Triết, nhìn vào mắt hắn, hơi thở nóng rực phả lên mặt hắn – “Cậu nghĩ thế nào?”

Hành động thân mật quá mức làm Đỗ Triết hơi nhú mi: “Vì tôi? Tôi có cái gì để anh quan tâm?”

“Toàn bộ.” – Lưu Hình Trúc là một người đàn ông cuồng ngạo, y có cuồng ngạo bản thân, cái gì y thích y đều cố gắng đạt được, hiển nhiên Đỗ Triết chính là thứ đó, y lộ ra một chút tà vọng xâm lược tươi cười – “Tất cả những gì thuộc về cậu đều làm tôi thấy hứng thú.”

Phản ứng của Đỗ Triết ngoài dự kiến của y, không kinh hoàng, cũng không ngượng ngùng, hắn chỉ tươi cười, mang theo ý đùa cợt: “Thật đáng tiếc, cho dù là anh có quan tâm cái gì đi nữa, tôi cũng không có khả năng cho anh.”

“Ha, cậu khẳng định như vậy?” – Lưu Hình Trúc nhú mày.

“Đương nhiên.”

“Muốn thử không?” – Ngực khí ái muội, hô hấp cực nóng, Lưu Hình Trúc mặt càng dựa vào gần, cơ hồ muốn đè lên người hắn.

“Có gì không thể?” – Đỗ Triết nhìn hắn, thân thể không chút sứt mẻ, khoe miệng tươi cười không chút biến hóa, giống như người trước mặt không hề dán trên người hắn.

Bộ dáng tươi cười của Đỗ Triết trong mắt Lưu Hình Trúc quả thực là khiêu khích, cho nên y mang tâm tư chính mình hôn xuống.

Đỗ Triết không phản kháng, mặc y cắn môi mình, lại lấy đầu lưỡi mở miệng mình, càn quét khoang miệng mình.

Kĩ thuật hôn của Lưu Hình Trúc rất tốt, đây là do y cùng mấy cô bạn gái trước luyện ra, nhưng đây là lần đầu tiên y hôn như vậy, vừa mới ăn trưa xong nhưng y lại cảm thấy đói, hương vị của Đỗ Triết so với mỹ thực còn hơn cả ngàn lần khiến cho y cảm thấy muốn ngừng mà không được.

Đỗ Triết yên lặng nhìn Lưu Hình Trúc, hẳn vì thiếu dưỡng khí nên sắc mặt nhiễm một tầng đỏ ửng, nhưng ánh mắt vẫn rất trong trẻo.

Dần dần, Lưu Hình Trúc cảm thấy không thích hợp, y mở mắt, nhìn con người đen láy của Đỗ Triết không chứa một tia dục vọng.

Không khí trở nên trầm xuống, Lưu Hình Trúc rời khỏi miệng Đỗ Triết, trầm mặc nhìn hắn: “Tôi hôn khiến cậu khó chịu?”

“Không.” – Đỗ Triết lắc đầu – “Trên thực tế là ngoại trừ có chút khó thở, tôi không có cảm giác gì hết.”

“Chết tiệt, tệ quá.” – Lưu Hình Trúc thấp giọng mắng.

“Quen anh hai ngày, lần đầu tiên tôi thấy anh nói vậy.” – Đỗ Triết có chút ngạc nhiên, có thể nói hắn rất ít quen những người nói tục, nhất là trước mặt hắn, mọi người luôn chú ý ngôn từ, có lẽ do khí chất đặc thù trên người hắn tạo thành.

Lưu Hình Trúc mắng càng to hơn: “Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt, báo cáo kiểm tra nói rằng cậu hoàn toàn bình thường.”

“Quả thật bình thường.” – Thực sự thì Đỗ Triết không thêm để ý tới, cũng chẳng sợ bọn họ thảo luận vấn đề của mình. Từ khi hắn trưởng thành, hiểu biết một chút kiến thức sinh lý, hắn biết thân thể mình ngoài chân ra còn có một vấn đề khác, dục vọng của hắn rất ít, ít đến mức cơ hồ như không có, cái này y học gọi là gì nhỉ? Tính lãnh cảm?

“Này, cậu đã từng mộng tinh chưa?” – Lưu Hình Trúc vẻ mặt thận trọng, hỏi vấn đề quan trọng.

“Lần đầu tiên là khi mười lăm tuổi, sau đó cứ nửa năm một lần.” – Đỗ Triết không che giấu, thẳng thắn trả lời hắn.

“Cậu có định kì sắp xếp tinh?”

“Cái gì?” – Đỗ Triết không hiểu ý tứ của hắn.

“Chính là tự mình làm?”

“Đương nhiên không có.” – Đỗ Triết trắng mắt, di chuyển xe lăn – “Bất quá anh điên rồi, tôi muốn trở về.”

“Khoan đã.” – Lưu Hình Trúc giữ chặt hắn.

“Còn có chuyện gì?”

“Cậu có biết muốn trị bệnh của cậu cần có phôi thai đi?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng nếu như vậy, tôi rất khó tin tình trùng của cậu có thể phát dục thành phôi thai.”

Đỗ Triết cứng đờ, hắn từ trước tới giờ chưa làm qua loại kiểm tra này.

Xem biểu tình của Đỗ Triết, Lưu Hình Trúc cũng hiểu được, vì thế nói tiếp: “Ngày mai qua đây làm kiểm tra tình trùng.”

“Ngày mai không được.” – Đỗ Triết lập tức phản đối – “Bản dịch của tôi mai phải nộp, nhờ anh mà tôi phải làm tăng ca.”

“Vậy thì chờ cậu xong việc đi.” – Lưu Hình Trúc cũng tranh thủ thời gian này để chứng thực thân phận Đỗ Triết.

“Được.” – Đỗ Triết đứng trước cánh cửa vào phòng mình, nghĩ cái gì, liền quay lại bảo Lưu Hình Trúc – “Đúng rồi, để công việc của tôi không bị ảnh hưởng, tôi sẽ không cho anh mở cửa.”

“Cái gì?” – Lưu Hình Trúc cảm thấy quýnh lên, bước đến, nhưng Đỗ Triết đã nhanh tay đóng cửa lại.

“Chết tiệt!” – Lưu Hình Trúc một quyền đánh vào khung cửa.

7. Chương 7

Đỗ Triết đem bản dịch gửi đi, sau đó lại gọi điện thoại đến nhà xuất bản xác định xem họ đã nhận được bài viết đó chưa.

“Đã nhận được rồi, Đỗ tiên sinh bao giờ cũng đúng giờ.” – Nữ nhân ở đầu dây lộ vẻ sùng bái – “Chờ xác minh xong, chúng tôi sẽ gửi tiền nhuận bút vào tài khoản của ngài.”

“Cảm ơn, gần đây có văn bản gì cần phải phiên dịch không?”

“Có mấy cuốn sách mới, tiếng Đức, tiếng Nga, tiếng Ý, Đỗ tiên sinh, ngài muốn dịch loại sách nào?” – Ba ngôn ngữ này Đỗ Triết đều thông thạo cả.

“Thời gian như thế nào? Gần đây tôi có một số việc, có thể sẽ không nộp bản thảo sớm được.”

“Vậy bản tiếng Đức đi, thời gian phù hợp nhất, có điều nhuận bút có hơi thấp.”

“Nh nhuận bút thấp cũng không sao, tối nay phiên cô gửi tư liệu tới cho tôi.”

“Được ạ.”

Treo điện thoại, Đỗ Triết nhu nhu huyết thái dương, mấy ngày nay bởi vì không có người nào làm phiên hản, cửa trong nhà vẫn mở ra khiến buổi tối hản ngủ không được ngon lắm.

Tùy tay đóng cửa, rồi lại mở ra, Đỗ Triết xoay người, chuẩn bị lên giường ngủ một chút.

“Cuối cùng cậu cũng chịu mở cửa!” – Lưu Hình Trúc một thân oán khí đứng trước cửa. Mấy ngày nay, sáng nào y cũng đứng cầm móc trước cửa, nhưng Đỗ Triết không cho y cơ hội, đến bây giờ mới chịu mở cửa.

“Tôi mệt chết đi được, có việc gì chờ tôi ngủ dậy rồi tính sau.” – Đỗ Triết cũng không thèm để ý tới y, lập tức lên giường, kéo chăn, ngủ.

Mơ màng tỉnh dậy, đầu óc còn có chút hỗn độn, Đỗ Triết mở mắt ra, nhìn sang người nằm bên cạnh hản, chính là Lưu Hình Trúc.

“Tỉnh?” – Lưu Hình Trúc không ngủ, Đỗ Triết vừa tỉnh y liền phát hiện ngay.

Đỗ Triết ngồi dậy, vuốt vuốt tóc, thản nhiên nói: “Có chuyện gì?”

“Cậu đồng ý với tôi là làm kiểm tra tình trùng.”

“Tùy anh, anh sắp xếp thời gian đi.”

Lưu Hình Trúc nhúu mày, bàn tay to vòng qua người Đỗ Triết: “Sao cậu lại lãnh cảm như thế? Không có chút phản ứng nào sao?”

Đỗ Triết cũng không thèm nhìn y, nhún vai, gỡ tay Lưu Hình Trúc ở trên người mình ra, kéo xe lăn tới bên giường: “Cũng không phải phiên toái gì, anh muốn tôi có phản ứng thế nào?”

“Cậu đã làm xét nghiệm tình trùng rồi sao?” – Lưu Hình Trúc cười gian, cũng không thèm hỗ trợ, nằm trên giường nhìn Đỗ Triết tự mình ngồi lên xe lăn.

“Không có.”

“Vậy cậu nhất định không biết kiểm tra như thế nào đi?” – Lưu Hình Trúc chờ hản biến sắc mặt.

Đáng tiếc Đỗ Triết một chút phản ứng cũng không có, ngồi trên xe lăn sửa sang lại quần áo, thản nhiên nói: “Không phải là giống thử nghiệm máu với nước tiểu sao?”

“Đúng vậy, hôm nay cậu có rảnh không?”

“Được, chờ tôi tắm rửa một chút.” – Đỗ Triết lấy từ trong tủ ra một bộ quần áo sạch sẽ.

“Muốn tôi giúp không?” – Vừa nghe Đỗ Triết nói muốn đi tắm, Lưu Hình Trúc lập tức nhò hỏ dậ đườ theo.

Đỗ Triết ngắg đầu, liếc hỏn một cái, thản nhiên nói: “Chỏn tỏi có vấn đề chứ không phải đầu cũng có vấn đề.”

Như vậy là rõ ràng cự tuyệt, Lưu Hình Trúc còn có thể nói đượ cái gì, đành phải sờ sờ mũi, nhìn cửa phòng tắm trước mặt sập lại.

00*****00

Tắm rửa xong, Đỗ Triết lau mái tóc ướt từ phòng tắm đi ra, Lưu Hình Trúc ngồi ở sôphỏ phòng khách bày ra bộ dắg chờ đợi mòn mỏi.

Khẽ thở dài một cái: “Đi thôi, không phải nói muốn làm kiểm tra sao?”

“Hoan nghênh ngài, Đỗ tiên sinh.”

Vừa vào cửa, thanh âm lạnh như băng của trí năng quỏn gia vang lên làm cho Đỗ Triết nhớ tới máy tính của mình đã dùng trí năng, bởi vì không am hiểu nhiều về máy tính nên hỏn không dám dùng.

“Xin chào, quỏn gia của anh tên gì?” – Nửa câu sau là hỏi Lưu Hình Trúc.

“KI 3432.”

“Đó là đánh số, tỏi hỏi tên cơ?”

“Gọi K là đượ rồi.” – Lưu Hình Trúc thuận miệng nói, sau đó mang theo Đỗ Triết đến phòng ngủ của mình.

Đỗ Triết nghi hoặc khó hiểu, phòng thí nghiệm của y là ở dưới lầu cơ mà??? “Sao không xuống dưới lầu?”

“Chắg lẽ cậu muốn lấy tinh trùng ở phòng thí nghiệm à? Đó không phải là lựa chọn tốt.”

Đây không phải là lần đầu tiên Đỗ Triết nhìn thấy phòng ngủ của Lưu Hình Trúc, nhưng là lần đầu tiên bước vào, hỏn tùy ý đánh giá vài lần, không cảm thấy hứng thú, “Tỏi nên làm thế nào?”

“Cái đó chút nữa nói sau, tỏi cho cậu xem cái này trước đã.” – Lưu Hình Trúc đi đến tủ đầu giường, cầm lấy mấy thứ giống nhau đưỏ cho Đỗ Triết.

Tuy rằng hình thức không giống nhau, nhưng Đỗ Triết vẫn nhận ra đó là chứng minh thư, mặt trên là tên và ảnh mình.

“Anh chụp lúc nào?” – Đỗ Triết cũng không nhớ mình có chụp ảnh.

“Lần trước cậu tới, tỏi bảo K chụp.” – Đương nhiên không chỉ có cái này, trong thế giới của Lưu Hình Trúc trên chứng minh thư, ngoài ảnh chụp, còn có AND, vân tay, trỏng đen... Vô số thứ để xác định thân phỏn, đều lấy khi Đỗ Triết làm kiểm tra lần trước.

“Cái chứng minh thư này là thật.” – Đỗ Triết có chút hoài nghi, dù sao nơi này không thể so với thế giới của hỏn, vấn đề thân phỏn không phải dễ dàng giải quyết như vậy, nhất là loại không hộ khẩu như hỏn.

“Đương nhiên là thật.”

Đỗ Triết không biết là cái chứng minh thư này trỏn quý thế nào. Bởi vì Lưu Hình Trúc đối với quốc gia có nhiều cống hiến, nên y đượ một đặc quyền, bọn họ sẽ đáp ứng một yêu cầu của Lưu Hình Trúc, với điều kiện không ảnh hưởng đến ích lợi của quốc gia và nguy hại đến xã hội.

Đặc quyền này với Lưu Hình Trúc vẫn là vô dụng, y vẫn luyến tiếc dùng.

Nhưng vì thân phỏn của Đỗ Triết, Lưu Hình Trúc không nghĩ ngợi liền sử dụng ngay đặc quyền của mình.

“Tôi an bài thân phận của cậu là thành quả nghiên cứu di truyền gen của tôi, nhưng là sản phẩm thất bại.”
– Lưu Hình Trúc giải thích.

“Sản phẩm thất bại?” – Đỗ Triết sửng sốt một chút lập tức phản ứng, đây cũng không phải là thất bại sản phẩm sao? Bằng không làm sao giải thích về đôi chân tật nguyền của mình.

Lưu Hình Trúc lại nghĩ là hẳn không hiểu nên tiếp tục giải thích: “Tôi nói với bọn họ cậu là do tôi làm đột biến gen, nhưng có một tổ hợp gen có khuyết điểm, tiến hành tổ hợp, nhân bản lên, lấy thuốc đặc thù nuôi lớn...”

“Nhân bản người là phạm pháp.” – Đỗ Triết ngắt lời hẳn.

“Đó là ở thế giới của các cậu, ở chỗ chúng tôi không tính.”

Thiên nhiên bị phá hoại để lại nhiều hậu quả nghiêm trọng, trong đó điều tệ nhất là dân cư ngày càng suy giảm. Vào cuối thế kỉ 22, nhân loại nhận ra rằng sinh sản tự nhiên ngày càng khó khăn, cũng may lúc đó kĩ thuật sinh sản vô tính trong ống nghiệm ngày càng hoàn thiện, ở mức độ nào cũng giảm bớt được một phần nào đó vấn đề này.

Nhưng phương pháp đó không hoàn toàn giải quyết được vấn đề, theo thời gian, đến giữa thế kỉ 23, vấn đề sinh sản của nhân loại ngày càng nghiêm trọng, gần 60% nhân loại xuất hiện tình trạng trứng (tinh trùng) phát triển chậm không rõ nguyên nhân, căn bản không thể thụ tinh được, báo cáo này vừa đưa ra, thế giới tức thời lâm vào khủng hoảng.

Vì không cho hệ thống xã hội sụp đổ, chính phủ các quốc gia không thể không đưa ra phương án, cho phép sử dụng kỹ thuật nhân bản người, nhưng phải làm đơn và được cơ quan có thẩm quyền của nhà nước phê chuẩn mới được phép tiến hành.

Có thể nói, hiện tại, trẻ em nhân bản có tỉ lệ hơn trẻ em thụ tinh trong ống nghiệm hay được sinh theo cách bình thường.

Nghe Lưu Hình Trúc giải thích, Đỗ Triết thấy tò mò: “Vậy anh là loại nào?”

“Trẻ em sinh ra trong ống nghiệm, nghe nói cha tôi là người Trung Quốc còn mẹ là người Anh Quốc.”

“Nghe nói?” – Đỗ Triết nghi hoặc, trên đời có người nào nhắc đến cha mẹ mình lại dùng từ nghe nói, chẳng lẽ...

“Tôi chưa từng gặp qua bọn họ” – Lưu Hình Trúc thản nhiên phun ra những lời này.

“Thật có lỗi, tôi không nên hỏi.” – Đỗ Triết giải thích, hẳn đoán Lưu Hình Trúc cũng là cô nhi giống mình đi.

“Không cần giải thích.” – Lưu Hình Trúc nhìn dáng vẻ của hắn chỉ biết hắn có chút ngại, cười cười, tiếp tục nói – “Ở chỗ tôi không biết cha mẹ của chính mình là điều bình thường, hiện tại nhân loại trên cơ bản đều không thể sinh sản bình thường, cho nên để yêu nhau, lập gia đình ngày càng hiếm, không có người kế thừa, nhân loại sớm muộn sẽ diệt vong, cho nên pháp luật quy định, mặc kệ là ai, trong cuộc đời sẽ có một người kế thừa, có thể tự sinh, có thể nhân bản, có thể làm thụ tinh trong ống nghiệm, có thể lấy trứng của đối phương hoặc do chính phủ lựa chọn, rồi sau đó có thể cho tự mình nuôi dưỡng hay chính phủ nuôi dưỡng, nói như vậy số người lựa chọn cái thứ hai có vẻ nhiều, khoảng 2/3, cha mẹ tôi cũng là loại này.”

“Thế giới không có tình cảm.” – Đỗ Triết tổng kết.

“Có thể nói như vậy.”

“Vậy còn anh? Anh không phải cũng muốn có con đi? Theo như lời anh nói, anh được thụ tinh trong ống nghiệm, tinh trùng chắc là có thể sử dụng được chứ?”

“Đúng vậy, bất quá tôi dự tính lựa chọn nhân bản người.” – Lưu Hình Trúc nhìn Đỗ Triết cười ám muội – “Nhưng là sau khi gặp cậu, tôi đổi chủ ý, có lẽ chúng ta sẽ có một đứa con đáng yêu đi.”

“Tôi nghĩ hôm nay tôi đến để làm xét nghiệm tinh trùng.” – Đỗ Triết tuyệt không biến sắc – “Nếu tinh trùng của tôi không thể sử dụng?”

“Tôi có thể cho cậu nuôi dưỡng noãn nhân tạo, nhưng mà chân cậu sẽ phải nghĩ biện pháp khác.”

“Tôi không đáp ứng anh theo đuổi tôi.”

“Nhưng cậu cũng không cự tuyệt, điều này chứng tỏ cậu cũng không bài xích tôi, tôi vẫn còn cơ hội.” – Lưu Hình Trúc cười đắc ý.

Đỗ Triết trầm mặc, Lưu Hình Trúc nói đúng, hẳn quả thật không bài xích Lưu Hình Trúc, bằng không cũng sẽ không cho y tới gần.

“Tốt lắm, chuyện này về sau bàn lại, chúng ta giải quyết phiền toái trước mắt đã, nào, cởi quần áo!”

“Sao?”

8. Chương 8

Lưu Hình Trúc búng tay, bức tường trên đầu giường đang không có gì đột nhiên xuất hiện một khe hẹp, chậm rãi chuyển động sang hai bên, để lộ ra một cái màn hình lớn, chiếm phân nửa bức tường: “Cậu sẽ không cứ thế mà làm đi?”

Đỗ Triết cứ nhiên biết hẳn nói làm là làm gì, cả hai đều là nam nhân, tuy rằng nam nhân trước mặt có ý đồ gây rối với hẳn, hẳn cũng không nói thêm gì, trực tiếp kéo khóa quần bò, lộ ra nội khố màu lam, “Anh nghĩ thế nào nó mới có phản ứng.”

“Dùng cái này.” – Lưu Hình Trúc vỗ vỗ tay, màn hình trên tường đột nhiên sáng lên, âm thanh rên rỉ ám muội vang lên khắp phòng ngủ.

Đỗ Triết nhìn màn hình hai người nam nữ, không có hứng thú, nhìn Lưu Hình Trúc thản nhiên nói: “Tôi với cái này không có hứng thú.”

Lưu Hình Trúc nhìn bộ dáng của hẳn một chút cũng không có hứng thú, “Được rồi, chúng ta đổi sang GV vậy.”

Vì thế lúc này màn hình hiện lên hai nam nhân.

“Cảm giác thế nào? Đây chính là ta đặc biệt nhờ K tìm, nghe nói đây là bộ GV được đánh giá cao nhất.” – Lưu Hình Trúc giới thiệu về vật quý này, vì theo đuổi Đỗ Triết, hai ngày nay y xem không ít thứ này để bổ sung tri thức, tuy rằng từ đầu có chút không thích ứng, nhưng xem nhiều thành thói quen, thậm chí còn có điểm, khụ khụ...cảm giác.

“Hoàn hảo.” – Đỗ Triết nhàm chán nhìn màn hình, giống như là đang xem một bộ phim tài liệu buồn tẻ chứ không phải phim tình cảm mãnh liệt cấm trẻ em dưới 18 tuổi.

Phản ứng của Đỗ Triết làm cho Lưu Hình Trúc có cảm giác bị tạt cả một xô nước lạnh vào mặt, y thất bại ngồi xuống giường, “Bộ dáng của cậu trông chả có chút nào gọi là hoàn hảo cả.”

Đỗ Triết hờ hững nhìn y: “Hiện tại anh định thế nào?”

“Hiện tại cậu tự mình xem, tự mình làm đi.” – Lưu Hình Trúc nằm vật xuống giường, nghiêng đầu nhìn Đỗ Triết.

“Nếu tôi có thể tự làm, tôi sẽ không ở đây để anh ép buộc nãy giờ.”

“Vậy để tôi làm cho cậu?” – Lưu Hình Trúc cười tà, bàn tay duỗi ra, kéo Đỗ Triết lại gần mình.

“...Ừm.” – Đỗ Triết đồng ý, hẳn tính tình đậm mạc, thậm chí ngay cả thủ *** cũng chưa từng làm qua, nếu Lưu Hình Trúc có thể làm hẳn đến thì thật cao hứng.

Thấy Đỗ Triết đồng ý, Lưu Hình Trúc không nói hai lời, kéo xe lăn của hẳn đến, bế người áp lên giường.

“A.” – Thay đổi đột ngột làm cho Đỗ Triết hoảng sợ, nhưng rất nhanh hấn liền trấn tĩnh.

“Cậu sợ nhột sao?” – Lưu Hình Trúc đột nhiên hỏi.

“Ừ? Có một chút.” – Đỗ Triết không biết vì sao y lại hỏi thế, nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Phải không? Chúng ta thử xem..”

“Hừ ưm...” – Đỗ Triết ngã vào lòng Lưu Hình Trúc, vẻ mặt mờ mịt, thở hổn hển.

Lưu Hình Trúc hít thở sâu, bình ổn dục vọng của bản thân, sau đó lấy ra một cái chai đem dịch thể chứa vào, sau đó lấy giấy ở đầu giường, vệ sinh cho Đỗ Triết.

“Có khỏe không?”

“Uhm.” – Nói chuyện một cách vô thức, tâm tư vẫn còn đắm chìm trên cao, sau đó toàn thân xụi lơ ở trên giường, làn da tái nhợt lộ ra mảng hồng nhạt, Lưu Hình Trúc kìm không được nuốt nước miếng.

Sợ ở lại thêm chút nữa chính mình sẽ hóa thành sói đói, Lưu Hình Trúc nói với Đỗ Triết: “Tôi đem cái này xuống phòng thí nghiệm kiểm tra, cậu nghỉ ngơi một lát, nếu không thoải mái thì đi tắm rửa một chút.”

“Được.”

00*****00

Có bác sĩ chuyên trách chữa trị thật tốt, không cần đăng kí xếp hàng, mọi việc đều có thể giải quyết trong thời gian ngắn nhất.

Đỗ Triết nằm trong phòng ngủ của Lưu Hình Trúc, tắm giặt sạch sẽ, ăn chút điểm tâm do người máy chuẩn bị, bổ sung lại thể lực vừa bị tiêu hao, thì Lưu Hình Trúc trở lại.

“Tình tròng phát triển bình thường, hoàn toàn có thể sử dụng mà không cần lo lắng.” – Lưu Hình Trúc đem kết quả kiểm tra nói cho Đỗ Triết – “Chờ hai ngày nữa, tôi hết phép là có thể bắt tay vào bồi dưỡng phôi thai, trong khoảng thời gian này, cậu phải đem thân thể điều dưỡng cho tốt.”

“Được.”

“Sao cậu lại có vẻ mất hứng như thế?” – Lưu Hình Trúc nhìn Đỗ Triết, trừ bỏ vừa rồi động tình, lúc này khuôn mặt biểu tình bình tĩnh như không có gì, tuy rằng khóe miệng có hơi nhếch lên nhưng không đáng kể – “Hiện tại chúng ta nói chân cậu có hi vọng chữa trị mà sao cậu không hề có biểu tình vui mừng chút nào vậy hả?”

“A? Có thể là do từ trước tới giờ vẫn chưa thành công, cho nên không có cảm giác chân thật đi.” – Đỗ Triết cũng không biết vì cái gì, tuy rằng hấn có khát vọng có thể chính mình đi lại, nhưng từ trước đến giờ chưa đạt được, hấn cũng không biết phải dùng tâm trạng gì để đối mặt với tình huống này, hy vọng càng lớn thì thất vọng càng lớn.

“Xem ra tôi phải cho cậu xem nhiều tình cảm chân thật mới được.” – Lưu Hình Trúc có chút dăm chiêu – “Trước thì không nói, cậu có muốn tôi đưa cậu đi dạo xung quanh không? Bên này hoàn cảnh có thể không tốt bằng bên cậu, nhưng mấy thứ thú vị thì vẫn có rất nhiều.”

Nghe đề nghị của y, Đỗ Triết phản xạ nhìn về cửa sổ bên ngoài, kia bầu trời trong u ám, thấy vô cùng chướng mắt. “Với loại thời tiết này sao?”

“Bên chỗ tôi dù ban ngày vẫn là như thế, yên tâm, chính là trời mưa cũng không ảnh hưởng đến chúng ta.” – Lưu Hình Trúc căn bản không cho hấn cự tuyệt cơ hội, trực tiếp phụ giúp hấn ra cửa.

“Không phải anh nói nơi này không khí không tốt sao? Không cần mặc y phục phòng hộ sao?” – Đỗ Triết nghi hoặc nhìn Lưu Hình Trúc, hấn mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản, quần tây, không có vẻ gì là y phục phòng hộ cả.

Ngoài cửa hành lang vắng tanh, Đỗ Triết đảo mắt, phát hiện tầng lầu này dường như chỉ có mỗi nhà của Lưu Hình Trúc.

“Trong nội thành có hệ thống phòng hộ, có thể ngăn cách tia tử ngoại, các loại vật chất tai hại, cũng sẽ tinh lọc không khí, cho nên không cần y phục phòng hộ.” – Lưu Hình Trúc vừa giải thích vừa đỡ Đỗ Triết vào thang máy.

Thang máy rất lớn, bên trong ngoài bọn họ ra thì không có ai cả, bảng điện tử trên tường cho biết đây là tầng bốn, Đỗ Triết tưởng bọn họ xuống tầng một, nhưng thang máy qua tầng một mà không dừng lại.

“Không phải ra ngoài sao?” – Đỗ Triết nhìn số trên bảng điện tử vẫn đang tiếp tục giảm xuống, có thể khẳng định bọn họ đang ở dưới lòng đất, chẳng lẽ lại là hầm để xe?

“Đúng vậy, chúng ta đi Địa Hạ Thành.” [thành phố dưới lòng đất]

Theo lời nói của Lưu Hình Trúc, thang máy “đình” một tiếng, dừng lại.

Cửa thang máy mở ra, ngọn đèn sáng chói bên ngoài khiến Đỗ Triết không chịu được, phải che mắt đi, một lát sau mới có thể quen.

Một thông đạo lạnh lùng như trước, nhưng so với trên lầu rộng hơn không ít, ở quầy tiếp tân dưới thang máy, một nhân viên mặc đồng phục nghe thanh âm thang máy, ngẩng đầu nhìn bọn họ.

“Buổi tối tốt lành, tiến sĩ Lưu, ngài muốn ra ngoài sao?”

“Đúng vậy.” – Lưu Hình Trúc gật gù đầu, phụ giúp Đỗ Triết đi lại quầy, tiếp nhận bút từ người kia, kí tên vào sổ.

Đỗ Triết tùy ý nhìn xung quanh, lập tức thấy ba camera giám sát, ở trước cửa lớn còn có hai người mặc quân trang cảnh vệ đứng, trong tay bọn họ cầm vật gì đó có vẻ cổ quái, nhưng chỉ nhìn qua cũng biết đó là súng ống gì đó.

Thật sự là bảo vệ nghiêm ngặt nha.

Đi qua đại môn, cảnh sắc ngoài cửa làm cho Đỗ Triết trước mắt sáng ngời.

Không gian rộng lớn, ánh sáng nhu hòa ấm áp từ một vật sáng hình tròn trên đỉnh đầu phát ra, tỏa khắp thông đạo, các loại công cụ di chuyển cổ quái rất nhanh chạy tới, sàn dưới chân bọn họ là do vật liệu trong suốt tạo thành, có thể nhìn xuyên qua nó xuống bên dưới nữa, nếu Lưu Hình Trúc không nói, Đỗ Triết căn bản không thể tưởng tượng được đây là địa phương dưới lòng đất.

“Đó là cái gì?” – Đỗ Triết kéo tay Lưu Hình Trúc, chỉ vào hình cầu lớn trên không trung hỏi.

“Mặt trời nhân tạo, kì thật chỉ là cái bóng đèn, ngoài phát sáng ra thì chẳng có công dụng gì.” – Lưu Hình Trúc vừa giải thích vừa phụ Đỗ Triết đi tới chỗ để xe.

“Nơi này thật không giống dưới lòng đất chút nào, ghê gớm thật, tôi không nhìn thấy đỉnh.”

“Nơi này nguyên bản là một nơi sắp xây dựng suối nước nóng ngầm, may mắn phát hiện sớm bằng không cả thành phố đều sụp đổ, sau đó chính phủ đem nơi này cải biến thành thành phố, như vậy đất đai trên thế giới đều có thể tận dụng tối đa.”

“Rất nhiều?” – Đỗ Triết không hiểu, hai bên thế giới đều là dân cư thừa thớt, đất trên mặt còn dùng không hết, vì sao còn muốn xuống lòng đất làm gì? Nếu như xảy ra động đất, ngay cả chạy trốn cũng không có khả năng.

“Hoàn cảnh sống trên mặt đất rất tồi tệ, không thích hợp cho nhân loại ở. Cho nên đại đa số mọi người đều ở dưới này.”

“Không phải là có hệ thống phòng hộ sao?”

“Hệ thống phòng hộ tuy rất hiệu quả, nhưng sử dụng nó tiêu hao nhiều năng lượng, cả quốc gia chỉ có một vài thành phố có đủ khả năng dùng hệ thống phòng hộ, đại đa số các địa phương đều không có.”

Đến chỗ dừng xe, Lưu Hình Trúc buông Đỗ Triết ra, đưa ra một chiếc xe ở không trung.

Xe chậm chậm dừng trước mặt Đỗ Triết, Lưu Hình Trúc xuống xe, đem Đỗ Triết ngồi vào khoang điều khiển, thuận tay nhét xe lăn vào thùng xe.

“Chúng ta đi thế nào?” – Đỗ Triết nhìn dây an toàn tự động thắt vào, hỏi.

“Quảng trường Thế Kỷ, nghe nói nơi đó buổi tối rất náo nhiệt.” – Lưu Hình Trúc rất ít khi ra ngoài, vài cái địa phương thú vị cũng là do đồng sự nói qua, chứ y tự đi cũng rất ít.

Đỗ Triết gật gật đầu, đem ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, loại xe này chạy trên không trung như máy bay, nhưng lại không giống lắm, có lẽ cũng không thể mở cửa sổ đi.

9. Chương 9

Xe tiến dần vào trung tâm thành phố, Đỗ Triết phát hiện ra mặt trời nhân tạo kia cũng chậm chậm tắt đi, dưới thành phố ánh sáng đèn hắt lên, như những ngôi sao, khiến Đỗ Triết có cảm giác như mình đang đi giữa dải ngân hà vậy.

Xe chậm rãi giảm tốc độ, cuối cùng dừng ở một cửa ra ngoài.

Lưu Hình Trúc ôm Đỗ Triết xuống xe, ánh mắt bốn phía tập trung về phía họ, làm cho Đỗ Triết cảm thấy không được tự nhiên, đây cũng là nguyên nhân hắn không thích xuất môn, mọi người luôn thích đem suy nghĩ của mình áp đặt lên người khác, vừa thấy hắn ngồi xe lăn đến, đủ loại ánh mắt tập trung trên người hắn, mặc kệ tốt hay xấu, cũng không làm hắn cao hứng.

Cảm thấy Đỗ Triết không được tự nhiên, Lưu Hình Trúc vỗ vai hắn: “Làm sao vậy?” – Y chăm chú nhìn Đỗ Triết, cư nhiên không để ý ánh mắt của những người khác.

“Không có việc gì, không phải anh nói là muốn tới quảng trường sao? Sao lại ở đây?” – Hiện tại bọn họ đang đứng ở ngã rẽ, bất quá bên này cấm thông hành, bên cạnh họ tràn ngập các phương tiện giao thông.

“Chúng ta phải đi bộ qua, đây là lối ra, trong thành phố cấm lái xe.”

Thành phố về đêm luôn mang một sắc thái huyền bí, ánh đèn neon màu sắc càng làm cho người ta mê mẩn.

Theo đám đông chậm rãi đi phía trước, Đỗ Triết thả lỏng người, hứng ngọn gió đêm thổi tới, nơi này thực sự là thần kì, rõ ràng là ở dưới lòng đất nhưng không khác trên mặt đất là bao.

Trên quảng trường thực sự náo nhiệt, một nhóm người đang nhảy, vũ đạo sôi động làm cho người xem cũng thấy sức sống của họ tỏa ra bốn phía.

“Nghe nói nơi này tối nào cũng có người tụ tập khiêu vũ, hóa ra là thật a.” – Lưu Hình Trúc cũng là lần đầu tiên tới nơi này – “Cậu có muốn qua đó xem không?”

“Được.” – Đỗ Triết gật đầu vui vẻ đáp ứng đề nghị của y.

Hai người xuyên qua đám đông, tìm được vị trí tốt, lẳng lặng nhìn, trước mắt Đỗ Triết là loại vũ điệu cùng âm nhạc hắn chưa từng gặp qua, điều này gây trở ngại cho Đỗ Triết trong việc cảm thụ.

Người khiêu vũ nam nữ, già trẻ đều có, hoặc múa đơn, hoặc cùng người yêu, cũng có cả một nhóm múa, rất náo nhiệt.

Đỗ Triết đẩy mắt kính, quay đầu muốn nói với Lưu Hình Trúc vài câu, lại phát hiện người nọ không ở bên cạnh. Đưa mắt nhìn bốn phía tìm kiếm bóng dáng Lưu Hình Trúc, đáng tiếc ở đây nhiều người, hắn lại “kém một bậc” {ý là anh Triết ngồi xe lăn} muốn tìm cũng khó.

Trong nháy mắt Đỗ Triết thấy khung hoảng, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh xuống, chính là yên lặng ngồi tại chỗ, chờ người nọ đến tìm hắn, chính là tâm tình đang rất tốt còn lại có phần nửa.

Không bao lâu, quả nhiên Lưu Hình Trúc trở lại, trong tay còn cầm hai chai nước.

“Anh đi đâu vậy?” – Đỗ Triết cố gắng làm cho bản thân mình không chất vấn hắn, nhưng trong lời nói vẫn là có chút bất mãn.

“Tôi lo cậu khát nước nên đi mua chút đồ uống.” – Lưu Hình Trúc nghe ra Đỗ Triết bắt mẫn, nhưng không biết vì cái gì.

“Vì sao không nói cho tôi một tiếng?”

Lưu Hình Trúc nhìn Đỗ Triết, cầm lấy tay vịn xe lăn, đưa đồ uống, tỏ vẻ hối lỗi, “Tôi thấy cậu chăm chú xem, không muốn làm phiền.” – Nhưng thật ra y đã quên người này không phải là người ở đây, không quen biết ai, hành động có chút bất tiện, sợ là đã dọa hấn rồi.

“Lần sau đừng bỏ tôi lại một mình.” – Đỗ Triết thanh âm có chút rầu rĩ, nhưng tay nhận đồ uống, không muốn cùng hấn so đo.

“Được.” – Lưu Hình Trúc trong lòng âm thầm thề, lần sau không bao giờ như thế nữa.

Lại nhìn một chút, hai người có chút chán, Lưu Hình Trúc liền hỏi Đỗ Triết muốn đi nơi nào.

“Nơi này tôi không quen, làm sao biết chỗ nào thú vị.”

“Nơi này so với thế giới của cậu, trừ bỏ thực vật thiếu thốn hơn, thời tiết khó chịu hơn, đồ ăn kém ngon hơn, khoa học kỹ thuật phát triển cao hơn, còn lại thì không có gì khác nhau cả, cái gì nên có đều có.”

Đỗ Triết nghe Lưu Hình Trúc trợn mắt nói dối phun ra một chuỗi “x hơn”, không nể mặt y, bật cười thành tiếng. Không nói tới đây là thành phố dưới lòng đất, mà ngay cả trên mặt đất, Đỗ Triết cũng không thấy qua vài cọng cỏ, thời tiết thì phải mặc đồ phòng hộ mới ra ngoài được, khoa học kỹ thuật thì, không thấy nơi đây đầy người máy trí năng sao? Cái này là một chút của y sao?

“Chúng ta đi quán bar uống cái gì đó được không?” – Đỗ Triết chưa từng được đi quán bar, khó có được cơ hội, tất nhiên là muốn mở mang đầu óc rồi.

Lưu Hình Trúc không chờ hấn nói hai lời, mang theo Đỗ Triết đi qua vài quán bar, “Tôi biết một nơi rất được.”

“Được.”

00*****00

Cùng Đỗ Triết bước vào quán bar, tuy rằng trên đường chỉ là ngẫu nhiên nói chuyện vài câu, so với việc ngày xưa đi chơi với bạn gái, dọc đường luôn kéo tay y, lú lú nói không ngừng, nhưng bây giờ đi cùng Đỗ Triết y lại thấy vô cùng thoải mái.

Lưu Hình Trúc nói quán bar cách quảng trường chỗ bọn họ cũng không xa, nơi đó cũng là một nơi náo nhiệt, không như quảng trường bình dân, ở cái quán bar “Đêm về” này, không có thân phận nhất định không thể vào, có thể coi đây là nơi tụ tập của tầng lớp thượng lưu.

Trí năng bảo vệ kiểm tra, rất nhanh đã cho hai người qua. Thẻ hội viên là bạn của Lưu Hình Trúc làm, hồi trước, cứ sau mỗi nghiên cứu là cậu ta lại dẫn cả tổ nghiên cứu đi giải khuây một chút, “Đêm về” chính là một trong số mấy địa điểm họ hay đi.

Trong tưởng tượng của Đỗ Triết, quán bar âm nhạc mười phần là nhạc điện tử sôi động, nhưng ở đây lại là nhạc nhẹ, thập phần thoải mái.

Hiện tại thời gian không coi là quá muộn, nhưng “Đêm về” cũng đã có không ít khách nhân, tốp năm tốp ba tụ tập uống rượu, nói chuyện, có khi phát ra vài tiếng cười, nhưng không hề ảnh hưởng đến người khác.

“Thế nào? Nơi này được không?” – Lưu Hình Trúc cúi xuống, ghé vào tai Đỗ Triết khẽ hỏi.

Sau đó nhìn thấy vẻ vừa lòng trong mắt Đỗ Triết, khóe miệng tự động nhếch lên.

Đỗ Triết không thích bị chú ý, cho nên Lưu Hình Trúc thuê một phòng riêng. Phòng này dùng một loại thủy tinh đặc biệt làm tường, bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không thấy được bên trong, trên tường có rèm che, một chuỗi hạt châu đầy màu sắc ở trên đèn màu tạo ra ánh sáng rực rỡ.

“Cậu muốn uống cái gì?”

“Tùy anh, độ cồn không cao quá là được.” – Đỗ Triết bày ra bộ dáng tùy ý chủ nhà.

Rượu đưa lên, Đỗ Triết không uống qua, có mùi hoa quả, nhưng Đỗ Triết không nhận ra là loại hoa quả gì, hẳn vốn không phải là người sành rượu.

Xe lăn bị đặt ở một bên, hai người ngồi trên sofa, ánh mắt Đỗ Triết dừng lại ở sân khấu bên ngoài, một cô gái trẻ tuổi, ngũ quan tinh xảo đang ngồi ở ghế hát, giọng khàn khàn, nhưng rất êm tai.

Đồng thời Đỗ Triết cũng nhìn thấy, ánh mắt mọi người nhìn cô tràn ngập ngưỡng mộ và tò mò.

“Đó là ai?”

“A?” – Lưu Hình Trúc nhìn theo hướng hần chỉ, hiểu ra – “Một ngôi sao ca nhạc mới xuất hiện, gần đây rất được hâm mộ” – Tiếc là y không nhớ rõ tên của cô.

“À.” – Khó trách mọi người chú ý đến cô ấy như vậy. Thỏa mãn lòng hiếu kỳ, Đỗ Triết cũng không hỏi nhiều.

Trên sân khấu, cô gái hát xong, bước xuống trong tiếng vỗ tay của mọi người, cùng bạn bè hội họp.

Lưu Hình Trúc nhìn cô gái kia, nhớ tới một việc “Cô ấy là đại diện cho một trò chơi, cậu có thể chơi thử xem sao.”

“Trò chơi internet? Tôi không có hứng thú.” – Đỗ Triết cũng đã từng có một khoảng thời gian chơi game, nhưng không lâu sau cũng bỏ.

“Tin tôi đi, trò này rất hợp với cậu.”

Đỗ Triết từ chối cho ý kiến.

Trời càng khuya, người tới Đêm về ngày càng nhiều, khắp nơi bắt đầu âm ỉ.

Từ cửa bước vào một đám thanh niên nam nữ, có vẻ đã uống qua, bước chân không ổn, nô giỡn âm ỉ, mấy khách nhân trong quán cũng nhìn họ với ánh mắt khó chịu, thuê phòng ngay cạnh phòng của hai người.

Ở quán bar này, cửa các phòng đều quay ra cùng một hành lang. Cửa phòng của tốp thanh niên kia đối diện với tầm nhìn của Đỗ Triết, nhờ tấm thủy tinh đặc biệt ngăn cách nên Đỗ Triết có thể nhìn thấy họ mà họ không nhìn thấy y.

Những người đó rõ ràng là khách quen, phục vụ trực tiếp bưng các thứ đi vào, muốn phục vụ, lại bị họ đuổi ra. Có lẽ là uống say rồi, cửa bị bọn họ hung hăng đóng sầm lại, người bên trong cũng không quản, lập tức náo nhiệt. Những người đó lấy ra một ít gì đó đổ vào bình rượu sau đó rót cho mỗi người. Mọi người nâng chén uống cạn, sau đó lại hi hi ha ha cười đùa.

Nhìn vài lần, Đỗ Triết liền thôi, có lẽ là uống hơi nhiều, hần cảm thấy có chút choáng váng đầu, tuy rằng hần chỉ uống có mấy chén, xem ra tửu lượng của mình không tốt lắm.

“Say?” – Lưu Hình Trúc chú ý, nhìn đáng vẻ Đỗ Triết chỉ biết là hần có chút say.

“Không chính là có chút choáng váng đầu, ta nghĩ ngồi một lát là tốt rồi.”

Một bàn tay to lạnh lẽo tiến lại, nhẹ nhàng nhu nhu huyết thái dương cho hần, Đỗ Triết nhắm mắt tận hưởng phục vụ của Lưu Hình Trúc.

Xoa bóp một hồi lâu, Đỗ Triết mở mắt, “Cảm ơn, tôi thoải mái hơn nhiều rồi.”

“Nếu không chúng ta trở về đi?” – Lưu Hình Trúc đề nghị.

“Ừ.” – Đỗ Triết gật đầu, uống chút rượu, hần bắt đầu có cảm giác buồn ngủ.

Lưu Hình Trúc đứng dậy lấy xe lăn lại, ánh mắt lướt qua phòng đối diện, thân thể hơi hơi di động, chặn tầm mắt của Đỗ Triết.

“Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” – Lưu Hình Trúc lắc đầu đem Đỗ Triết ngồi vào xe lăn, gần đây, Đỗ Triết cũng không bài xích hành động này của y, Lưu Hình Trúc cảm thấy đây là một dấu hiệu tốt.

Thời điểm bị Lưu Hình Trúc ôm lấy, Đỗ Triết thấy được bên đối diện, cửa phòng mở rộng, cả trai lẫn gái, quần áo hỗn độn, vừa thấy là biết bọn họ đang làm cái gì.

Thu hồi ánh mắt, Đỗ Triết không có biểu hiện gì khác thường, để Lưu Hình Trúc phụ hẳn rời đi.

“Đêm về” tuy là quán cao cấp, nhưng dù sao đây vẫn là quán bar, nếu là quán bar, mấy chuyện như thế không thể tránh khỏi. {cái chuyện mấy vị khách phòng bên đó}

Về sau vẫn là ít đến đây đi.

10. Chương 10

Lưu Hình Trúc trả phép đi làm, cả tổ nghiên cứu nhiệt liệt hoan nghênh.

Tuy rằng lãnh đạo của bọn họ là một ma vương bá đạo tùy hứng táo bạo, nhưng tục ngữ nói ‘Có cha mẹ con cái vẫn tốt hơn’, bọn họ không có người phụ trách, tuy rằng không có gì sai sót nhưng mà tiến độ lại không tốt a.

Cho nên, dù nhóm trưởng vừa bá đạo vừa tùy hứng, bọn họ vẫn nóng lòng mong chờ hắn về tiếp tục áp bức...lãnh đạo bọn họ.

“Boss, ngài rốt cục đã trở lại!”

“Boss, mấy ngày ngài nghỉ, chúng ta rất nhớ ngài a, ngài nghỉ ngơi có tốt không?”

Boss, cũng chính là Lưu Hình Trúc, nhìn đám người nhốn nháo trước mặt, chỉ cảm thấy đau đầu.

Ở viện nghiên cứu, tổ trưởng đều được gọi là giáo sư hoặc tiến sĩ, chỉ có tổ y gọi là boss. Bởi vì mọi người cho rằng, gọi giáo sư hoặc tiến sĩ làm cho y già đi, mà boss không chỉ ý tứ tốt, lại nghe gần giống tiến sĩ, gọi thế rất thích hợp. Lưu Hình Trúc cũng không thích nghe người ta gọi y là giáo sư, cho nên nghe theo bọn họ.

Thành viên trong tổ Lưu Hình Trúc đều là thanh niên dưới ba mươi, bởi vì y không thích thủ hạ nghiên cứu viên quá mức cứng nhắc cổ chấp, cho nên mọi người trong tổ đều là do y đích thân lựa chọn trong đồng hồ sơ nhân tài của cả nước. Bọn họ không nhất định là xuất sắc nhất, nhưng bọn họ trẻ tuổi, tư tưởng phóng khoáng, đây là điều Lưu Hình Trúc vừa ý nhất.

Bất quá tuổi trẻ cũng có nghĩa là bọn họ không có trầm ổn của người lớn tuổi, cho nên đại đa số thời điểm Lưu Hình Trúc cũng thực đau lòng với sức sống tràn đầy của mấy người này.

“Ta chỉ là ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, không phải là một năm rưỡi mới gặp lại, mấy người có cần như thế không?” – Trán Lưu Hình Trúc nổi gân xanh, y đến sở nghiên cứu không phải để mấy người hỏi những câu vô nghĩa.

“Ai nha..... Boss, chúng ta chỉ là bày tỏ tình cảm đồng nghiệp thôi, sao ngài nổi lòng nào vô tình thế a~~” – Bóng hồng duy nhất của tổ nghiên cứu, xinh đẹp động lòng người, Triệu Lệ Á, ngón tay cuốn cuốn lộn tóc quăn màu trà, mềm mại dựa vào Lưu Hình Trúc, bộ dáng quyến rũ làm động tâm bất kì nam nhân nào.

Đáng tiếc là ở đây cả nhóm đều biết bản tính của nàng.

Lưu Hình Trúc đẩy nàng ra, nhíu mày nói: “Lệ Á, ta nói rồi, trong phòng thí nghiệm không được để tóc tai bù xù.”

“Ai nha, người ta đâu có tóc tai bù xù? Ngài xem không phải đã buộc lại rồi sao?” – Triệu Lệ Á chỉ chỉ đuôi ngựa được buộc cao.

“Làm cho nó gọn gang vào, đừng để ta gặp lần nữa, còn có, đừng có dùng chiêu này để lừa gạt ta.” – Lưu Hình Trúc vừa mặc áo cách ly vừa nói.

“Chị Triệu à, em đã nói chiêu này dùng với boss vô dụng rồi mà? Chị còn cố tình muốn dùng.” – Mấy người đang mặc đồ cách ly bên kia bắt đầu ồn ào.

“Hừ, boss nhà mình chả biết thương hoa tiếc ngọc là gì cả.” – Tương phản với bộ dáng mềm mại đáng yêu vừa nãy, Triệu Lệ Á nhanh chóng mặc đồ cách ly, đối với mấy người phía sau quát – “Cười cái gì, còn cười nữa tôi cho các cậu một trận.”

“Không cười, không cười, chị Triệu à, kính mời chị đi trước.” – Vài người nghe xong thu hồi cợt nhả, nịnh nọt ân cần để cho Triệu Lệ Á đi trước, tuy rằng Triệu Lệ Á làm cho người ta cảm giác thành thực quyền rũ, nhưng cả sở nghiên cứu đều biết cô chính là một nữ vương bạo lực.

“Hừ.” – Triệu Lệ Á cao ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực, đi theo sau boss nhà mình, vào phòng thí nghiệm, những người khác cũng kéo nhau vào, bắt đầu công việc.

“Thành Công sao còn chưa đến?” – Lưu Hình Trúc nhìn xung quanh, không thấy Trương Thành Công, tùy tay kéo một người lại hỏi.

“Anh Trương nói hôm nay có việc, tối mới đến.” – Vương Lỗi mang một cái kính cận dày cộp đáp.

“Tốt lắm, chúng ta cứ bắt đầu đi, tình huống gần đây thế nào?” – Lưu Hình Trúc tới chỗ Triệu Lệ Á đang nghiên cứu số liệu hỏi.

“Tế bào sơ kì phân liệt rất lý tưởng, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của chúng ta, nhưng đến trung kì, chất ức chế hiệu quả không cao, ta cần thay đổi phối phương.”

“Dem trung kì thực nghiệm theo dõi ra cho ta.”

“Vâng.”

Lưu Hình Trúc năm nay nghiên cứu đề tài là “Khí quan tái sinh”. Ở thế kỷ 24, y học hiện tại đã có thể chữa được cách bệnh trước không thể trị liệu, nhưng các loại u ác tính tỉ lệ chữa được không cao. Bọn họ cố nhiên có thể dùng tế bào khỏe mạnh, dùng kĩ thuật nhân bản tạo ra một người, lấy cơ quan nội tạng thay thế, nhưng đây là điều bị pháp luật cấm, nếu dùng người nhân bản để trị liệu bị coi là phạm tội, chịu mức án cao nhất là chung thân, bởi vì hiện tại pháp luật không có tử hình.

Cho nên những năm gần đây, các nhà khoa học vẫn đang nghiên cứu cách tạo ra một cơ quan nội tạng mà không cần tạo cả cơ thể người.

Linh cảm của các nhà khoa học đến từ “Tứ chi tái sinh”. Thế kỉ 21, mọi người đều biết hiện tượng tái sinh của động vật, nghiên cứu phương pháp tái sinh tứ chi.

Hiện tượng tái sinh của động vật không phải làm cho tổ chức tế bào trưởng thành trở lại dạng phôi thai, mà là biến thành tế bào chưa trưởng thành, dung hợp rồi chuyên hóa thành các mô. Nguyên tắc tế bào phân hóa thành các loại tế bào da, tế bào cơ, tế bào sụn cũng giống như thế.

Nếu có thể tái sinh ra tứ chi, thì hiển nhiên các cơ quan khác tái sinh cũng không phải là không có khả năng.

Nghiên cứu của Lưu Hình Trúc căn bản là như thế, trước mắt mà nói, nghiên cứu của y coi như thuận lợi.

Chờ Lưu Hình Trúc biết rõ ràng các phối phương tại sao xuất hiện vấn đề, cả buổi sáng đã qua, phục hồi tinh thần, hắn thấy có điểm đối bụng.

Lưu Hình Trúc vươn vai, xoa cái cổ có chút đau nhức, vừa quay đầu thì thấy Trương Thành Công. “Cậu đến lúc nào?”

“Hơn ba tiếng trước, từ lúc chín giờ.” – Trương Thành Công thật ra không ngại chính mình không bị người nào nhìn thấy, thói quen của người này hắn đã sớm biết rõ.

“Chuyện tôi nhờ cậu làm tốt chứ?”

Trương Thành Công âm thầm trợn trắng mắt, chỉ biết người này trước giờ chỉ quan tâm chính mình, “Đương nhiên, chuyện anh giao tôi có thể không làm tốt sao? Tôi đã nói chuyện qua với tiến sĩ Tần ở bên tổ IT, ông ấy đồng ý đặc biệt làm cho anh hai cái, nhưng mà phải đợi vài ngày.” Trương Thành Công ở phương diện

kết giao rất có thiên phú, cậu tavà các nhân viên trong sở đều rất thân thiết, bình thường Lưu Hình Trúc có chuyện gì muốn cùng các tổ khác giải quyết đều cho Trương Thành Công đi liên hệ.

“Vậy là tốt rồi, chỉ cần có thể làm, đợi vài ngày cũng không sao.” – Lưu Hình Trúc nghe được câu trả lời vừa lòng.

“Đương nhiên.” – Trương Thành Công gật đầu, tiện đà mang theo vài tia tò mò hỏi – “Này, hai cái thai Cơ Tử anh định cho ai dùng vậy? Tôi nhớ rõ anh đã nói mê muội mất cả ý chí, chính mình không dùng cũng không cho bọn tôi động vào.”

“Hỏi nhiều như vậy làm gì? Đã đói bụng, đi ăn cơm thôi.” – Lưu Hình Trúc hiện tại tâm tình rất tốt, nhìn cái gì cũng thuận mắt, chào hỏi một ta người, trừ bỏ những người phải trực, những người khác đều tiến về canteen.

00*****00

“Đây là cái gì?” – Đỗ Triết nhìn hai cái máy móc cổ quái trước mặt mình.

Buổi tối, Lưu Hình Trúc sau khi tan tầm về nhà, vừa thấy Đỗ Triết liền kéo hấn vào phòng trống mà mình mới sửa sang, mà phòng đó cũng chỉ có bọn họ với cái máy móc gì đó, Đỗ Triết nhìn giống như khoang thuyền vũ trụ trong TV, trên đỉnh là tấm che màu lam bán trong suốt, từ bên ngoài có thể nhìn thấy rõ bên trong, dưới đều làm từ kim loại, ở khoang thuyền trò chơi tại vị trí giao tiếp có một cái bình dài vươn ra, mặt trên có mấy cái nút màu sắc không đồng nhất, ở cái nút giữ còn có thể nhìn ra một cái tự động thủ khoán cơ thượng.

“Lần trước không phải tôi nói với cậu có một trò chơi thực thích hợp với cậu sao? Chính là cái này.” – Lưu Hình Trúc giải thích.

“Trò chơi?” – Đỗ Triết hoài nghi nhìn hai cái Cơ Tử, thật không thể bắt bọn nó liên hệ cùng một chỗ.

Đến lượt Lưu Hình Trúc ngạc nhiên, “Cậu không biết? Lúc còn đi học, tôi thấy trong lịch sử toàn thư hiểu biết có nhắc tới người thế kỉ 21 rất thích chơi cái này.”

“Tôi không biết bọn họ thích cỡ nào bắt quá tại thời điểm tai nạn có rất nhiều thứ chưa thử qua, cái này cũng coi là một trong số đó đi.”

Lưu Hình Trúc nhớ lại khi học lịch sử hồi trung học, có thấy nói tới thế kỉ 21 văn học vông du rất thịnh hành, đại bộ phận đều là phát triển trên internet, chỉ có một số ít tác phẩm xuất sắc mới có thể được in thành sách, như vậy văn học mạng quả thực rất khó tồn tại được, dù sao lúc ấy mọi người cũng trong tình cảnh ốc không mang nổi mình ốc, ai còn muốn mang cọc cho rêu nữa chứ?

“Tôi giải thích đơn giản, đây là khoang thuyền trò chơi, dùng cho các trò chơi có cảm giác như thật...”

“Cảm giác như thật?!” – Nghe thấy thế, Đỗ Triết kinh hô một tiếng.

“Cậu cũng biết?”

“Ừ, gần đây thấy tin tức có nói, có quốc gia bắt đầu bắt tay vào nghiên cứu phương diện này.” – Kỳ thật trước giờ đều có nghiên cứu về cái này, bắt quá Đỗ Triết không quá chú ý xem thời sự, nên không để ý.

“Vậy tôi sẽ giải thích, cái khoang thuyền trò chơi này để đăng nhập trò chơi, chúng ta chơi game [Giải Mộng], là game thuần Phương Đông, không gian của game tạo cảm giác chân thật tối đa, điểm ấy rất tốt cho cậu.” – Lưu Hình Trúc vừa nói vừa đem chứng minh thư cắm vào, vì ở thế giới của Đỗ Triết không dùng đến, nên cái chứng minh thư này vẫn là do Lưu Hình Trúc bảo quản giúp hấn.

“Giúp?” – Đỗ Triết không hiểu được ý tứ trong lời nói của hấn.

“Đúng, độ chân thật của game này là 99%, người trong game có cảm giác so với bên ngoài không khác là bao, quá trình trị liệu của cậu đang ở giai đoạn chuẩn bị, cần rất nhiều thời gian, hơn nữa khi chữa khỏi hoàn toàn, cũng cần thời gian dài để hồi phục, nên hiện tại cho cậu thử xem cảm giác đi lại như thế nào.”

Mắt Đỗ Triết sáng lên: “Ý anh nói là trong game, tôi có thể đi đường?”

“Đương nhiên, bằng không tôi mang chúng nó về làm gì?” – Lưu Hình Trúc hơi ghét bỏ nhìn hai cái khoang thuyền – “Cụ thể chờ vào trong game rồi tôi sẽ nói tiếp, hiện tại cậu nằm vào trước đi.”

“Được.” – Không giấu nổi kinh hãi, Đỗ Triết thực tự nhiên để Lưu Hình Trúc ôm mình vào khoang thuyền trò chơi.

Khoang thuyền trò chơi tựa như cái giường nhỏ, khi nằm xuống, cái nệm bên dưới tự động lõm xuống, tạo cho cơ thể người chơi thoải mái.

Lưu Hình Trúc giúp Đỗ Triết mang các thiết bị cảm ứng, “Như thế này tôi sẽ hướng dinh dưỡng dịch vào khoang thuyền trò chơi, cậu không cần kinh hoàng, chờ dinh dưỡng dịch thêm đầy, cậu cứ nhắm mắt, thả lỏng là tốt rồi, vào trò chơi xong, tôi nhất định sẽ tới tìm cậu.”

“Nhưng mà tôi hiện tại rất kích động, không thể bình tĩnh được.” – Đỗ Triết đột nhiên bắt lấy cánh tay Lưu Hình Trúc.

“Tôi biết.” – Lưu Hình Trúc nhìn Đỗ Triết với đôi mắt sáng, da dẻ vốn tái nầy thêm một tầng đỏ ửng, nói thắm một câu – “Tôi có cho thêm vào dinh dưỡng dịch một chút thành phần an thần, cậu chỉ cần nhắm mắt lại là tốt rồi.”

Lưu Hình Trúc kiểm tra tất cả các trạng bị cảm ứng, đóng cửa khoang thuyền, ấn nút khởi động.

Chất lỏng màu xanh bạc theo đường ống tiến về khoang thuyền trò chơi làm Đỗ Triết có chút kinh hoàng, theo bản năng nhìn về phía Lưu Hình Trúc, thấy y mỉm cười trấn an, lại bình tĩnh nhắm mắt lại, để cho dinh dưỡng dịch bao phủ mình.

Ngâm mình trong dinh dưỡng dịch, Đỗ Triết hít thở không mấy khó khăn, thậm chí còn thấy có chút thoải mái, làm cho Đỗ Triết nghĩ tới thai nhi trong bụng mẹ, có phải hay không cũng là loại cảm giác này?

Nghĩ nghĩ, Đỗ Triết cảm thấy hơi mơ hồ, bên tai liền truyền đến thanh âm của Lưu Hình Trúc.

“A Triết, có thể mở mắt nhìn.” – Ngữ điệu trầm thấp, nghe thấy thật thoải mái.

Trợn mắt??? Đỗ Triết nghe theo liền mở mắt, quang cảnh bốn phía thay đổi hoàn toàn, không phải là phòng của Lưu Hình Trúc mà là một vật cổ xanh đậm, trước mắt hắn, một thân trường bào màu lam, tóc dài cột lại bằng dây màu đồng, chính là trang phục của cổ nhân.

Đỗ Triết không quản vì cái gì mà bộ dáng Lưu Hình Trúc đột nhiên thay đổi, mà là cúi đầu xem chân của mình. Trên chân hắn là một đôi giày màu đen có hoa văn, lòng bàn chân chạm vào giấy truyền đến cảm giác như vậy là lần đầu tiên, Đỗ Triết còn chưa nhận thấy đó là cảm giác gì, thân hình hắn đã ngã xuống.

“Cẩn thận!” – Một đôi tay to lớn đỡ được hắn.

11. Chương 11

Lưu Hình Trúc đỡ lấy Đỗ Triết sắp ngã xuống đất – “Cẩn thận một chút.”

Đỗ Triết không để ý Lưu Hình Trúc nói gì, hắn mừng như điên, kích động nắm lấy đùi mình – “Chân tôi có cảm giác, anh xem, tôi cảm thấy đau.”

“Tôi biết, tôi biết, cậu bình tĩnh một chút được không?” – Lưu Hình Trúc đau lòng nhẹ nhàng vuốt lưng Đỗ Triết, trấn an hắn.

Hít sâu vài cái, Đỗ Triết ở trong lòng Lưu Hình Trúc dần bình tĩnh lại, “Thật có lỗi, làm phiền anh.”

“Không việc gì. Cậu tỉnh táo rồi?”

“Ừ.” – Đỗ Triết gật gật đầu, không rời khỏi lòng Lưu Hình Trúc, hắn biết rõ mình sẽ ngã nếu rời đi – “Hiện tại chúng ta làm cái gì?”

“Nơi này là trò chơi, đầu tiên đương nhiên phải tạo nhân vật.” – Lưu Hình Trúc vung tay lên, một chiếc xe lăn xuất hiện trước mặt họ, giúp Đỗ Triết ngồi vào – “Cậu muốn đặt tên là gì?”

“Thời điểm này không phải sẽ có NPC sao? – Đỗ Triết chơi game không nhiều nhưng cũng biết.

“Tôi không phải sao?” – Lưu Hình Trúc nhún mày.

“Anh?”

“Đương nhiên, đây là hai cái khoang thuyền trò chơi này là đặc chế, đương nhiên nhân vật cũng đặc biệt.”

“Đặc biệt như thế nào?” – Đỗ Triết bây giờ mới chú ý bản thân mình cùng Lưu Hình Trúc giống nhau, cũng trang phục cổ đại, cũng màu lam.

“Chúng ta tới đây để cho người tập đi, cho nên tôi đặt cho cậu nhân vật là du khách, NPC cũng thế, nhưng là không có nhiệm vụ trong người, cũng không thể sát quái, luyện cấp, PK, làm nhiệm vụ, đương nhiên các người chơi khác cũng không thể công kích cậu. Mà tôi là NPC chuyên trách của cậu, nào, hiện tại cậu muốn lấy tên là gì?”

“Đỗ Triết.”

“Được, muốn dùng tên thật à?”

“Ừ, tôi không am hiểu cách đặt tên cho lắm.”

“Vậy được rồi, tên này không có người dùng.” – Lưu Hình Trúc cũng không đặt tên mới, dù sao trong trò chơi tên có thể che dấu – “Cậu chờ một chút, tôi muốn cho cậu thân phận mặc định. Để tôi nghĩ xem nào, đầu tiên là thân phận chứng mặc định, sau đó là xem xét đồng tử, vân tay...”

Mỗi lần nghe Lưu Hình Trúc nhắc tới một câu, Đỗ Triết cảm thấy thân thể bị một cái gì đó đảo qua, loại cảm giác này thực kì diệu, khó có thể miêu tả.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Trước tiên tìm chỗ nghỉ ngơi đã, thuận tiện giới thiệu cho cậu một chút về trò chơi này.”

Như lời Lưu Hình Trúc nói, trò chơi này tên là [Giải Mộng], có rất nhiều loại chức nghiệp để lựa chọn như hiệp sĩ, thần sư, ngay cả các nghề nghiệp ẩn cũng rất đa dạng. Người chơi lên tới cấp 10 có thể lựa chọn gia nhập môn phái, học tập bản lĩnh, nơi này giống như giang hồ trong tiểu thuyết võ hiệp vậy.

[Giải Mộng] không phải trò chơi đặc biệt tốt, nó căn bản đặt ra những nhiệm vụ có vẻ nhàm chán, nhưng nó lại tái hiện được nguyên vẹn được khí thế của thời nhà Đường hưng thịnh. Hình ảnh đẹp, lại rất chân thực làm cho người thế kỉ 24 lâu rồi không được thấy trời xanh mây trắng, hoa thơm cỏ biếc cảm giác khó tả.

Lưu Hình Trúc mang Đỗ Triết đi một đoạn không xa lắm thì tới một tòa thành lớn, cửa thành có ba chữ thật to “Thành Trường An”

“Tôi có cảm giác thật hỗn loạn.” – Đỗ Triết nhìn những người ra vào cửa thành, một đám trường bào, trường kiếm tùy thân, thân ảnh thực sự làm cho người ta cảm giác đang ở thời kì cổ đại thật.

Thời điểm Đỗ Triết đánh giá mọi người, mọi người cũng đánh giá hắn, ở trò chơi mà cũng ngồi xe lăn, vẫn là hiếm thấy đi.

Lưu Hình Trúc mang theo Đỗ Triết vào một khách ***, thuê một gian phòng tốt nhất, lớn nhất, hơn nữa trong vòng một tháng.

“Ở nơi này? Tôi còn có công việc, không thể ở lâu được.” – Đỗ Triết rất muốn có nhiều thời gian để tận hưởng cảm giác đi lại, nhưng công việc phiên dịch của hắn cũng không thể không hoàn thành.

“Thời gian ở trong này bằng một nửa thời gian bên ngoài, cho nên chúng ta rất thoải mái.” – Lưu Hình Trúc vừa giải thích vừa bế Đỗ Triết đứng lên.

“Không phải đi hậu viện sao? Ta ngồi xe lăn cũng được mà.” – Tuy rằng nói vậy nhưng Đỗ Triết vẫn là thuận tay ôm lấy cổ Lưu Hình Trúc.

Lưu Hình Trúc thu xe lăn, không thêm để ý về kì quái của người chơi xung quanh, đuổi kịp NPC tiểu nhị dẫn đường, “Ồ phía sau viện có cầu thang, như vậy sẽ thuận tiện hơn.”

“Anh rất quen thuộc với trò chơi này?” – Đỗ Triết kì quái hỏi, Lưu Hình Trúc không giống như người chơi.

“Cũng tạm tạm.” – Lưu Hình Trúc không muốn cho Đỗ Triết biết, để cho Đỗ Triết ở trong trò chơi an tâm luyện tập, y đã bỏ ra vài buổi tối để chơi thử, cái khách *** này cũng là do y đặc biệt chọn lựa.

00*****00

Đến phòng, Lưu Hình Trúc sắp xếp mọi thứ cho Đỗ Triết thật tốt, đem cái bàn trong phòng đến góc sáng sửa, lại lấy ra vài thứ gì đó, biến phòng ở thành một phòng hồi phục nho nhỏ.

“Mấy thứ này anh cũng có?” – Đỗ Triết nghi ngờ nhìn, không phải chứ, trong game sao lại có cả máy chạy bộ, đây là game thuần võ hiệp mà.

“Đương nhiên là đặc quyền của tôi rồi.” – Lưu Hình Trúc cười rất đắc ý.

“....”

Đỗ Triết thường tới bệnh viện, tự nhiên cũng đã gặp qua một số bệnh nhân tập phục hồi, đại khái tiến trình cũng là biết đến, trừ bỏ tập luyện bình thường bên ngoài, còn có một bộ mát-xa cùng trị liệu nữa.

Bất quá Lưu Hình Trúc làm nhưng Đỗ Triết không thấy phiền toái.

“Ở trò chơi, chân của cậu không có vấn đề, nên mát-xa cùng dụng cụ trị liệu có thể miễn, chúng ta trực tiếp tập đi đường.” – Lưu Hình Trúc vừa nói vừa nâng Đỗ Triết đứng dậy.

Đỗ Triết nương theo lực của Lưu Hình Trúc, cẩn thận đứng lên, làm hấn cảm động tưởng rơi lệ.

Được Lưu Hình Trúc đỡ, Đỗ Triết bắt đầu bước đi, thực thông thuận.

Lưu Hình Trúc đột nhiên buông tay ra, ngay sau đó Đỗ Triết liền kêu sợ hãi đổ vào lòng hấn.

“A!” – Đỗ Triết hoảng sợ, bản năng tìm kiếm bàn di động, lòng sợ hãi giảm nhẹ: “Hỗn đản, không cần buông tay đột ngột như thế.”

“Lần đầu tiên tôi thấy cậu mắng chửi người khác, nhưng mà tôi thích thế.” – Thấy Đỗ Triết chủ động ôm hấn, Lưu Hình Trúc rất là đắc ý.

“Tôi cũng là lần đầu tiên thấy anh nhảm chán như thế.” – Đỗ Triết tức giận trừng lại hấn.

Thấy Đỗ Triết thực sự tức giận, Lưu Hình Trúc cũng không dám đùa hấn, “Tôi không đùa cậu là được, chúng ta tiếp tục.”

Có Lưu Hình Trúc phối hợp, hơn nữa Đỗ Triết hết sức cố gắng, một giờ sau, Đỗ Triết có thể đi lại vài bước mà không cần đỡ.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta nghỉ một chút.” – Lưu Hình Trúc cầm khăn lau mồ hôi trên mặt Đỗ Triết.

“Được.” – Đỗ Triết cũng thấy mệt mỏi.

“Chúng ta ăn một chút gì đi.”

“Được, ra ngoài thế nào?” – Đỗ Triết cũng không biết logout thế nào.

“Không cần, ăn trong game cũng được.”

“Sao?”

“Ở trong game đói bụng, tức là chúng ta phải logout, nhưng vừa nãy tôi đã đổ dịch dinh dưỡng vào khoang thuyền trò chơi, chúng ta có thể không ăn uống trong vòng một tháng cũng được, hiện tại chỉ cần ăn uống

gì đó trong game là được.” – Lưu Hình Trúc vùng tay lên, rất khí chất, biến ra chiếc xe lăn – “Đi thôi, nghe nói đồ ăn của “Túy Tiên Lâu” hương vị không tồi, nhất định hợp với khẩu vị của cậu.”

Sự thật là ở thế giới này, số lượng rau xanh rất ít, mọi người cơ bản sau khi ăn uống qua loa bên ngoài đều vào trong game tận hưởng hương vị của thức ăn, cho nên từ lâu nổi tiếng của [Giải Mộng] – Túy Tiên Lâu – sinh ý không tồi, mỗi khi đến giờ cao điểm đều rất đông đúc, nhiều lúc không đủ chỗ.

Cũng may lúc Đỗ Triết và Lưu Hình Trúc tới không phải là giờ cao điểm.

“Hai vị khách quan, thỉnh vào bên trong.” – Một NPC tiểu nhị ân cần dẫn đường cho bọn họ.

“Có nhà gian không?”

“Thật có lỗi, khách quan, nhà gian đã hết, hiện tại chỉ còn chỗ ở đại sảnh.” – NPC Tiểu nhị vẻ mặt xin lỗi.

Chọn vị trí ngồi gần cửa sổ, Lưu Hình Trúc theo đề cử của NPC tiểu nhị, chọn ra một bàn ăn hảo hạng, Đỗ Triết tuy không biết tiền trong game này tính như thế nào, nhưng nhìn qua, bàn ăn này tuyệt đối không có giá thấp.

“Chỉ có hai người, sao anh gọi nhiều vậy?”

“Ăn không hết có thể đóng gói lại được, dù sao ở trong game, vật gì đặt trong không gian lưu trữ đều không bị hỏng.”

“Chúng ta ăn nhanh một chút rồi đi thôi.” – Đỗ Triết thấy ánh mắt bốn phía nhìn mình, không thoải mái, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Được thôi.”

12. Chương 12

“Tiểu Đỗ, tình trạng của cháu gần đây tốt lên nhiều rồi, nói xem nào, cuối cùng cháu cũng thông suốt rồi sao? Ngày thường bắt cháu chú ý thân thể cháu đều không nghe, hiện tại sao lại thay đổi rồi?” – Về mặt Vu Tông Đức hiện rõ ý cười nhìn sắc mặt Đỗ Triết, nửa tháng không gặp, bộ dáng đối phương tuy có không thay đổi, nhưng khí sắc cùng tinh thần tốt lên không ít, theo kết quả báo cáo kiểm tra vừa rồi, các chỉ tiêu thân thể cũng tăng lên – “Chẳng lẽ vì bác Vu không ở nhà, không có người lải nhải, cháu mới nghe lời?”

Đỗ Triết biết Vu Tông Đức trêu hấn, cũng phối hợp cười nói: “Đúng vậy, bác Vu không ở nhà, tai cháu thanh tịnh không ít.”

“Như vậy là cháu không quen nhìn bác Vu này hay sao? Thật sự là không có lương tâm.” – Vu Tông Đức nói xong, cười phá lên, làm cho Đỗ Triết cũng cười theo.

“Tốt lắm, nói chính sự đi, báo cáo kiểm tra cho thấy lần này cơ thể cháu phát triển theo chiều hướng tốt, cơ thịt ở đùi không bị héo rút, thậm chí lại có phần gia tăng, tiếp tục giữ được thể này là rất tốt.” – Vu Tông Đức vỗ vai Đỗ Triết cổ vũ.

“Vâng ạ.” – Đỗ Triết cũng thực vui sướng, tuy rằng hắn đã sớm biết kết quả, đột nhiên hắn nhớ tới mục đích lần này tới viện – “Bác Vu, sắp tới cháu sẽ không tới bệnh viện kiểm tra được.”

“Hà? Vì sao?” – Vu Tông Đức thấy khó hiểu. Cuộc sống của Đỗ Triết từ trước tới giờ đều tuân theo quy luật, trừ bỏ khi bị bệnh, chưa bao giờ hắn nói không tới kiểm tra.

“Cái này...” – Đỗ Triết biểu tình có chút không được tự nhiên – “Là cháu muốn ra nước ngoài du lịch.”

“Đây là chuyện tốt a, cháu định đi đâu?” – Vu Tông Đức mặc dù rất ngạc nhiên khi thấy Đỗ Triết muốn đi du lịch, nhưng vẫn rất tán thành quyết định của hắn, Đỗ Triết cái gì cũng tốt, chỉ mỗi cái là hắn không được cởi mở cho lắm, hắn cần tiếp xúc với nhiều người hơn.

“Cháu cũng chưa quyết định, có nghĩ tới vài nơi, chắc dần dần rồi sẽ đi hết.”

“Cháu đã quyết định, bác sẽ không có ý kiến gì, bất quá cháu không thể không kiểm tra thân thể định kì.” – Đối với điểm này, Vu Tông Đức rất kiên trì.

“Mỗi tuần cháu sẽ báo cáo tình hình cho bác.” – Đỗ Triết gật đầu, hẳn cũng biết là bác Vu quan tâm mình rất nhiều.

“Vậy là tốt rồi, cũng nhớ thường xuyên gọi điện về cho bác.”

“Vâng ạ.”

Tạm biệt Vu Tông Đức, Đỗ Triết ra cửa, liền nhìn thấy Lưu Hình Trúc hai tay khoanh trước ngực, đứng dựa vào tường, trên khuôn mặt như ngọc kia lộ rõ vẻ không kiên nhẫn, nhưng mấy nữ y tá xung quanh không để ý.

“...Không bằng anh đi uống một chén với chúng em đi.”

Thật sự là phiền phức nha.

Đỗ Triết nhìn Lưu Hình Trúc, đồng thời Lưu Hình Trúc cũng thấy hắn, vẻ không kiên nhẫn trên mặt biến mất, một chút ý cười hiện lên ở đuôi mắt.

“Anh đẹp trai, như vậy là anh đồng ý sao? Kia... Ôi chào?” – Nghĩ đến đối phương đáp ứng lời mời, mấy cô gái kia còn chưa kịp vui sướng, liền trở mắt nhìn đối phương đẩy các cô ra, cũng không quay đầu lại, rời đi.

“Có thể đi rồi?” – Lưu Hình Trúc thực tự nhiên vòng ra sau Đỗ Triết, cầm lấy tay đẩy cửa xe lăn.

“Ừ.”

“Trở về liền thu thập một chút đồ đạc rồi qua nhà tôi ở đi.”

“Không cần phiền toái như vậy, tôi có thể ở nhà mình.” – Đỗ Triết không cảm kích.

Kỳ thật, Đỗ Triết nói với Vu Tông Đức không phải sự thật, hắn không có định xuất môn đi du lịch, mà là đi chữa trị cho chân của mình.

Lưu Hình Trúc vì Đỗ Triết bồi dưỡng phôi thai đã có hiệu quả, không lâu nữa Đỗ Triết sẽ bắt đầu phẫu thuật, mà thời gian cần thiết cũng không phải mười ngày nữa tháng. Mà khi phẫu thuật xong, Đỗ Triết làm sao để giải thích cho mọi người về chân của mình cũng là một vấn đề lớn.

Vì thế, Lưu Hình Trúc cùng Đỗ Triết sau một hồi thương lượng cũng đã nghĩ ra biện pháp, đầu tiên, Đỗ Triết nói với mọi người là hắn đi du lịch, sau khi trị liệu thành công, nói với mọi người là hắn trên đường đi gặp một vị bác sĩ y thuật cao siêu trị cho hắn, như vậy mọi người không nhất định là tin tưởng nhưng ít ra cũng hợp tình hợp lý.

“Vẫn là cẩn thận một chút đi, nếu để người khác nhìn thấy thì phải làm thế nào?” – Lưu Hình Trúc cũng không bỏ qua cơ hội tốt thế này.

Đỗ Triết trầm ngâm. Lưu Hình Trúc nói không phải là không có ý đúng, nhà hắn rất dễ bị mọi người chú ý.

“Sẽ ở không lâu lắm, phẫu thuật xong, cậu sẽ ở bệnh viện.” – Lưu Hình Trúc tiếp tục thuyết phục – “Hơn nữa hiện tại phần lớn thời gian đều ở trong game, cậu đến ở nhà tôi sẽ thuận tiện hơn.”

“Ở nhà tôi cũng thế mà.” – Đỗ Triết mặt mờ vạch ra tình huống hiện tại của bọn họ.

“Vậy tóm lại là cậu có chuyển sang không?”

“... Tôi trở về thu thập vài thứ.”

“Bé ngoan.” – Lưu Hình Trúc sờ sờ đầu hắn.

Đáp lại Lưu Hình Trúc, đối phương không khách khí chụp tay hắn đẩy ra.

00*****00

Thu thập thỏa đáng xong, Đỗ Triết nói vài lời với quản lý, lại gọi điện đến nhà xuất bản, giải quyết tất cả các công tác, liền theo Lưu Hình Trúc đi. {Cái này có được tính là bỏ trốn không? =))}

Vượt qua cánh cửa bên kia, Đỗ Triết có chút không thích ứng. Ngày thường hẳn luôn sau giờ cơm chiều mới sang nhà Lưu Hình Trúc, hôm nay vẫn là ban ngày mà đã tới đây.

Trong phòng có chút âm u, trong khoảng thời gian này, vì có Đỗ Triết, nên phòng Lưu Hình Trúc luôn đóng cửa sổ, bức màn che hết các cửa sổ, chỉ có vài tia nắng mặt trời chiếu vào.

“Hoàn hảo chúng ta dự trữ đủ thực vật, bằng không cậu nhất định ăn không quen mấy thứ bên này.” – Lưu Hình Trúc đoán Đỗ Triết đã đói bụng, liền sai người máy đi làm đồ ăn.

“Tôi không kiêng ăn thứ gì.” – Đỗ Triết nhú mày, hẳn không nghĩ Lưu Hình Trúc chiều chuộng mình như vậy.

“Tin tôi đi, nếu như cậu ném qua thực vật hai bên, cậu sẽ thấy sự khác biệt của thiên đường và địa ngục.” – Lưu Hình Trúc vẽ mặt thận trọng.

Đỗ Triết bị ngữ khí của y làm cho bật cười. “Anh nói rất khoa trương.” – Hẳn tuy rằng chưa có ném qua thực vật bên này, nhưng nghĩ tới cũng không giống như Lưu Hình Trúc nói.

“Tôi thích nhìn cậu cười.” – Lưu Hình Trúc cúi đầu vô cùng thân thiết hôn lên thái dương Đỗ Triết.

Đỗ Triết không hề kháng cự những hành động thân thiết của đối phương, trong khoảng thời gian ở chung, hẳn đã quen, thậm chí có điểm thích những hành động của Lưu Hình Trúc, làm cho hắn ấm áp lại thoải mái.

Điểm này hiển nhiên là Lưu Hình Trúc phát hiện, y thậm chí cảm thấy Đỗ Triết có một chút rất nhỏ cơ khát, bất quá Đỗ Triết hiển nhiên không có chú ý tới điểm ấy, có lẽ là vì cha mẹ hắn mất khi còn bé, sau khi lớn lên lại ở một mình, nên không chú ý tới.

Lưu Hình Trúc không phải bác sĩ tâm lý, nhưng y cơ bản là biết đến, chứng cơ khát là khát vọng được cùng người khác âu yếm, điểm ấy làm cho Lưu Hình Trúc thừa cơ tiến đến.

“Phòng tôi ở đâu?” – Đỗ Triết hỏi, hẳn đối với bố trí nhà của Lưu Hình Trúc nắm rất rõ, nhưng hắn nhớ rõ là nhà Lưu Hình Trúc không có phòng cho khách.

“Nơi này.” – Lưu Hình Trúc dẫn hắn tới phòng của mình.

“Tôi nghĩ tốt hơn là tôi sẽ ở phòng của mình.” – Đỗ Triết nói.

“Tôi hứa với cậu là sẽ không làm gì xằng bậy, cho nên, cùng nhau ở được không?” – Lưu Hình Trúc ôm Đỗ Triết từ sau lưng, mặt cọ vào tóc hắn.

Phía sau truyền đến cảm giác ấm áp, Đỗ Triết liền cảm giác đáy lòng dâng lên niềm vui sướng, hẳn do dự rồi vẫn quyết định đáp ứng Lưu Hình Trúc.

Đỗ Triết biết Lưu Hình Trúc thích mình, mà Lưu Hình Trúc cũng biết Đỗ Triết không bài xích mình, nhưng hai người không ai nói ra, có tiến triển thêm một bước họ cũng đắm chìm trong ái muội, vui vẻ chịu đựng.

“Ngày mai tôi đưa cậu đến sở nghiên cứu đi, bác sĩ mổ chính đã tìm được rồi, ông ấy là chuyên gia thần kinh học.” – Lúc ăn cơm, Lưu Hình Trúc vừa gấp thức ăn cho Đỗ Triết vừa nói, y tuy cũng tốt nghiệp y khoa nhưng là di truyền học, y có thể tìm ra biện pháp trị liệu cho Đỗ Triết nhưng y không thể mổ chính.

“Được.” – Đỗ Triết gật gật đầu, phương diện này tự nhiên là để cho Lưu Hình Trúc định đoạt.

“Chủ nhân.” – Hồi lâu không gặp, trí năng quản gia K đột nhiên lên tiếng.

“Chuyện gì?” – Lưu Hình Trúc cũng không ngẩng đầu lên, mọi chú ý đều tập trung vào bàn ăn hết rồi.

“Sở nghiên cứu gửi công văn, muốn ngài mau chóng trở về đi làm, số ngày nghỉ tháng này của ngài đã vượt quá mức cho phép.”

“Đã biết, ngày mai ta sẽ đi làm.” – Lưu Hình Trúc quên mất, y cứ kiên trì muốn đưa Đỗ Triết đi kiểm tra nên số ngày xin nghỉ tháng này quả thật có vượt quá.

Đỗ Triết cũng biết điều ấy, hẳn từng khuyên Lưu Hình Trúc nhưng y quá kiên trì, Đỗ Triết cũng không có biện pháp.

“K, đã lâu không thấy người nói chuyện, có việc gì sao?” – Đỗ Triết có chút tò mò, vì như Lưu Hình Trúc nói, K thực thích nói chuyện.

“Chủ nhân ra lệnh, không có chuyện gì thì không được phép nói.” – Lời này nghe ra có điểm như oán hận.

“Nếu không phải người giống mấy lão già suốt ngày lải nhải không để ta yên, ta cũng không bắt người không được nói.” – Lưu Hình Trúc tức giận nói.

“Đúng vậy, chủ nhân.” – Nói xong câu này, K không nói gì nữa.

“Kỳ thật để nó nói chuyện cũng tốt mà, nhà của anh có cảm giác rất lạnh lẽo.”

“Như bây giờ tốt lắm.” – Đặc biệt là lúc có cậu, Lưu Hình Trúc tươi cười ấm áp – “Ăn xong chúng ta vào trò chơi một chút đi, lần trước không phải người nói muốn đi Thái Sơn sao? Chúng ta có thể ở lâu một chút, cùng ngắm mặt trời mọc và hoàng hôn.”

“Được.”

13. Chương 13

Thái Sơn, một trong Ngũ Nhạc của Trung Quốc, được vang danh “Thiên hạ đệ nhất sơn” về cảnh đẹp, lại được xưng tụng là Đông Nhạc, đẹp nhất ở Trung Quốc, là một trong mười ngọn núi nổi tiếng khiến người ta rung động. Thái Sơn ở miền trung của tỉnh Sơn Đông, cảnh quan tự nhiên hùng vĩ cao lớn, được biết tới là địa danh ngàn năm văn hóa cùng với nhân văn cảnh quan, danh thắng có Thiên Tru Phong, Nhật Khán Phong, Thiên Trượng Nhải, Tiên Nhân Kiều, Ngũ Đại Phu Tùng, Vọng Nhân Tùng, Long Đàm Phi Bộc, Vân Kiều Phi Bộc, Tam Đàm Phi Bộc. Năm 1987, Thái Sơn được xếp hạng di sản thiên nhiên thế giới. Mấy ngàn năm qua, trước sau có mười hai vị hoàng đế đến Thái Sơn cúng tế trời đất. Khổng Tử để lại “Đăng Thái Sơn mà tiểu thiên hạ” tán thưởng, Đỗ Phủ có “Hội làm lăng tuyết đỉnh, vừa xem mọi núi nhỏ” thiên cổ có một không hai.

Ngũ Nhạc: Năm quả núi lớn tiêu biểu ở bốn phương và vùng giữa Trung Quốc: Đông Nhạc Thái Sơn, Tây Nhạc Hoa Sơn, Nam Nhạc Hành Sơn, Bắc Nhạc Hằng Sơn và Trung Nhạc Tung Sơn

Khi Đỗ Triết lên đỉnh núi, nhìn mặt trời đang từ từ lặn xuống, trong đầu chợt nhớ tới lời giới thiệu về Thái Sơn trước kia đã từng đọc qua.

“Mệt mỗi sao?” – Lưu Hình Trúc vẫn luôn chú ý nhất cử nhất động của Đỗ Triết, kịp thời đưa cho hắn bình nước.

“Rất tốt.” – Đỗ Triết tiếp nhận bình nước, từ từ uống. Thái Sơn tuy đẹp, đỉnh núi này cũng không phải là dễ đi, tuy rằng đây là trò chơi, có thể trực tiếp truyền tống lên đỉnh Thái Sơn, nhưng vì thưởng thức danh lam thắng cảnh bên đường, đồng thời để rèn luyện chân, Đỗ Triết lựa chọn tự mình lên núi, Lưu Hình Trúc đương nhiên là đáp ứng hắn vô điều kiện, vì thế hai người từng bước từng bước, tiêu sái bốn năm giờ mới lên được đỉnh núi.

Lúc này, trên đỉnh Thái Sơn đã có không ít người chơi tới ngắm cảnh, đương nhiên người đến đánh quái cũng nhiều.

Tránh được đám người đó, tìm được chỗ tốt để ngắm cảnh, hai người ngồi ở trên tảng đá, bên người mây phủ vờn quanh, làm cho bọn họ có cảm giác phiêu phiêu như tiên cảnh.

“Đêm nay chúng ta ở đây đi, ngày mai có thể ngắm mặt trời mọc.” – Đỗ Triết đề nghị, hẳn biết Lưu Hình Trúc luôn mang theo lều trại.

“Được.” – Lưu Hình Trúc đồng ý, dù sao nghỉ ngơi trong trò chơi so với bên ngoài còn hiệu quả hơn rất nhiều, rất dễ ngủ say.

“Anh đói bụng chưa? Tôi vẫn còn dự trữ một chút thức ăn.”

“Thời điểm này đương nhiên phải ăn thịt nướng chứ, cho có không khí một chút.” – Lưu Hình Trúc ôm Đỗ Triết, cò kè – “Cậu tìm địa phương tốt để dựng lều, tôi đi tìm mấy tên đánh quái mua thịt tươi.”

Đỗ Triết đồng ý, sau đó bắt đầu tìm chỗ dựng lều.

Lều bên ngoài thoạt nhìn có vẻ nhỏ, nhưng không gian bên trong lại khá lớn, ít nhất hai người cùng ở không thành vấn đề.

Đỗ Triết dựng lều, lại kiểm chút củi khô về đốt lửa, chờ Lưu Hình Trúc quay lại.

“Thế nào?” – Đỗ Triết vừa thổi lửa vừa hỏi.

“Bọn họ đánh được khá nhiều thịt tươi nên hào phóng bán cho tôi.” – Lưu Hình Trúc tươi cười đưa ra mấy miếng thịt – “Tôi đã rửa sạch, có thể trực tiếp nướng.”

“Anh có mang gia vị theo không?”

“A, thuận tiện cũng mua một ít của bọn họ.” – Lưu Hình Trúc lắc lắc mấy cái bình trong tay.

Hai người cũng không phải là người giỏi nấu nướng, Đỗ Triết là do sống một mình mà biết nấu một số món đơn giản, Lưu Hình Trúc cũng thế, bắt quá nướng thịt không cần kỹ thuật gì nhiều, tuy rằng không tốt lắm nhưng vẫn có thể ăn.

“Ăn ngon.” – Lưu Hình Trúc cắn xiên thịt trong tay, bày ra bộ dáng tham lam.

“Anh không phải rất sành ăn sao? Hương vị này cũng được?” – Đỗ Triết nhìn miếng thịt nướng trong tay mình chả có mùi vị gì.

“Chỉ cần là cậu làm, tôi tuyệt đối không kén chọn.”

“Vậy anh ăn cái này đi.” – Đỗ Triết đưa xiên thịt bị nướng cháy sém đưa cho Lưu Hình Trúc.

Lưu Hình Trúc không chút suy nghĩ, ăn luôn, Đỗ Triết bất đắc dĩ: “Anh không lo ăn sẽ bị tiêu chảy sao?”

“Trò chơi này không đặt ra quy định đó, thôi mấy cái này để tôi ăn, cậu lấy thức ăn dự trữ trong túi ra.”

“Anh có thể ăn vì cái gì tôi lại không thể?” – Đỗ Triết nhú mày, sau đó cướp xiên thịt trên tay Lưu Hình Trúc, cắn một miếng lớn – “... A, mặn.”

“Uống miếng nước đi.” – Lưu Hình Trúc đưa bình nước cho hắn.

“Anh nằm dịch qua đi, sát quá.” – Đỗ Triết giật giật thân mình, muốn đem nam nhân nằm sát phía sau lui ra, rõ ràng là lều cho hai người, sao tên này cứ muốn nằm chung với mình chứ.

“Trên đỉnh núi buổi tối rất lạnh, nằm riêng không tốt.” – Lưu Hình Trúc vô lại ôm lấy Đỗ Triết, quấn chặt lấy hắn.

“Lều giữ ấm rất tốt, tôi không thấy lạnh.” – Đỗ Triết không chịu nổi lấy tay đẩy hắn – “Hơn nữa anh ôm chặt quá, tôi không thở được.”

Lưu Hình Trúc nghe được, vội vàng nới rộng vòng tay, nhưng vẫn không buông hắn ra. “Tôi rất lạnh, coi như cậu giúp tôi sưởi ấm, được không?”

“Giả bộ đáng thương cũng vô dụng.” – Nói như vậy nhưng Đỗ Triết vẫn ngầm đồng ý với hành động ôm ấp của Lưu Hình Trúc.

Ở đây ban đêm lạnh, có cái ôm ấm áp, thật thoải mái.

00*****00

Buổi sáng, hai người ngẩng mặt trời mọc xong liền log out, chuẩn bị đi tới sở nghiên cứu.

“Tôi có phải mặc complet không?” – Theo ấn tượng của Đỗ Triết, sở nghiên cứu là loại địa phương cần chú trọng dáng vẻ.

“Giống như bình thường là được rồi, họ sẽ không so đo đâu.” – Lưu Hình Trúc chĩa chĩa chính mình, ý bảo Đỗ Triết y cũng như thế.

“Chủ nhân, Đỗ Tiên sinh, đi đường cẩn thận.” – Rốt cục cũng được hủy bỏ việc cầm phát ngôn làm trí năng quản gia K chúc phúc hai người trước khi ra ngoài.

Lần này Đỗ Triết phát hiện thang máy không hề đi xuống lầu mà dừng ở tầng một. “Chỗ nghiên cứu nằm trên mặt đất à?”

“Ừ, xây ở khu không dân cư, để tránh ảnh hưởng. Khi lên xe nhớ không được mở cửa sổ, không khí bên ngoài không tốt lắm.”

Phải nói là rất không tốt... Đỗ Triết nhìn ra ngoài cửa sổ xe, chỉ thấy là sa mạc mờ mịt kéo dài, cho dù không đi ra cũng biết nhiệt độ bên ngoài nóng thế nào, có thể thấy lớp không khí sát mặt đất rung rung nhiễu loạn tầm nhìn.

Xe chạy trên sa mạc rất vững vàng, ngoài cửa sổ cảnh sắc không thay đổi làm cho Đỗ Triết có chút buồn ngủ.

“Đỗ Triết, chúng ta đã đến.” – Bên cạnh có người nhẹ nhàng đẩy hán.

“Ừm?” – Mở hai mắt, ý thức còn không thanh tỉnh, Đỗ Triết quay đầu nhìn người đó, một hồi lâu mới phục hồi – “Đến rồi sao?”

“Đến rồi, tối qua cậu ngủ không tốt sao?”

“Không phải, nghỉ ngơi tốt lắm.” – Quả thật phi thường tốt, hán chưa từng ngủ ngon như vậy.

“Vậy là tốt rồi, xuống xe đi.” – Lưu Hình Trúc ôm lấy Đỗ Triết, đặt lên xe lăn.

“Buổi sáng tốt lành, tiến sĩ Lưu.”

“Buổi sáng tốt lành.”

Thông qua vài tầng cửa, ven đường gặp không ít người hỏi thăm, Lưu Hình Trúc mang Đỗ Triết tới chỗ đăng kí, lấy giấy thông hành đưa cho Đỗ Triết. “Đây là giấy thông hành tạm thời, có rất nhiều hạn chế, ở sở nghiên cứu cậu đừng đi loạn, muốn đi thăm quan thì bảo tôi, tôi sẽ dẫn cậu đi.”

“Được.”

“Bây giờ tôi đưa cậu tới nhà C, ở đó khoa thần kinh sẽ làm kiểm tra toàn diện cho cậu, sau đó sắp xếp thời gian giải phẫu.”

“Mặc dù có điểm thừa thãi, nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn anh.”

“Cậu chỉ cần an tâm để tôi chiếu cố là được rồi.” – Lưu Hình Trúc sờ mái tóc mềm mại của Đỗ Triết, chìm đắm trong khoái hoạt có thể chiếu cố âu yếm người mình yêu.

“Tiến sĩ Lưu, sớm vậy đã tới sao?” – Vừa tới khoa thần kinh, đã có người ra đón.

“Buổi sáng tốt lành.”

“Vị này chính là Đỗ Triết tiên sinh mà anh nói phải không?”

“Đúng vậy, Đỗ Triết, vị này là Vệ Tân Bình, trợ thủ đắc lực của tiến sĩ Khổng trưởng khoa, hôm nay anh ấy phụ trách làm kiểm tra cho cậu, phiền toái rồi.” – Câu cuối cùng là nói với Vệ Tân Bình.

“Tiến sĩ Lưu khách khí rồi, các nghiên cứu của anh giúp chúng tôi không ít, hơn nữa đây là vấn đề mà gần đây tiến sĩ Khổng đang quan tâm, đây cũng là một cơ hội nghiên cứu lâm sàng thôi.” – Ngỡ khí Vệ Tân Bình thực khách sáo, nhìn ra được là anh ta rất thật tình, những người làm nghiên cứu rất hòa thuận với nhau, tâm tư cũng rất đơn thuần, các loại cảm xúc đều tùy tâm mà động, không hề giấu diếm.

“Cám ơn, phiền toái các cậu chiếu cố cậu ấy, kiểm tra xong có thể đưa hán tới phòng thí nghiệm của tôi.”

“Không thành vấn đề.”

“Tôi nay gặp, có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Hào.”

Lưu Hình Trúc ôm Đỗ Triết rồi mới rời đi.

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy tính tình tiến sĩ Lưu tốt thế.” – Vệ Tân Bình nhìn theo bóng dáng Lưu Hình Trúc, chặc lưỡi kì lạ.

“Sao cơ?” – Đỗ Triết nghi hoặc nhìn anh ta.

“Ở sở nghiên cứu, tiến sĩ Lưu nổi tiếng xấu tính, bình thường bao giờ cũng là bản mặt lạnh băng, hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy anh ta cười, tuy rằng bình thường cũng không hay gặp mặt.”

“Phải không?” – Đỗ Triết cũng rất khó tưởng tượng ra cái vẻ mặt băng lãnh của Lưu Hình Trúc, tựa hồ như hắc chước nhìn thấy lần nào.

“Đúng vậy đấy. Được rồi, cậu theo tôi đi làm kiểm tra toàn thân thôi.”

“Phiền anh.”

14. Chương 14

Làm xong kiểm tra, Vệ Tân Bình theo lời dẫn dò của Lưu Hình Trúc, đem Đỗ Triết tới phòng thí nghiệm của y, dọc theo đường đi, Vệ Tân Bình giải thích cho Đỗ Triết một số việc.

“Chờ có báo cáo kiểm tra, chúng tôi sẽ căn cứ vào hiện trạng cơ thể của cậu để xếp thời gian giải phẫu cụ thể. Bất quá, trong thời gian này, tiến sĩ Khổng đang có một dự án nghiên cứu, chỉ sợ phải chờ ông ấy xong mới có thể làm phẫu thuật.” – Vệ Tân Bình có chút xin lỗi nói, bệnh nhân luôn hi vọng bệnh của mình sớm khỏi, hiện tại lùi lịch trị liệu của hắn, trong lòng có chút bất khoan.

“Dù sao cũng như vậy, tôi đợi thêm một thời gian nữa cũng không thành vấn đề.” – Đỗ Triết mỉm cười, hắn biết rằng chân mình có thể khỏi đã rất vui rồi, thời gian dài ngắn không thành vấn đề, hắn vốn là người kiên nhẫn.

“Thật may là cậu có thể hiểu, kìa, phía trước là phòng thí nghiệm của tiến sĩ Lưu. Đây là sở nghiên cứu của quốc gia, phân bộ khoa học y học, nơi này hầu như là các nghiên cứu phục vụ y học, mà tiến sĩ Lưu là chuyên gia tầm cỡ thế giới về nghiên cứu y học sinh vật, mỗi thành quả đều có ảnh hưởng rất lớn, cho nên nơi này có hệ thống bảo mật tốt nhất, cậu tốt hơn hết là nên đi với tiến sĩ Lưu, bằng không dễ bị nghi ngờ là gián điệp.” – Vệ Tân Bình nói giống như truyện giết gân, nhưng biểu tình trên mặt anh ta lại rất đứng đắn.

“Trước kia đã từng có chuyện này sao?” – Đỗ Triết vừa quan sát bảo vệ tay cầm vũ khí vừa hỏi.

“Đúng vậy, nghe nói là một nghiên cứu viên mới tới, bị lạc đường đến đây, kết quả chưa tới gần đã bị bắt, sau khi xác định không có vấn đề gì mới thả ra, nhưng mà nghiên cứu viên đó cũng bị khai trừ rồi.”

“Thực nghiêm khắc!” – Đỗ Triết cảm thán.

“Sở nghiên cứu là vậy, đây đều là vấn đề cơ mật của quốc gia, không thể tiết lộ ra ngoài dù chỉ một chút.” – Vệ Tân Bình cầm giấy thông hành của mình, mấy người lính chăm chú nhìn, quét qua máy kiểm tra, cánh cửa kim loại trước mặt lập tức mở ra.

“Giấy thông hành của hắn đâu?” – Binh lính ngăn cản bọn họ, chỉ vào Đỗ Triết hỏi.

Đỗ Triết tự giác giơ giấy thông hành cho hắn xem.

“Cấp bậc không phù hợp, hắn không thể vào.”

“Là tiến sĩ Lưu bảo ta đưa người tới, có thể hỏi anh ta để xác nhận.” – Vệ Tân Bình kiên nhẫn giải thích.

Binh lính bán tín bán nghi, liền hướng nhân viên thông tin kiểm tra, sau khi xác nhận, hần quay lại nói với bọn họ: “Hai người có thể đi qua.”

“Làm phiền.” – Đỗ Triết nói lời cảm tạ, đối phương cẩn thận làm cho hần kính nể, bất quá cảm giác thế nào cũng không thấy tốt.

Binh lính cúi đầu chào bọn họ, lui về vị trí cũ.

Liên tục đi qua mấy cái cửa như thế, Đỗ Triết có chút đau đầu: “Nơi này lối rẽ cũng nhiều, cửa cũng nhiều.”

“Vì bảo hộ kết quả nghiên cứu, nếu phát sinh vấn đề ngoài ý muốn, mỗi cái cửa cũng có tác dụng ngăn cản, bất quá nghe nói đây cũng là chủ ý thiết kế của kiến trúc sư, có thể làm cho người muốn xâm nhập choáng váng, không nhớ rõ đường.”

“Người trong nhà cũng chịu không nổi.” – Đỗ Triết nhu nhu huyết thái dương.

“Cái gì chịu không nổi?” – Âm thanh quen thuộc vang lên. Là Lưu Hình Trúc.

Giương mắt lên nhìn, Lưu Hình Trúc mặc y phục cách ly màu trắng, đứng ở sau cánh cửa mở ra, nhìn bọn họ.

“Chúng tôi đang bảo đảm ở nơi này thật không dễ đi.” – Vệ Tân Bình giải thích – “Nếu người đã đưa tới rồi, tôi về trước, hai người nhớ mai quay lại lấy kết quả báo cáo.”

“Cám ơn, ngày mai gặp.” – Đỗ Triết phát tay nói.

“Nhìn dáng vẻ của cậu không được thoải mái, mệt mỏi sao?” – Lưu Hình Trúc đi tới bên người Đỗ Triết lo lắng hỏi.

“Hoàn hảo, chính là có điểm choáng đầu.”

“Chúng ta vào trong trước đã, tôi sẽ xoa bóp giúp cậu.” – Lưu Hình Trúc tự động phụ giúp Đỗ Triết đi tới, bởi vì y là người phụ trách ở đây, đường đi sau lưng họ có thể đi ra phòng thí nghiệm.

“Boss, sao ngài lại đột nhiên chạy ra, xảy ra chuyện gì sao?” – Trương Thành Công, trợ thủ của Lưu Hình Trúc, thủ trưởng của hần sau khi nhận điện thoại liền ly khai, thật sự là dọa hần nhảy dựng, còn tưởng xảy ra chuyện gì.

“Đi ra ngoài có chút việc.” – Lưu Hình Trúc thuận miệng trả lời, mặc cho Đỗ Triết một bộ y phục cách ly.

Trương Thành Công lúc này mới chú ý người mà sếp dẫn đến, “Vị này là?”

“Đỗ Triết. A Triết, đây là trợ thủ của tôi, Trương Thành Công, cậu có việc gì có thể gọi cậu ta.”

“Xin chào.” – Đỗ Triết để Lưu Hình Trúc mặc y phục cách ly cho mình, tay đưa ra hướng Trương Thành Công.

Trương Thành Công sửng sốt một chút, mới cùng Đỗ Triết bắt tay, “Xin chào.” Một bên ngạc nhiên nhìn Lưu Hình Trúc, hần lần đầu tiên thấy sếp nhà mình ôn nhu đối đãi với một người như thế, từ trước tới nay hần làm gì có cái biểu tình này. Huống chi đây là lần đầu tiên hần dẫn người tới phòng thí nghiệm. “Hai người là là?”

“A Triết là người nhân bản của ta.”

Lưu Hình Trúc trọng điểm là quyền sở hữu, nhưng Trương Thành Công lại chú ý tới ba chữ ‘người nhân bản’ hơn.

“Thì ra thế.” – Trương Thành Công bày ra bộ dáng đã hiểu, người này vẫn là chỉ biết quan tâm tới thành quả nghiên cứu của mình – “Chính là anh dùng cái đặc quyền kia.”

“Ừ.” – Lưu Hình Trúc không nói nhiều – “Cậu ở trong này làm gì? Còn không đi, hôm nay có giờ dạy thực nghiệm phi thường quan trọng.”

Biết là trọng yếu mà ngài còn chạy lung tung, Trương Thành Công âm thầm oán hận, nhưng không dám nói ra, chỉ vội vàng – “Rõ, tôi lập tức đi, ngài cũng lại đây nhanh lên a.”

“Dông dài, đi nhanh.” – Lưu Hình Trúc không kiên nhẫn đuổi người.

Trương Thành Công sờ sờ cái mũi, xoay người rời đi.

“Anh không cần phải lo cho tôi, lo chuyện của anh thôi.” – Hấn chính là đi đứng không thuận tiện

“Phòng thí nghiệm có nhiều quy định, cũng nguy hiểm, tôi mang cậu đến phòng nghỉ.”

Phòng nghỉ cũng hợp với phòng thí nghiệm, phân cách hai bên là tấm thủy tinh to, thuận lợi cho hai bên trao đổi.

Lưu Hình Trúc đưa cho Đỗ Triết một cốc sữa nóng: “Cậu trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi một lát, nếu cảm thấy nhàm chán có thể xem tạp chí, đợi lát nữa tôi dẫn cậu đến canteen ăn cơm trưa, sau đó đi dạo xung quanh một chút.”

“Được.”

00*****00

Qua tấm thủy tinh ngăn cách, Đỗ Triết một tay kê đầu, thỉnh thoảng uống một ngụm sữa, vừa đánh giá công việc của Lưu Hình Trúc.

Đỗ Triết nhận thấy Lưu Hình Trúc, là một người tuy rằng luôn nói tính tình bản thân không tốt, lại chưa từng thấy y như thế, khuôn mặt anh tuấn đẹp trai luôn lộ vẻ sáng lạn, có thể mê đảo tất cả các nữ nhân, tuy có đôi khi phát ra vài câu thô tục, nhưng kì thật nghe quen cũng không có cảm giác khó chịu.

Mà khi làm việc Lưu Hình Trúc không hề có tí ôn nhu sủng nịch như ở với hấn, vô cùng chặt chẽ, nhìn không ra biểu tình, ánh mắt lạnh lùng, tất cả cảm xúc sau con ngươi đen kia đều được cất kĩ.

Đương nhiên nếu y bắt đầu phát hỏa mà quát người, cảm xúc của y vẫn là nhất thanh nhị sở, Đỗ Triết thú vị nhìn Lưu Hình Trúc tóm lấy thủ hạ ở đằng kia nói gì đó, tuy rằng không nghe thấy, nhưng nhìn dáng vẻ của y cùng bộ dáng muốn tìm cái lỗ để chui xuống của đối phương, cũng có thể thấy đó không phải lời hay cho lắm.

Nhìn cái màn trước mắt, suy nghĩ của Đỗ Triết có chút mơ hồ, từ lần Lưu Hình Trúc bảo theo đuổi hấn đến nay, trừ bỏ trở nên ôn hòa cẩn thận, cũng không thấy y có hành động gì, nhưng Đỗ Triết cảm thấy dường như y đang bước từng bước một vào nội tâm của mình.

Lưu Hình Trúc rất thông minh. Y biết những người như Đỗ Triết thiếu cảm giác an toàn từ người thân, tấn công mãnh liệt chỉ làm hấn bất an hơn thôi. Chỉ có cách từ từ tiến dần tới, làm cho Đỗ Triết không phòng bị, đầu tiên là tiếp nhận, sau đó là thói quen, cuối cùng bị hãm sâu không thể thoát ra.

Tựa như Đỗ Triết hiện tại, hấn tuy rằng chưa yêu Lưu Hình Trúc, nhưng hấn đang chìm trong cảm giác ấm áp mà Lưu Hình Trúc mang lại, luyến tiếc buông ra. Điểm ấy Lưu Hình Trúc hiểu, Đỗ Triết cũng hiểu, nhưng cả hai không ai nói ra, để cho nó tự nhiên phát triển.

Mặc kệ cuối cùng có đến được với nhau không, chỉ có nắm chắc hiện tại, mới không tiếc nuối về sau.

Lưu Hình Trúc rần rạy cấp dưới xong, lơ đãng quay đầu, cùng Đỗ Triết bốn mắt nhìn nhau, thấy ánh mắt cười của đối phương, lập tức cơn giận còn sót lại biến mất, Lưu Hình Trúc bình ổn mỉm cười.

Thấy như vậy, tất cả các người khác kinh ngạc nhìn hai người, không dám có hành động gì. Gây trở ngại cho boss yêu đương, không phải đơn giản mà giải quyết.

15. Chương 15

Một tháng sau.

Lưu Hình Trúc ngồi ở hàng ghế dài, mắt nhìn chăm chăm vào cửa phòng phẫu thuật vẫn đang đóng chặt. Đỗ Triết vào trong đó đã được 5 tiếng, cho dù biết phụ trách phẫu thuật là trưởng khoa thần kinh, cơ hội thành công của Đỗ Triết rất lớn, cơ bản không có gì ngoài ý muốn nhưng y vẫn rất lo lắng.

“Phẫu thuật rất thuận lợi, nghỉ ngơi một thời gian là có thể sang giai đoạn hồi phục.” – Khổng Quốc Vĩ, trưởng khoa thần kinh hơn sáu mươi tuổi thoát nhìn như bốn mươi vừa tháo khẩu trang vừa nói.

“Cám ơn ngài, tiến sĩ Khổng.” – Lưu Hình Trúc nói cảm ơn, lực chú ý liền tập trung toàn bộ vào Đỗ Triết được y tá đẩy ra sau.

Trên giường trắng tinh, Đỗ Triết mặt tái nhợt an ổn ngủ.

“Thuốc mê vẫn còn hiệu lực nên hẳn có thể còn ngủ thêm vài giờ nữa.” – Khổng Quốc Vĩ giải thích – “Chờ thuốc mê tan hết, chân hẳn sẽ thấy đau, nhưng không được phép dùng thuốc mê, sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của các dây thần kinh vừa hồi phục, tốt hơn hết là để hẳn ở bệnh viện theo dõi. Bệnh viện này là của bạn học của tôi, có gì cậu có thể tìm ông ấy, nếu không giải quyết được thì tìm tôi.”

“Làm phiền ngài.”

“Không có gì, ta đi trước, ở sở nghiên cứu còn có việc.”

“Tạm biệt.”

Ánh mặt trời chiếu vào làm Đỗ Triết cảm thấy có chút chói mắt, nhắm chặt hai mắt chớp chớp, chậm rãi mở mắt ra.

“Cậu tỉnh rồi? Cảm thấy thế nào?” – Thanh âm Lưu Hình Trúc vừa lo lắng vừa vui mừng ở bên tai vang lên.

“Uhm... đầu có điểm khó chịu.” – Đỗ Triết xoa xoa thái dương.

“Thuốc mê vẫn chưa tan hết, đợi lát nữa sẽ dễ chịu ngay, khát nước không? Tôi lấy nước cho cậu?” – Lưu Hình Trúc cẩn thận nâng Đỗ Triết dậy, đưa chén nước tới miệng hẳn.

Đỗ Triết nhẹ nhấp môi, chậm rãi uống xong hơn nửa chén, đẩy ra, “Tôi ngủ lâu chưa?”

“Cả ngày rồi.” – Lưu Hình Trúc buông chén, điều chỉnh lại độ cao giường cho hợp với Đỗ Triết – “Chân cậu có cảm giác gì không?”

“Không có.” – Đỗ Triết khẽ chạm vào đùi qua lớp chăn.

“Thuốc tê vẫn còn hiệu lực, chờ thuốc tan hết, cậu có khả năng sẽ thấy đau, ở chỗ dây thần kinh trước kia bình thường cũng đau, cậu phải cố nhẫn nại.”

“Có cảm giác tốt.” – Đỗ Triết nửa thật nửa giả nói.

“Tin tưởng tôi, cậu rất nhanh có thể tự đứng được.” – Lưu Hình Trúc gắt gao ôm hẳn, hồi lâu buông ra – “Cậu có muốn ăn qua cái gì không? Tôi đi mua, nghe nói đồ ăn bệnh viện không tốt lắm.”

“Không phải anh bảo đồ ăn bên này không ngon?”

“Ít nhất chúng nó còn có thể nuốt được.”

Lưu Hình Trúc ra ngoài rồi, Đỗ Triết mới có thời gian đánh giá hoàn cảnh hiện tại. Đây là một phòng bệnh rộng rãi sáng sủa, bố trí xa hoa, có lẽ là do tâm lý, cho dù không khí tràn ngập hương thơm thực vật, Đỗ Triết vẫn cảm thấy có mùi nước khử trùng.

Có lẽ thuốc mê đã tan, Đỗ Triết bắt đầu cảm nhận thân thể biến hóa. Đầu tiên là hai chân cảm thấy có chút cảm giác hơi hơi đau, thật sự rất nhẹ, nếu không phải hẳn luôn để ý biến hóa của hai chân sẽ không nhận ra.

Đỗ Triết vô cùng vui sướng, cảm giác trên đùi không phải giả dối như trong trò chơi, nó rất mỏng manh nhưng lại vô cùng chân thật, làm cho hắn muốn rơi lệ. Lần đầu tiên, chân hắn có thể đứng lên, có thể dựa vào đôi chân mình đi tới bất cứ đâu mình muốn.

Đỗ Triết đột nhiên rất muốn cảm tạ cánh cửa kì dị kia, nếu nó thực sự có sinh mệnh. Nghe kết quả nghiên cứu của Lưu Hình Trúc, cánh cửa kia tựa hồ là một cái lỗ hổng không gian, cũng chính là đường hầm thời gian, ở thế giới của Lưu Hình Trúc cũng không hiếm thấy, ngành hàng không vũ trụ đều dùng lỗ hổng không gian để rút ngắn khoảng cách, chỉ là cái ở nhà hai người có chút đặc biệt. Phần lớn lỗ hổng không gian đều không ổn định, đương nhiên loại không ổn định không phải là tự nhiên biến mất, ngược lại, lỗ hổng không gian vẫn tồn tại, chính là người ta có thể nhìn thấy nó hay không, trong lỗ hổng không gian tràn ngập năng lượng, nếu không chú ý, cho dù phi thuyền tiên tiến nhất vũ trụ cũng có thể trong nháy mắt bị biến thành tro bụi.

Mà lỗ hổng không gian ở nhà bọn họ thực không giống với những gì đã biết, không những ổn định mà Đỗ Triết thậm chí có thể khống chế nó, thật sự phi thường đặc biệt.

Đỗ Triết không hiểu lắm về mấy cái chuyên ngành đó, nhưng khi hắn biết cánh cửa đó luôn tồn tại, hắn thực sự thở phào nhẹ nhõm, hắn đã muốn bắt đầu ý lại vào cánh cửa kì dị này, có khi hắn lo lắng cánh cửa sẽ đột nhiên biến mất, mặc kệ là ở lại thế giới nào cũng không phải ước nguyện của hắn, nói hắn tham lam cũng tốt, tùy hứng cũng thế, nhưng hai bên thế giới hắn đều không muốn từ bỏ bên nào.

Phục hồi tinh thần lại, Lưu Hình Trúc còn chưa có trở về, hai chân truyền đến cảm giác rõ ràng, vừa ngứa lại vừa đau, như là có hàng vạn con kiến cắn trong cơ thể hắn, khó chịu cùng cực.

Hai tay nhẹ nhàng cách chân mà vuốt ve đùi, không dám dùng sức, sợ làm tổn thương tế bào thần kinh đang hồi phục.

“Thuốc mê mất hiệu lực rồi?”

“Đúng vậy.” – Đỗ Triết không ngẩng đầu cũng biết là Lưu Hình Trúc quay lại.

“Nghe nói đồ ăn ở nhà hàng gần đây là tốt nhất, tôi chọn vài món cậu thích ăn, trước ăn tạm, mai tôi mang cơm đến cho cậu.” – Lưu Hình Trúc đem bàn ăn để trước mặt Đỗ Triết, để đồ ăn lên, sau đó ngồi bên giường giúp hắn mat-xa chân.

Trên đây một bàn đồ ăn, thoạt nhìn rất mỹ vị. Đỗ Triết tiếp nhận đĩa, gấp một miếng.

“Hương vị thế nào?”

“Cũng được.” – Hương vị quả thật không tồi, nhưng lại thiếu chút mỹ vị của thực vật, tất cả đều là mùi của hương liệu – “Anh đã ăn chưa?”

“Chưa, tôi mua nhiều một chút, chờ cậu ăn xong tôi mới ăn.” – Lưu Hình Trúc cũng không dừng tay, hất hất mặt, để Đỗ Triết nhìn thấy bên cạnh còn một bộ bát đĩa nữa.

Đỗ Triết không nói, gấp chút đồ ăn đưa lên miệng y.

Mắt Lưu Hình Trúc sáng lên, há miệng, chờ y ăn xong, Đỗ Triết lại gấp tiếp cho y, tranh thủ lúc Lưu Hình Trúc ăn, Đỗ Triết cũng tự gấp cho mình, không quản hai người dùng chung một đôi đũa.

Anh một miếng, tôi một miếng ăn hết bữa cơm, dọn bàn, Lưu Hình Trúc đỡ Đỗ Triết nằm xuống, tuy rằng mới ăn xong thì không nên nằm vì không tốt cho dạ dày, sau đó tiếp tục mat-xa chân, Đỗ Triết muốn y nghỉ ngơi, nhưng Lưu Hình Trúc không đồng ý.

“Tôi không thấy phiền, hơn nữa không phải là cậu thấy khó chịu sao? Như vậy là tốt rồi.”

Đỗ Triết không lay chuyển được y, đành phải theo y.

Ăn no xong thường muốn nghỉ ngơi, Đỗ Triết cũng thế, huống chi lại được Lưu Hình Trúc nhẹ nhàng mat-xa thật sự thoải mái, hai mắt Đỗ Triết muốn díp lại, cố gắng mở ra, lại nhắm vào, cứ mở ra nhắm vào một lúc như vậy, liền dính chặt lại.

Lực đạo trên đùi vẫn không đổi, lại có cảm giác thư thái an toàn. Mơ hồ có tiếng gõ cửa sau đó là nhẹ giọng nói chuyện.

Đỗ Triết càng lúc càng buồn ngủ, chìm vào mộng luôn, không biết khi nào thì tỉnh, bên mình có thêm áp của một trái tim trầm ổn đều đặn vang lên trong mộng...

00*****00

Dây thần kinh phát triển khiến Đỗ Triết cảm thấy không thoải mái, vừa đau lại vừa ngứa, nhưng hắn vẫn cố gắng chịu đựng.

“Tình hình hiện tại rất tốt, ngày mai có thể bắt đầu qua trình phục hồi chức năng.” – Viện trưởng Trịnh Hoàn Hào kiểm tra thân thể Đỗ Triết, cười nói, tuy rằng chân Đỗ Triết đã tốt hơn rất nhiều, không cần ông phải đích thân khám, nhưng lão bằng hữu đã nhờ vả, ông vẫn đảm nhiệm phụ trách chính cho Đỗ Triết – “Bác sĩ tốt nhất của bên phục hồi chức năng sẽ tiến hành trị liệu cho cậu, tuyệt đối trong thời gian ngắn nhất sẽ giúp người hồi phục như cũ.”

“Cảm ơn Trịnh viện trưởng.”

Tiến viện trưởng, Đỗ Triết tự mình xuống giường, dùng xe lăn ra ngoài một chút, nằm viện ba tuần, hắn ở trong phòng bệnh đã muốn mốc lên rồi.

“Đỗ tiên sinh, ngài muốn ra ngoài sao?” – Nữ y tá vẫn đứng ở cửa hỏi thăm hắn.

“Vâng, tôi muốn ra ngoài một chút.”

“Tôi đi cùng ngài?” – Nữ y tá hỏi, đây là phòng bệnh do nàng quản lý, Đỗ Triết trước khi xuất viện đều do nàng phụ trách.

“Không cần, tôi có thể tự mình đi được, nếu bạn tôi tới đây, phiền cô nói với y một tiếng.”

“Được thôi. tiến sĩ Lưu rất quan tâm ngài, rõ ràng bận rộn như vậy mà mỗi tối đều đến, nếu mà ai cũng như anh ấy thì làm sao còn cần chúng tôi đặc biệt quản lý.” – Nữ y tá đùa giỡn nói.

Đỗ Triết chỉ cười không nói gì.

16. Chương 16

Đỗ Triết ở bệnh viện này được Lưu Hình Trúc lo cho những gì tốt nhất. Tuy rằng cũng ở Địa Hạ Thành nhưng nó giống như một cái đảo nhỏ độc lập trôi nổi giữa không trung, nó có hoa viên riêng, tuy rằng thực vật trong đây không đủ, bộ dáng lại cổ quái, nhưng ít ra vẫn có một chút màu xanh.

Hiện tại đã là chạng vạng, đại bộ phận mọi người đều đi ăn tối, hoa viên cũng không nhiều người, Đỗ Triết tản bộ dọc theo đường mòn, bên cạnh cây cối lòa xòa, tuy rằng thực sự không đẹp, nhưng có lẽ do tâm tình bất đồng, Đỗ Triết thấy nơi đây còn đẹp hơn trong trò chơi.

Đi tới một góc im ắng, Đỗ Triết cẩn thận quan sát bốn phía, xác định không có người chú ý đến mình, nhắm mắt lấy bình tĩnh, hai tay chống tay vịn xe lăn, chậm rãi đứng lên.

Hắn làm rất chậm, thật cẩn thận, như là sợ sẽ bị ngã sấp xuống như bình thường, từng chút từng chút đem sức nặng toàn thân dồn xuống đùi.

“Cố lên, người có thể làm được, giống như mấy lần trước đã làm.” – Hắn tự cổ vũ bản thân.

Đùi yếu đuối vô lực, đây là tất nhiên, hắn còn chưa có bắt đầu luyện tập, chân chưa thể chống đỡ toàn bộ sức nặng của cơ thể, lỗ mãng hành động như vậy có thể làm bị thương, nhưng hắn vẫn muốn làm, tựa như tiểu hài tử chiếm được món đồ chơi mới, nhịn không được muốn nghịch. Hắn chưa bao giờ hưởng thụ cảm giác khi được đi lại, trò chơi đã khiến hắn cảm thụ được loại cảm giác này, hiện tại hắn hết bệnh rồi, vì thế hắn chờ không kịp, hắn bắt đầu vụng trộm trốn tránh mọi người tự mình luyện tập.

Ban đầu, ngay cả xe lăn cũng không thể rời khỏi, đến bây giờ hắn có thể đứng thẳng, tuy rằng không vượt quá ba giây sẽ lại ngã xuống, mồ hôi tuôn như suối, nhưng hắn vẫn thấy vui sướng cùng khát vọng.

Hắn hít sâu mấy cái, chậm rãi buông tay vịn ra, duỗi thẳng chân, hai chân có chút run lên, đứng thẳng được vài giây liền nhuỷ xuống. Sớm có chuẩn bị, Đỗ Triết nhanh tay bám vào thân cây bên cạnh, đề phòng chính mình té ngã.

Dựa vào thân cây, hắn bắt đầu thử cảm giác bước những bước đầu tiên.

Khẽ run nâng chân lên, hạn xuống, chính là như vậy đã lấy của hắn hơn nửa sức lực, mồ hôi từ trán chảy vào mắt hắn, có chút kích thích.

Tùy tay lau đi mồ hôi, Đỗ Triết cắn răng tiếp tục.

Chậm rãi đi vòng quanh cây đại thụ, đi một bước hắn lại phải dừng lại nghỉ ngơi một trận, hắn không để ý trời đã tối, ngọn đèn nhu hòa chiếu sáng toàn bộ Địa Hạ Thành. Đỗ Triết không hề để ý tiếp tục chăm chú luyện tập.

“Chết tiệt! Cậu đang làm cái gì?” – Một âm thanh giận dữ từ xa truyền tới, đình tai nhức óc.

Đỗ Triết bị tiếng hô này làm cho hoảng sợ, chân vừa mới hạ xuống không có vững, thân thể lập tức đổ về phía trước.

“A...” – Hắn theo bản năng nhắm mắt lại, chờ đợi đau đớn.

Nhưng không có gì xảy ra, bờ vai hắn bị một người tóm được.

“Cậu không sao chứ?” – Lưu Hình Trúc đỡ lấy bả vai Đỗ Triết, trong giọng nói lộ vẻ lo lắng cùng phần nộ. Nhưng động tác của y như trước cẩn thận, bế Đỗ Triết lên, đặt vào xe lăn – “Không phải nói phải nghe lời bác sĩ sao? Cậu dám tự mình chạy tới đây luyện tập, nơi này hẻo lánh như vậy, nếu có chuyện gì thì làm thế nào?”

Cơn giận còn sót lại của Lưu Hình Trúc chưa tiêu, y tan sở lập tức đến xem Đỗ Triết, vốn tưởng hắn sẽ ở trong phòng bệnh chờ mình, không nghĩ hộ sĩ nói hắn đi ra ngoài, Lưu Hình Trúc buông bữa tối, ra tìm hắn, đi hơn nửa cái hoa viên cũng không gặp người, kiên nhẫn của mình sắp hết thì thấy Đỗ Triết đang tập đi ở chỗ cây đại thụ.

“Không có việc gì, tôi có thể...” – Tự chăm lo bản thân.

“Vạn nhất? Nếu vạn nhất xảy ra cái gì? Chết tiệt. Cậu không thể làm cho tôi an tâm một chút hay sao?” – Lưu Hình Trúc nhin không được mắt, nhưng tay lại lau mồ hôi cho Đỗ Triết.

“Thực xin lỗi.” – Lúc này Đỗ Triết chỉ có thể giải thích, hắn thật sự biết là Lưu Hình Trúc quan tâm hắn.

“Tôi không muốn nghe xin lỗi, nhưng cậu phải hứa với tôi về sau đều nghe bác sĩ, không làm bậy, tôi liền nhận lời giải thích của cậu.”

“Tôi hứa với anh.”

“Cậu cam đoan?”

“Tôi cam đoan!”

“Nhớ kĩ những lời cậu nói, đi thôi, chúng ta trở về, nên ăn cơm chiều rồi.”

“A, đúng rồi, hôm nay Trịnh viện trưởng cho tôi biết, từ mai tôi có thể bắt đầu tiến hành tập luyện phục hồi chức năng.”

“... Chết tiệt...” – Biết mình bị gài bẫy, Lưu Hình Trúc thấp giọng mắng chửi. Cùng với tiếng cằn nhằn của y là tiếng cười hiểm ác của Đỗ Triết.

00*****00

“Nghiên cứu của anh không phải đang đến giai đoạn cuối sao? Anh nên ở phòng thí nghiệm, không cần tới chỗ tôi.” – Đỗ Triết một lần nữa khuyên Lưu Hình Trúc, hẳn không phải là tiểu hài tử không cần có người tham gia trị liệu cùng, hơn nữa đối phương lúc này đặc biệt bận rộn.

Vì muốn bồi Đỗ Triết lần đầu tham gia phục hồi chức năng, Lưu Hình Trúc tự cấp cho mình một ngày nghỉ, dù sao phòng thí nghiệm cũng là do y quản lý.

“Một ngày sẽ không ảnh hưởng đến thực nghiệm, hơn nữa tôi đã làm đông lạnh vật thí nghiệm để dễ xử lý, cho dù không làm gì cũng không ảnh hưởng gì.” – Lưu Hình Trúc đặc ý nói – “Mặc kệ cậu có muốn hay không, hôm nay tôi phải cùng đi với cậu.”

Đỗ Triết không thể nói gì, đành phải đáp ứng y.

Phụ trách tiến hành trị liệu phục hồi cho Đỗ Triết là một nữ bác sĩ, tên là Maria Belle, tóc hồng mắt xanh, dáng người cao gầy, vừa thấy chỉ biết là người da trắng, nhưng cô lại có thể nói lưu loát tiếng phổ thông, đủ tiêu chuẩn đi tham gia tuyển MC. Ở thế kỉ 24, người ta không lấy nhân chủng để phân chia một người, mà là lấy nơi họ sinh ra để đoán họ là người nước nào.

Maria Belle là một mỹ nữ nhiệt tình, tuy rằng tuổi mới quá ba mươi, nhưng không thể phủ nhận cô là bác sĩ phục hồi chức năng tốt nhất của bệnh viện.

“Tiến sĩ Lưu, gặp được anh thật là vinh hạnh quá, tôi là fan trung thành của anh đó, tất cả các luận văn của anh tôi đều đã xem qua, thật là tuyệt...” – Maria Belle nhìn thấy Lưu Hình Trúc thì rất hưng phấn, tiến tới cầm tay y không buông.

“Cám ơn, nhưng tôi nghĩ cái này không phải là trọng điểm của hôm nay, chúng ta khi nào thì bắt đầu trị liệu?” – Lưu Hình Trúc rút tay cô ra.

Maria Belle lúc này mới nhớ thần tượng của cô đến cùng với bệnh nhân, “Ôi, thật có lỗi, tôi có chút hưng phấn quá, như vậy, Đỗ Triết tiên sinh, chúng ta bắt đầu đi.”

“Làm phiền bác sĩ.”

“Đỗ tiên sinh, căn cứ vào bệnh của ngài từ trước tới giờ, ngài chưa từng tập đi lại?”

“Đúng vậy, nhưng mà tôi đã thử qua cảm giác ở trò chơi.”

“Trò chơi? Chú ý đó rất tốt, như vậy chúng ta có thể tiết kiệm không ít thời gian, bất quá đó là chuyện về sau, hôm nay chúng ta tập luyện đứng thẳng.”

Tập đứng thẳng với Đỗ Triết không quá khó khăn, vì hắn đã từng vụng trộm tập cái này lâu rồi.

Hai người ở hai bên đỡ Đỗ Triết, đẩy xe lăn ra, chậm rãi đỡ hắn đứng thẳng.

Huấn luyện như vậy cũng không khó, thậm chí có thể nói là đơn giản, nhất là hắn đã có thói quen đứng thẳng, nhưng cứ luyện tập như vậy cũng làm hắn tiêu hao thể lực.

“Xem chừng cậu cũng đã mệt lắm rồi, nghỉ một chút, lát nữa tập tiếp?” – Lưu Hình Trúc đỡ Đỗ Triết, nhìn mặt hắn đầy mồ hôi, thở hổn hển, vẻ mặt đau lòng.

“Không có việc gì, tôi có thể kiên trì, bác sĩ, chúng ta tiếp tục.”

Maria Belle không đồng ý, cô theo đề nghị của Lưu Hình Trúc, “Đỗ tiên sinh, tôi hiểu ngài muốn sớm hồi phục, nhưng luyện tập cần kiên trì, dục tốc bất đạt, nếu luyện tập quá độ ảnh hưởng đến cơ thể, ngược lại khiến thời gian trị liệu của ngài tăng thêm, cho nên chúng ta nghỉ ngơi năm phút rồi lại tiếp tục.”

“Vậy được rồi.” – Đỗ Triết bất đắc dĩ đáp ứng.

00*****00

Trong suốt quá trình trị liệu tiếp theo, Lưu Hình Trúc không phải lúc nào cũng đi theo, thậm chí phần lớn thời gian đều không ở cùng, nhưng hai người đều biết, nghiên cứu của Lưu Hình Trúc tới thời điểm mấu chốt, Đỗ Triết đã nhiều lần thấy thủ hạ của Lưu Hình Trúc gọi điện cầu y về.

Có lẽ là do có kinh nghiệm trong trò chơi, qua trình hồi phục của Đỗ Triết phi thường thuận lợi, sau nửa tháng, Lưu Hình Trúc cuối cùng cũng đã xong nghiên cứu, bắt đầu bước sang một giai đoạn mới. Đỗ Triết đã có thể tự mình đi được, tuy rằng nhiều nhất chỉ có hơn mười bước nhưng với tốc độ như vậy khiến cho Maria Belle hô lên kì tích, vì thế Đỗ Triết được phép xuất viện, nhưng mỗi ngày vẫn cần đến bệnh viện tiến hành hậu kì trị liệu.

“Hoan nghênh trở về, chủ nhân, Đỗ tiên sinh.” – K mở cửa chào hai người vẫn với cái giọng lạnh lùng đó.

“Đã lâu không gặp, K, người có khỏe không?” – Đỗ Triết chào hỏi, tâm tình hẳn hiện đang rất tốt.

“Tốt lắm, chỉ cần chủ nhân không uy hiếp đem ta chế tạo lại.”

“Chỉ cần người im lặng, ta sẽ không làm thế.”

“Cuối cùng cũng được về nhà a, ta ở trong bệnh viện muốn mốc lên rồi.” – Đỗ Triết không để ý tới bọn họ, đã lâu không về nhà, hẳn khẩn cấp mở cửa phòng mình, tiến vào.

Lưu Hình Trúc nhanh tay lẹ mắt hơn, phòng ngừa Đỗ Triết quá mức hưng phấn mà tiến qua bên kia luôn.

“Hình Trúc mai ra ngoài chơi chút đi? Đã lâu không đi đâu rồi.” – Đỗ Triết đề nghị.

Lưu Hình Trúc quan sát bốn phía xác định đều là khóa, màn cũng được thả xuống, mới sai người máy gia vụ sang dọn dẹp, đã lâu không có người ở, tuy rằng đồ đạc đều được che phủ, nhưng vẫn có không ít bụi, “Cậu muốn đi đâu?”, nói thật y cũng tưởng niệm nhiều thứ bên này, đặc biệt là đồ ăn.

“Chỗ nào cũng được, tôi muốn nhìn trời xanh mây trắng, cây xanh, hoa cỏ, ở chỗ anh cảnh sắc thật đơn điệu.” – Hẳn bức thiết muốn nhìn tất cả – “Bất quá trước hết tôi phải gọi điện cho bác Vu đã, tôi muốn báo với bác ấy là tôi đã trở về.”

17. Chương 17

Sáng sớm, Đỗ Triết mơ màng tỉnh ngủ, bên người là vòng tay ấm áp ôm ấp hẳn, tuy rằng mùa hè hai người ngủ cùng nhau có chút nóng, nhưng trong phòng mở điều hòa nên đã giải quyết được rắc rối này.

Đẩy bàn tay ở thắt lưng mình ra, hẳn xóc chấn xuống giường.

“Sao không ngủ nhiều một chút?” – Lưu Hình Trúc ngái ngủ, xoay người hỏi.

“Tôi muốn đi bệnh viện, nhưng trước hết phải gọi cho quản lý trước đã, anh có đi cùng không?” – Đỗ Triết vừa mặc quần áo vừa hỏi.

“Không, tôi muốn ngủ thêm một chút...”

Đỗ Triết mở cửa, sau đó bồi hồi nhìn đại sảnh của nhà Lưu Hình Trúc, người máy bưng bữa sáng vào. “Được rồi, tôi đã làm bữa sáng, cậu ném thử qua.”

“Ừ.”

Ăn xong bữa sáng, Đỗ Triết liền ra ngoài, đi xuống lầu gặp không ít dân ở tiểu khu. Tuy rằng hằng ngày Đỗ Triết ít ra khỏi nhà, với hàng xóm không tính là thân cận, nhưng ở đây lâu như vậy, mọi người đều biết hẳn, cũng chiếu cố hẳn nhiều.

“Tiểu Đỗ, nghe nói cậu đi du lịch?” – Đi ngang qua thảm cỏ, mấy lão nhân đang tập thể dục ngừng lại tới hỏi han.

“Vâng ạ, đi rất nhiều nơi.”

“Có vui không? Tiểu tử nhà ta cũng tính đi du lịch, cậu cảm thấy đi chỗ nào hay?”

“Đi Thái Sơn ngắm mặt trời mọc.” – Đỗ Triết nghĩ tới mặt trời đỏ rực ở nơi đó.

“Thái Sơn? Nghe cậu nói ta cũng muốn đi, trở về ta cùng tiểu tử kia thương lượng một chút, cả nhà ta cũng đi du lịch.”

Nếu không chúng ta tổ chức hội người cao tuổi cùng đi?” – Có người đề nghị.

“Hay đó.” – Mọi người phụ họa.

Tạm biệt mấy người của tiểu khu, Đỗ Triết đi tới sở quản lý thông báo bọn họ đã về, thuận tiện đem mấy tháng tiền nhà tiền điện, tiền nước nộp luôn thể.

“Đỗ tiên sinh? Đã lâu không thấy, ngài về lúc nào vậy?” – Tiểu Tề ở bên bảo vệ tới sở quản lý lấy chút đồ, liền thấy Đỗ Triết.

“Đêm qua.”

“Tối hôm qua là phiên tôi trực a, sao tôi không thấy ngài?” – Tiểu Tề nghi hoặc.

“Ách, khi đó có thể cậu đi tuần tra.” – Đỗ Triết mơ hồ nói.

“Phải không?” – Tiểu Tề cố gắng hồi tưởng.

“À, đúng rồi, cậu có thể giúp tôi gọi xe không? Tôi muốn tới bệnh viện.” – Đỗ Triết vội đổi sang đề tài khác.

Tiểu Tề vừa nghe, lập tức không để ý nữa, “Được, rất vui được phục vụ ngài, ngài muốn đi lúc nào?”

Đỗ Triết nhìn đồng hồ, hiện tại là 7h50, “8h30 đi.”

“Được, tôi sẽ bảo bác Trần đến đúng giờ.”

“Cảm ơn.”

Về tới nhà, Lưu Hình Trúc đã tỉnh, đang ăn sáng.

“Cậu về rồi a, có thuận lợi không?”

“Trừ bỏ một chút vấn đề nhỏ, không có gì hết, chuẩn bị một chút, 8h30 chúng ta đi.”

“Tôi bảo gia vụ người máy chuẩn bị thức ăn, có thể mang đi đường.” – Lưu Hình Trúc chỉ chỉ thực hộp bên người, bên trong là các loại thức ăn với nước hoa quả. Tối hôm qua bọn họ dự định hôm nay tới bệnh viện xong sẽ đi dạo, sau đó tới công viên ăn cơm dã ngoại.

00*****00

Đỗ Triết tới bệnh viện, Vu Tông Đức không tiếp đón bệnh nhân, mà đang ở trong văn phòng viết luận văn, ông là chủ nhiệm khoa thần kinh nên có văn phòng riêng.

Cửa đang mở, nhưng vì lễ phép, Đỗ Triết vẫn gõ cửa, “Bác Vu.”

Vu Tông Đức ngẩng đầu lên, khuôn mặt có chút tức giận vì bị quấy rầy biến thành kinh hãi, “Là Tiểu Đỗ a, mau vào, cháu về lúc nào?”

“Đêm qua ạ, thật xin lỗi, cháu không thông báo cho bác mà đã tới.” – Đỗ Triết ý bảo Lưu Hình Trúc để chính mình đi vào.

“Không cần giải thích, cháu đến bác rất vui.” – Lúc này Vu Tông Đức mới để ý đến Lưu Hình Trúc phía sau Đỗ Triết – “Vị này là?”

“Y là Lưu Hình Trúc, là cháu trai của chị họ của mẹ cháu, xem như họ hàng xa đi.” – Đỗ Triết nói thân phận của Lưu Hình Trúc.

“Chính xác mà nói, cháu là bạn trai của hần, lần đầu gặp mặt, thật vui được thấy bác, bác Vu.”

“Bạn trai?!” Hai cái miệng đồng thời thốt lên.

Đỗ Triết là bất mãn Lưu Hình Trúc tự nhiên tuyên bố, mà Vu Tông Đức là giật mình vì ý tứ của y.

“Có vấn đề gì sao?”

“Nga, không, bác thấy cháu không đúng nha Tiểu Đỗ, sao có bạn trai mà không giới thiệu với bác?” – Vu Tông Đức rất nhanh thu hồi kinh ngạc, nắm tay Lưu Hình Trúc. Tuy rằng xã hội hiện đại không tôn trọng đồng tính miễn nhau, nhưng là không quá bài xích, cho nên Vu Tông Đức cũng có chút kinh ngạc.

“Chúng cháu vừa mới xác định quan hệ.” – Đỗ Triết trừng mắt nhìn Lưu Hình Trúc, cảnh cáo y không được nói lung tung.

“Bác vẫn thực lo lắng, tính cách Tiểu Đỗ trước giờ không hòa đồng, tuy rằng giới tính của cháu có nằm ngoài dự tính của bác, nhưng bác vẫn thật cao hứng a, hi vọng cậu có thể chăm sóc nó cho tốt.”

“Cháu sẽ cố gắng hết sức.” – Lưu Hình Trúc thận trọng gật đầu.

Đỗ Triết há miệng thở dốc, muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn là từ bỏ.

“Đúng rồi, lần trước cháu viết thư nói cháu làm giải phẫu thay tế bào sao? Kết quả thế nào?” – Vu Tông Đức chuyển đề tài, đối với cuộc phẫu thuật của Đỗ Triết ông rất lo lắng nhưng cũng hi vọng Đỗ Triết có thể thực sự đứng lên được.

“Tốt lắm, đã sang giai đoạn phục hồi rồi, bác xem.” – Vừa nói tới chân mình, Đỗ Triết bắt đầu hưng phấn, hần đẩy xe lăn ra, chậm rãi đến bên người Vu Tông Đức.

“Bác thật sự không nghĩ tới ai có thể chữa khỏi chân cho cháu, bác thật cao hứng a, nếu cha mẹ cháu mà biết chắc họ cũng mừng giống bác.” – Vu Tông Đức kinh hỉ nhìn Đỗ Triết đi tới bên người mình, trước đây ông cùng cha mẹ Đỗ Triết đã suy nghĩ rất nhiều mà không tìm ra cách – “Bác thật muốn thấy vậ bác sĩ vĩ đại kia, thành tựu của ông ấy đủ để làm nên lịch sử.”

“Thực có lỗi, bác Vu, vị đại sư kia không thích xuất hiện trước mặt người khác, trên thực tế nếu không có Hình Trúc nhận thức ông ấy, ông ấy cũng sẽ không đồng ý trị liệu cho cháu.” – Đỗ Triết ngồi lại xe lăn, vẻ mặt xin lỗi, hần không biết nói dối – “Bất quá bác có thể hỏi Hình Trúc, y đang học tập cùng vị đại sư kia.”

“Thật sự? Tiểu Lưu, cháu cũng học y sao?” – Vu Tông Đức thực không thể tưởng tượng, bên ngoài của Lưu Hình Trúc giống ngôi sao hơn là một nhân tài học y.

“Đúng vậy.” – Lưu Hình Trúc bắn một cái tia nhìn ‘lát sẽ tính sổ với ngươi’, trả lời Vu Tông Đức.

“Vừa lúc bác viết luận văn có phần liên quan đến thần kinh trị liệu, cháu có thể nhìn xem, thuận tiện cho bác mấy cái ý kiến.” – Vu Tông Đức đưa mấy tờ luận văn của ông cho Lưu Hình Trúc.

“Tuy rằng cháu học không phải là ngành thần kinh học, nhưng nếu có thể giúp gì cháu sẽ rất cố gắng.” – Lưu Hình Trúc tiếp nhận luận văn, đứng lên xem – “Thần kinh bị hao tổn thực là một chứng bệnh phiền toái, bình thường không có cách nào điều trị đặc hiệu, nhưng cháu biết một biện pháp, vận dụng tế bào tiến hành thay thế hoặc bổ sung.”

“Nhưng là tìm tế bào xứng đôi rất khó khăn.”

“Đúng vậy, nhưng cháu có một phương pháp, sự phụ của cháu nghiên cứu một loại trứng đặc thù, loại trứng này kết hợp với tinh trùng xong, nhiều nhất chỉ có thể sống trong 3 đến 4 tháng....”

“Bác chưa bao giờ nghe qua loại phương pháp này, sự phụ của cháu thật sự lợi hại, cháu có thể giảng giải cụ thể một chút được không? Nếu không ngại...”

“Được ạ, chính là...”

Vì thế một già một trẻ thảo luận nhiệt tình, đem Đỗ Triết đá qua một bên.

Đỗ Triết vẫn im lặng đứng một bên, chờ bọn họ thảo luận xong, nhưng đã một giờ mà bọn họ không có dấu hiệu dừng lại, ngược lại càng nói càng hăng, rốt cục khi đồng hồ điểm 11h hần không còn kiên nhẫn nữa. “Hai vị, tôi không muốn quấy rầy, nhưng hai người làm ơn chú ý còn tôi ở đây được không?”

“Đã 11h rồi sao? Nga, thật có lỗi, chúng ta nói chuyện rất hợp.” – Vu Tông Đức cười ha ha – “Bác nghĩ hai đứa có kế hoạch rồi phải không?”

“Vâng ạ, chúng cháu tính đi dã ngoại.”

“Thật là chủ ý tốt!” – Vu Tông Đức lộ ra vẻ tươi cười, sau đó nói với Đỗ Triết – “Hai đứa đi vui vẻ, nhớ khi nào có thời gian dẫn cậu ta tới nhà bác chơi.”

“Vâng ạ.”

00*****00

“Sao anh lại nói linh tinh trước mặt bác Vu?” – Vừa ra ngoài, Đỗ Triết bắt đầu tính sổ.

“Tôi nói gì sai?”

“Anh không phải bạn trai của tôi!” – Tuy rằng hấn cam chịu quan hệ của hai người nhưng chưa từng vượt quá.

“Tin tôi đi, sớm muộn gì điều đó cũng đúng.” – Lưu Hình Trúc rất tin tưởng – “Cậu đáp ứng cho tôi cơ hội, mà tôi tuyệt đối không buông tay, cậu không phải không chán ghét tôi kia mà? Vậy vì cái gì mà tôi không thể giới thiệu như thế?”

Đại đa số thời điểm Lưu Hình Trúc luôn nhường nhịn Đỗ Triết, nhưng y thật sự kiên trì, Đỗ Triết cũng luôn nói bất quá hấn, “...Được rồi, có lẽ anh nói đúng.”

“Cám ơn cậu đã nhận thức, như vậy tôi cũng không so đo việc cậu đem tôi ra làm bia chấn, chúng ta huề nhau?”

“Huề nhau.”

“Đáng tiếc thời gian ở bệnh viện lâu quá, xem ra kế hoạch của chúng ta phải thay đổi, vậy chúng ta ra công viên đi dạo, ăn trưa xong rồi tính xem nên đi đâu tiếp? Nghe nói nơi này ở ven biển, không biết có cơ hội đi xem chút hay không?”

“Nơi này cách bờ biển 2 giờ đi xe, hôm nay sợ không được, lần sau đi đi? Bất quá chúng ta có thể đi Quán Hải sản xem.”

“Cũng tốt.”

18. Chương 18

Cách bệnh viện không xa, là công viên lớn nhất của B thị, nơi đây là vùng ngoại thành, diện tích rất lớn, toàn bộ công viên được xây dựng ôm lấy mấy ngọn núi nhỏ xung quanh, non nước hữu tình, phong cảnh xinh đẹp. Ngoài các công trình an toàn cần thiết thì toàn bộ công viên gần như không có các công trình nhân tạo. Trong rừng, các đường mòn được rải đá cuội, hai bên đường đi, cách vài bước lại có thể thấy một chiếc ghế dài làm từ gỗ thô, là chỗ để du khách có thể nghỉ ngơi, ở phía sau, cây cối hoa cỏ tùy ý sinh trưởng, sức sống mãnh liệt.

Phong cảnh nơi đây hấp dẫn không ít du khách, cho dù mặt trời đã lên cao, bọn họ cũng không ngại vất vả đến đây thả lỏng tâm tình, hưởng thụ cảm giác gần gũi với thiên nhiên.

Ở dưới chân núi còn có một khu đất trống, ngoài một số loại hoa cỏ quý hiếm được đưa từ nước ngoài về, còn có không ít các cây bóng mát rất to, có khi đến trăm tuổi. Tới gần trưa, rất nhiều du khách tới đây chọn chỗ râm mát, cùng nhau quây quần, vừa ngắm cảnh vừa hưởng thụ mỹ thực mang theo.

Đỗ Triết còn ngồi xe lăn, không thuận tiện lên núi, cho nên bọn họ chỉ đi dạo ở hồ nhân tạo.

Hồ này không lớn, nhưng kiến trúc quy hoạch rất đẹp, bên hồ liễu rủ, trong hồ đầy hoa sen, những đám lá sen xanh biếc bao phủ cả mặt hồ, cơ hồ không thể nhìn thấy được mặt nước bên dưới, cùng với cá chép nuôi trong hồ. Mỗi khi gió nhẹ thổi qua, hương hoa sen nhẹ nhàng đưa đến khiến ta thật thư thái.

Bốn phía của hồ được chắn bởi đá cẩm thạch, để phòng du khách sẩy chân ngã xuống hồ, giữa hồ có dựng một tòa tiểu đình hình bát giác, bốn phía có cầu đón du khách lên hồ ngắm cảnh.

Tùy tay vén tấm màn liều rủ, Lưu Hình Trúc phụ giúp Đỗ Triết đi dạo bên hồ, Đỗ Triết cầm trong tay máy chụp ảnh, hứng trí chụp phong cảnh xung quanh.

“Ban ngày cũng không thấy cậu chú ý đến tôi gì hết, mấy thứ hoa cỏ đó có gì hay ho đâu.” – Ngờ ngác của Lưu Hình Trúc có chút chua.

“So với anh thì đẹp hơn.” – Đỗ Triết đáp trả hần, nhưng vẫn đem ống kính máy ảnh hướng về phía Lưu Hình Trúc, bắt quá động tác như vậy cũng hơi khó chụp.

Lưu Hình Trúc dừng xe lăn, ngồi xổm giữa hai tay vịn, “Thực sự cậu cảm thấy chúng đẹp hơn tôi?”

“Đương nhiên.”

“Cậu thực sự cảm thấy chúng đẹp.” – Lưu Hình Trúc lấy máy ảnh trong tay hần, đem ống kính hướng về Đỗ Triết – “Đến, cười một cái cho gia coi.”

Đỗ Triết bị y làm cho bật cười: “Anh đứng đắn chút đi.”

“Tôi thế nào không đứng đắn?” – Lưu Hình Trúc nhún mày, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, đột nhiên hôn Đỗ Triết một cái – “Như vậy mới kêu không đứng đắn.”

“Lưu Hình Trúc!” – Đỗ Triết buồn bực quát, cũng không khách khí đánh y một cái.

“Ôi.” – Lưu Hình Trúc xoa cục u nhỏ trên đầu – “Ra tay nặng quá, cậu không lưu tình chút nào a.”

“Hừ, không giáo huấn anh, anh được đăng chân lên đăng đầu. Lần sau còn như vậy, tôi không chỉ đánh đầu của anh đâu.”

“Rõ rồi, cậu nói thế nào thì chính là thế đấy.” – Lưu Hình Trúc nào dám phản bác, đem máy ảnh để vào tay hần, đứng dậy tiếp tục đẩy xe lăn – “Đi lâu như vậy cũng đói rồi, chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi ăn chút gì đi.”

“Đến phía bắc đi, bên đó có dòng suối nhỏ, so với bên này mát mẻ hơn.” – Đỗ Triết chỉ huy.

“Rõ, thưa chủ nhà ~” – Lưu Hình Trúc giả giọng nói to.

“Anh muốn vào nhà của tôi, còn phải học vài năm mới có khả năng.”

“.....”

Lấy tấm bạt kê ô vuông trải xuống đất, lại lấy đồ ăn mang theo bày biện xong xuôi, Lưu Hình Trúc mới giúp đỡ Đỗ Triết ngồi xuống.

“Tôi cũng không phải trẻ con yếu ớt, anh có thể không cần cẩn thận như vậy được không?” – Đỗ Triết thoải mái hưởng thụ sự phục vụ của Lưu Hình Trúc, nhưng miệng vẫn oán giận vài câu, tuy rằng vẫn biết là đối phương quan tâm mình nhưng hần vẫn có chút bất mãn.

“Thành thói quen rồi, chờ cậu tốt hơn tôi sẽ nhất định sửa. Hiện tại cậu vẫn là chấp nhận đi.”

Lưu Hình Trúc cầm một chiếc chén nhỏ đến dòng suối cách đó không xa lấy chút nước, đem đến trước mặt Đỗ Triết, “Rửa tay trước đi đã.”

Đỗ Triết nghe ra ý tứ của y trong lời nói, lườm một cái, lấy chén nước rửa tay, rút ra khăn tay lau khô.

Mùa hè thức ăn dễ bị hỏng nên Lưu Hình Trúc chuẩn bị đều là mấy món ăn nguội, nhưng hương vị vẫn tốt, như là bánh sandwich kẹp chân giò hun khói và trứng, salad rau dưa, bánh mì, sữa chua cùng với hoa quả.

Đỗ Triết lấy quả cam, chọn ra một quả cam, bóc vỏ, tách lấy một múi, nhét vào miệng Lưu Hình Trúc. “Chua không?”

“Ngọt.”

Vì thế Đỗ Triết cũng lấy một miếng, bỏ vào miệng, gặm gặm đầu. “Quả thật rất ngọt”

Lưu Hình Trúc rửa sạch từng trái nho, bóc vỏ, bỏ vào một cái bát sạch, chờ Đỗ Triết ăn. Ở chung lâu như vậy, từng sở thích của Đỗ Triết y đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Đỗ Triết thấy tay y bận rộn, lấy một cái bánh sandwich đưa lên miệng y, nhìn y ăn, tay kia lấy cho mình một cái. Bánh sandwich rất ngon, không dầu mỡ nên không có cảm giác ngấy, chỉ một lát hai người đã ăn hết.

Sức ăn của Đỗ Triết không lớn, hơn nữa do thời tiết nên hắn chỉ ăn hai cái sandwich và một ít salad, thêm một chút sữa chua, hắn dựa vào người Lưu Hình Trúc, cầm bát nhỏ, thỉnh thoảng nhón một quả cho lên miệng, những trái nho chín mọng, ăn vào cảm giác ngọt ngọt man mát, rất ngon miệng.

Lưu Hình Trúc dịch chuyển người, để cho hắn tựa vào thêm thoải mái, “Anh không ăn à?”

“Trời quá nóng, không muốn ăn.” – Y lười biếng đáp lại, ánh mắt nhìn dòng nước phía xa, thanh âm róch rách thật dễ chịu, xem chừng y đã mệt rã rời, Đỗ Triết đứng dậy đi tới bên dòng suối, “Tôi đi nghịch nước.”

Đôi chân tái nhợt ngâm trong nước, dòng nước mát làm hắn thấy thực thoải mái, cũng không màng đến chuyện có thể bẩn quần, hắn ngồi luôn xuống đám cỏ bên bờ suối, hai chân trong nước đá đá, tạo ra vô số bọt nước.

Tùy tay bứt một cọng cỏ, xoay xoay trong tay, Đỗ Triết khi thì nhìn trời xanh mây trắng, khi thì ngắm cây cối hoa cỏ, trong rừng cây nhỏ đối diện dòng suối, có một gia đình đang ăn cơm dã ngoại, người lớn trẻ nhỏ vui đùa âm ỉ, thanh âm theo gió đưa đến phiêu tiến trong tai, rất vui vẻ.

Phía sau có một bóng đen, Đỗ Triết quay đầu lại, là Lưu Hình Trúc.

Lưu Hình Trúc cũng bắt chước Đỗ Triết, cởi giày thả chân xuống nước, ngồi ở bên cạnh hắn, nắm tay hắn, cảm giác này rất mới lạ với y. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên y được nhìn thấy, cảm giác thấy nước chảy qua chân mình, không chỉ thế, đây cũng là lần đầu tiên y được đi dã ngoại như thế này.

“Không biết khi nào thì thế giới của tôi giống như bên này?” – Ra ngoài không cần mặc y phục phòng hộ, được nhìn thấy trời xanh mây trắng, nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang, y cảm thấy, càng ở thế giới bên này, y càng quyến luyến nơi đây, một thế giới tốt đẹp cứ như trong mộng vậy, không hoàn mỹ như thế giới trong trò chơi, nhưng lại chân thực hơn rất nhiều.

“Rồi sẽ có một ngày.” – Đỗ Triết dựa vào vai y, lấy tay che miệng ngáp một cái, một giọt nước mắt chảy xuống.

“Nếu mệt thì ngủ đi, tôi giữ cậu.” – Bàn tay to lớn vòng qua người hắn, nhẹ nhàng vỗ về.

“Ngô... Chúng ta tối nay lại...đi dạo phố...”

“Được.”

Cho dù trong lúc ngủ mơ, hắn cũng có thể cảm giác được người kia ôm lấy hắn, nhẹ nhàng bế hắn vào nơi êm mát, động tác vô cùng cẩn thận để không đánh thức hắn.

Khi ngủ say có người luôn bên cạnh bảo vệ mình, cảm giác này, thực sự tuyệt vời lắm.

19. Chương 19

Đỗ Triết ngủ được không lâu thì bị Lưu Hình Trúc đánh thức, giấc ngủ trưa tốt nhất là không được quá một giờ, bằng không sẽ dễ làm người ta mệt mỏi.

Hai người thu tập đồ đạc, đi dạo trong công viên một lát, liền tới khu phố trung tâm.

Khu trung tâm luôn là nơi thể hiện rõ nhất sự phồn hoa của một thành phố, ở thành phố của Đỗ Triết cũng không ngoại lệ, quảng trường rộng lớn, người xe tấp nập, cách nhà cao tầng đua nhau mọc lên, các cửa hàng rực rỡ muôn màu, cùng với các nơi để vui chơi giải trí, thu hút rất nhiều người tới đây.

Hôm nay, Đỗ Triết cùng Lưu Hình Trúc có dự định đi mua đồ, ngoài một lượng lớn thực phẩm ra thì còn mua một số đồ dùng gia đình nữa.

“Đi đâu trước đây?” – Lưu Hình Trúc đối với việc mua sắm cũng không quen thuộc, cái này tất cả đều do K phụ trách, hơn nữa y không quen thuộc những cửa hàng ở đây.

Đỗ Triết lấy ra danh sách mua sắm, tối qua hắn đã viết tất cả các thứ cần mua, có thịt cá, rau quả, khăn mặt, bàn chải đánh răng, sữa tắm, nước lau rửa,... cuối cùng còn có cả quần áo.

Đỗ Triết không thiếu quần áo thu đông nhưng Lưu Hình Trúc lại không có. Ở thế giới của y, ngay cả mùa đông cũng không ai biết.

“Trước tiên đi mua quần áo.” – Dem danh sách gấp lại, Đỗ Triết nói.

Lưu Hình Trúc đương nhiên không có ý kiến.

Rẽ sang đường dành cho người đi bộ, nhìn thấy một cửa hàng thời trang cho nam giới cũng khá ổn, tấm biển là một thương hiệu thời trang nổi tiếng, ngay cả một trạch nam như Đỗ Triết cũng biết. Tuy rằng hai người cũng không coi trọng hàng hiệu nhưng các cửa hàng thời trang ở đường dành cho người đi bộ đều là cửa hàng độc quyền, từ giá cả đến chất lượng đều an tâm cả.

Tầm hai, ba giờ chiều là thời điểm khách ít nhất, nhưng trong cửa hàng này vẫn có không ít khách, chứng minh cửa hàng này làm ăn không tồi.

Bình thường, sản phẩm sang trọng cũng đi cùng với chất lượng phục vụ, bọn họ vừa vào cửa, đã có nhân viên tư vấn bán hàng chào đón.

“Hoan nghênh quý khách, mời quý khách vào xem.” – Ngũ khí ôn hòa, không thái độ, lập tức chiếm được thiện cảm của khách.

“Ở chỗ các cô có trang phục mùa thu mới không?” – Đỗ Triết thực vừa lòng vì đối phương không quá tỏ vẻ quan tâm hắn, ánh mắt lướt khắp cửa hàng, chỉ thấy chủ yếu là đồ mùa hạ, chỉ thấy có một ít quần áo mùa thu trong góc.

“Ngài đến thật đúng lúc, hôm qua chúng ta vừa mới nhập hàng mới ra, mời đi bên này.” – Nữ nhân viên dẫn bọn họ đi, Đỗ Triết lúc này mới phát hiện, bên trong cửa hàng còn có chỗ rẽ, phía bên kia là một khu vực lớn, vừa này do bị khuất nên Đỗ Triết không nhìn thấy.

Bên kia chính là nơi bày bán hàng thu đông, mỗi bộ trang phục đều được phối hợp với phụ kiện tương ứng, thoạt nhìn rất đẹp mắt lại thoải mái.

“Hai vị tự mình xem hay cần tôi giới thiệu?” – Nhân viên dò hỏi.

Đỗ Triết với phối hợp trang phục cũng không rành lắm, vì thế đương nhiên chọn phương án thứ hai, “Vây phiền cô giới thiệu giúp chúng tôi đi.”

“Vâng, vậy không biết vị ấy có muốn thử mặc không?” – Nữ nhân viên rất thông minh, không hỏi trực tiếp là ai muốn mua, như vậy sẽ làm khách nhân thấy có áp lực, hỏi như vậy sẽ tốt hơn nhiều.

Đỗ Triết cùng Lưu Hình Trúc đồng thời chỉ vào đối phương nói: “Cậu (anh) ấy.”

Loại ăn ý này làm cho hai người sững sốt, vẫn là Đỗ Triết nói: “Anh thử trước, sau đó tới tôi.”

“Được rồi.”

Nữ nhân viên mỉm cười nhìn bọn họ, trong mắt lộ ra một chút ái muội, không nói thêm gì, trực tiếp đi tới một cái giá áo, lấy một cái áo khoác nỉ màu xám, lại đi đến giá bên kia lấy một chiếc quần bò màu đen, “Hai cái này đều là hàng của năm nay, phối với nhau rất đẹp, nhưng giày của tiên sinh không phù hợp, ngài có muốn chúng ta đổi giày mới?”

Lưu Hình Trúc hôm nay đi một đôi giày da màu đen [tuy rằng không biết là da gì], quả thật không thích hợp, “Vây phiền cô lấy cho tôi một đôi phù hợp, cỡ 44 là được.”

“Phiền ngài chờ một lát.”

Lúc nhân viên đi lấy giày, Đỗ Triết nhìn quần áo cô nhân viên vừa chọn, kiểu dáng tinh thể, chắc là nhân hàng cao cấp, nhưng so sánh với quần áo ở bốn phía xung quanh thì cũng chỉ tính giá trung đẳng, xem ra người ta cũng không đem bỏ họ làm kẻ ngốc mà thẳng tay chém.

Nữ nhân viên nhanh chóng mang giày đến, Lưu Hình Trúc cầm quần áo và giày đi vào gian thử đồ.

Nhân lúc Lưu Hình Trúc vào phòng thử, mà nhân viên lại đang lựa chọn trang phục cho hắn, Đỗ Triết nhìn xung quanh, thỉnh thoảng xem vài cái thuận mắt.

“Đỗ Triết?” – Một thanh âm xa lạ từ sau lưng Đỗ Triết truyền đến, Đỗ Triết nhìn lại, một người tầm tầm tuổi hắn, vóc người trung bình, không tính anh tuấn mà cũng không tính là xấu, chỉ có thể nói là bộ dạng bình thường có chút quen thuộc, nhưng Đỗ Triết không nhớ ra anh ta là ai.

Đối phương hiển nhiên cũng không nghĩ Đỗ Triết sẽ nhận ra mình, trực tiếp đi đến trước mặt hắn nói: “Chắc cậu không nhớ rõ, mình học cùng đại học với cậu, Xương Khánh, cậu có ấn tượng gì không?”

Xương Khánh? Nghe đối phương nói vậy hắn hơi hơi ấn tượng, nhưng chỉ là một chút. Bởi vì thân thể như vậy, nên hắn từ nhà trẻ đến trung học đều học trường quốc tế của người tàn tật, các học sinh đều là người khuyết tật mà các giáo viên cũng là những người có năng lực kiệt xuất, đây cũng là lí do Đỗ Triết thông thạo nhiều ngoại ngữ.

Về phương diện ngôn ngữ Đỗ Triết có thiên phú rất cao, hơn nữa đối với phương diện này rất có hứng thú, nên khi tốt nghiệp cấp ba, hắn vốn tưởng theo học tiếp đại học của người khuyết tật, nhưng mấy lão sư dạy ngoại ngữ cho hắn đều muốn hắn có thể học đại học bình thường, dù sao trường cho khuyết tật nội dung học đơn giản hơn nhiều so với các trường học bình thường.

Đỗ Triết suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đồng ý, vì thế dưới sự đề nghị của mấy lão sư, hắn không cần thi đại học, được tuyển thẳng vào đại học tốt nhất của thành phố.

Đại học ngoại ngữ của B thị không phải là trường đại học tốt nhất, nhưng khoa ngoại ngữ lại tốt nhất, bên trong tụ tập đều là những người có thiên phú về ngoại ngữ. Được học tập ở đó Đỗ Triết cũng phi thường cao hứng. Bất quá hắn học tới 5 loại ngôn ngữ, tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Nga, tiếng Ý, việc học rất nhiều, hắn lại có chút không thân cận, nên bốn năm hắn cũng không nhớ nhiều bạn học, mà Xương Khánh là người có vẻ quen thuộc vì anh ta học ba thứ tiếng, Anh, Đức, Pháp, nên có học chung nhiều với Đỗ Triết, nhìn mặt mới có vẻ quen thuộc một chút.

Đỗ Triết nhớ ra đối phương là ai, khẽ gật đầu, “Là cậu à, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, tốt nghiệp cũng ba năm rồi, hiện tại nhớ lại vẫn thấy thời đi học là tốt nhất, vô ưu vô lo, không giống hiện tại, công việc dồn dập, chỉ muốn ở nhà. Nghe nói cậu làm phiên dịch cho nhà xuất bản, gần đây thế nào?”

Cũng không biết là anh ta nghe ở đâu.

“Rất tốt.”

Thái độ của Đỗ Triết ôn hòa, còn Xương Khánh thì đã quen, vẫn thân thiện như trước nói: “Gần đây cậu đi đâu vậy, mình tìm cậu lâu lắm rồi, nhà xuất bản cũng nói cậu lâu lắm rồi không làm việc.”

Đỗ Triết nghi hoặc: “Tìm mình? Có chuyện gì?”

“Còn không phải mấy tên trong lớp làm âm ỉ, mới đây mấy tên đi nước ngoài du học đều trở về, không biết thế nào bọn họ lại gặp nhau, nói là tổ chức họp lớp, chính là tối nay, cũng có liên hệ với mình, nghe nói tất cả đều đi, mình gần đây không có công việc gì quan trọng nên đã đồng ý, cũng không biết bọn họ nghe tin ở đâu nói mình với cậu thân thiết, bắt mình liên hệ với cậu, nếu mình không quen biết chủ biên của nhà xuất bản kia, chắc cũng không thể tìm ra phương thức liên lạc với cậu.”

“À, mình đi du lịch.”

“Du lịch? Đi vui không? Mình cũng muốn đi nhưng công ty không cho nghỉ, chỉ có thể ngồi nhà thôi à. Đúng rồi, đây là danh thiếp của mình, hiện tại mình là thư ký của tổng giám đốc, có chuyện gì cần giúp đỡ cậu cứ tới tìm mình.” – Xương Khánh đưa danh thiếp cho Đỗ Triết.

“Cám ơn.” – Đỗ Triết nhận lấy, mặt trên viết tên Xương Khánh cùng chức vụ, phía dưới có số điện thoại. Đỗ Triết cũng biết công ty này, một công ty có danh tiếng ở B thị về xuất nhập khẩu đồ trang điểm – “Mình không có danh thiếp.”

“Không sao, mình có số điện thoại nhà của cậu, à quên, tối nay cậu có tới gặp mặt không?”

“Mình...” – Đỗ Triết vừa mở miệng định cự tuyệt thì bị Lưu Hình Trúc bước ra ngắt lời.

“A Triết, tôi thay xong rồi, nhìn xem thế nào?”

Đỗ Triết cùng Xương Khánh nghe tiếng quay lại, chỉ thấy Lưu Hình Trúc mặc quần áo mới khí thế hùng hực bước ra từ phòng thay đồ.

Áo khoác nỉ màu xám mỏng manh khoác lên cơ thể cực chuẩn, cổ áo dựng lên, che hai bên má, một cái đai lưng đơn giản, khóa không kéo hết lên mà mở rộng, bên trong là áo sơ mi thẫm màu, mấy nút trên không cài, để lộ cổ cùng xương quai xanh khiêu gợi. Một cái quần bò màu đen bó sát người, để lộ đôi chân thon dài, ở túi bên trái có hình thêu màu bạc, tạo điểm nhấn, dưới chân là một đôi giày đen, cả người toát lên vẻ điển trai, làm y tăng không ít mị lực.

“Vị tiên sinh này vóc dáng rất cao, hai chân thon dài, số đo hoàn mỹ, cực kì chuẩn a.” – Đã lựa chọn quần áo tốt, nữ nhân viên cười nói, trong mắt lộ ra một tia thưởng thức, cô làm ở cửa hàng này hơn nửa năm, vẫn là lần đầu tiên thấy có khách hàng hoàn mỹ đến vậy, nhất là ở đối phương không chỉ đẹp trai mà còn toát lên khí chất không tầm thường.

Lưu Hình Trúc không có ý kiến với lời phát biểu của cô, mà là nhìn về phía Đỗ Triết “Cậu thấy thế nào?”

“Rất hợp với anh.” – Đỗ Triết tự đáy lòng tán thưởng nói, vì vẻ ngoài xuất sắc của Lưu Hình Trúc, cũng vì ánh mắt của nữ nhân viên, cái này, hẳn có chút chờ mong cô chọn quần áo cho mình.

Thấy Đỗ Triết cũng thích, Lưu Hình Trúc gật đầu nói: “Vậy lấy bộ này đi.” – Lúc này y mới chú ý đến người bên cạnh Đỗ Triết – “Vị này là?”

“Xương Khánh bạn học đại học của tôi. Đây là Lưu Hình Trúc.” – Đỗ Triết giới thiệu bọn họ.

“Xin chào.” – Lưu Hình Trúc cười cười bắt tay, Đỗ Triết nhận ra nụ cười này có vài phần giả dối, nhưng mà hẳn cũng không nói gì.

“Xin chào.” – Xương Khánh đột nhiên có cảm giác khí thế trên người Lưu Hình Trúc giống hệt giáo sư đại học của mình, không tự giác hóp bụng ưỡn ngực, cung kính chào hỏi.

“Các cậu đang nói chuyện gì vậy?” – Lưu Hình Trúc nhìn Đỗ Triết hỏi.

“Xương Khánh hỏi tôi có muốn đi dự buổi họp lớp không.” – Đỗ Triết không để ý trả lời, tay cầm quần áo nữ nhân viên kia vừa chọn, xem xét. Một chiếc áo khoác cổ bẻ có hình đơn giản, phần cổ được may bằng tay, ngang có in một hàng chữ cái tiếng anh; một chiếc quần bò bó sát màu đen, trên ống chân trái có một cái túi, ống bó, khiến cho chỗ bắp chân hơi bị nhấn lại. Thiết kế đơn giản cùng màu sắc trang nhã, đều là kiểu hắn thích.

Nghe được lời nói của hắn, Lưu Hình Trúc cảm thấy có chút hứng thú: “Cậu có đi không?”

Đỗ Triết cảm nhận được tâm tư của y, ngẩng đầu hỏi: “Anh muốn đi?”

Lưu Hình Trúc gật đầu: “Tôi rất muốn biết thêm về thời đại học của cậu.” – Tò mò về những thời gian của Đỗ Triết không có y.

“Vậy đi thôi, có thể mang bạn theo không?” – Mặt sau là hỏi Xương Khánh.

“Đương nhiên.” – Xương Khánh gật đầu, tuy rằng bình thường mọi người đều mang người yêu của mình đi – “Bất qua một người phải đóng phí 200 tệ, không thể thiếu nha.”

“Không thành vấn đề.”

Nói thời gian cùng địa điểm tổ chức Xương Khánh rời đi, anh ta đi ngang qua thấy Đỗ Triết nên mới tạt vào, nói xong lại muốn đi làm nốt việc.

Sau khi Đỗ Triết thử quần áo, hiệu quả làm cho bọn họ rất vừa lòng, lại theo giới thiệu của nhân viên mà mua thêm hai chiếc áo lông màu bạc, cuối cùng mang theo túi lớn túi nhỏ ra về, để lại nữ nhân viên vui sướng vì được đề cao công trạng, vừa nghi hoặc tại sao Đỗ Triết lại là người trả tiền.

20. Chương 20

Ra khỏi cửa hàng trang phục, hai người ghé qua siêu thị mua hết những thứ trong danh sách, về đến nhà thì trời cũng đã chạng vạng.

Về nhà, hai người cùng nhau sửa sang lại mọi thứ, sau đó ngồi trên sofa hưởng thụ đồ uống.

“Lúc trưa ăn cậu ăn hơi ít, hiện tại có muốn ăn thêm gì không?”

Đỗ Triết quả thật có chút đói bụng, nhưng hắn nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ, mà Xương Khánh bảo cuộc gặp mặt là lúc bảy giờ. “Không được, sắp đến giờ đi rồi, tối đó ăn cũng được.”

Lưu Hình Trúc ngẫm lại cũng thấy thế, “Chúng ta khi nào thì đi?”

Đỗ Triết dựa vào sofa đứng lên, ở nhà hắn không dùng xe lăn mà tự mình đi, mệt mỏi thì nghỉ một chút, coi như đó là luyện tập, “Tôi tắm rửa một chút, thay quần áo, xong rồi đi chắc vừa.”

“Cậu thấy sao nếu hai người cùng tắm?”

Lưu Hình Trúc nói lời này chỉ là trêu đùa, từ lúc hắn tới ở cùng Đỗ Triết, y thường xuyên nói chuyện kiểu này, nhưng chưa lần nào Đỗ Triết đáp ứng.

Nhưng lần này phản ứng của Đỗ Triết nằm ngoài dự đoán của y, lấy quần áo xong, đang chuẩn bị bước vào phòng tắm, nghe được lời của Lưu Hình Trúc, hắn dừng bước, “Tùy anh.”

“Phốc!” – Lưu Hình Trúc nghe câu trả lời của hắn mà phun hết cà phê ra.

“Không muốn thì thôi.”

“Muốn! Đương nhiên muốn, chờ tôi, tôi tới ngay.” – Lưu Hình Trúc dùng tốc độ kinh người chạy vào phòng ngủ, lấy quần áo, quay về chỗ Đỗ Triết – “Được rồi.”

Đỗ Triết sắc mặt cổ quái nhìn y, sau đó đi vào phòng tắm.

Đỗ Triết không dùng bồn tắm mà dùng vòi sen vì bọn họ không có nhiều thời gian, hơn nữa mùa hè ngày nào cũng tắm rửa, chỉ cần đơn giản gội qua nước, mát mẻ là được.

Móc quần áo lên mắc, Đỗ Triết mở vòi sen, điều chỉnh độ ấm phù hợp, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Da Đỗ Triết rất trắng, vì không thường xuyên ra ngoài nên có vẻ tái nhợt, dáng người hắn cũng không được đẹp lắm, gây đến nỗi có thể thấy được xương, tuy rằng gần đây ở với Lưu Hình Trúc được dưỡng béo lên không ít, nhưng xét tổng thể thì thấy cũng không béo lên nhiều lắm, cùng lắm chỉ là làm cho xương sườn hắn không nhìn rõ hơn thôi.

Nhưng cho dù có như thế, Đỗ Triết vẫn xem nhẹ mị lực của bản thân trong mắt Lưu Hình Trúc.

Vừa cởi quần áo, Đỗ Triết ngẩng đầu thấy Lưu Hình Trúc ánh mắt rực lửa nhìn hắn, giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy, “Anh không phải muốn tắm rửa sao? Còn không cởi quần áo?”

Lưu Hình Trúc lúc này mới hồi phục tinh thần, thuận thực cởi hết quần áo, Đỗ Triết ngăn người nhìn y, ghen tị.

Dáng người của Lưu Hình Trúc rất được, khi mặc quần áo thoát nhìn có chút gầy, nhưng khi cởi quần áo, có thể thấy y không hề gầy, ngược lại, y nhìn rất cường tráng, cơ thể tỉ lệ cân đối, các đường cong hoàn mỹ như một tác phẩm nghệ thuật, làm cho Đỗ Triết vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Quay đầu nhìn gương trên tường, nên trong phản chiếu hai người xích lõa, chiều cao hơn kém nhau một cái đầu, thân thể một cường tráng một gầy yếu, màu da một bên khỏe mạnh một bên bệnh trạng, thật là tương phản mãnh liệt.

Đỗ Triết vẫn nghi hoặc vì sao Lưu Hình Trúc lại thích hắt, vấn đề này luôn quanh quẩn trong lòng hắt, bọn họ càng thân mật, nghi hoặc lại càng lớn.

“Suy nghĩ cái gì, còn không mau lại đây, tuy rằng mùa hè nhưng vẫn có thể bị cảm lạnh.” – Lưu Hình Trúc đem Đỗ Triết đang ngẩn người kéo đến dưới vôi hoa sen, đặt hắt ngồi trên ghế, đối mặt với vách tường.

Dòng nước ấm áp chảy xuống, Đỗ Triết tùy ý để yki lưng cho mình, bàn tay to hướng từ trên xuống, nhẹ nhàng xoa các huyết vị ở xương sống, làm Đỗ Triết thoải mái rên lên một tiếng.

Thanh âm rất nhỏ, cơ hồ bị tiếng nước chảy át đi, nhưng Lưu Hình Trúc vẫn nghe thấy, loại âm thanh ám muội này đối với y quả thực là rất quyến rũ, nơi hạ thân bắt đầu rục rịch, nhưng y biết mình không thể làm gì, bằng không Đỗ Triết sẽ đẩy khỏi nhà.

Nhấn nại rất thống khổ, nhưng y không thể không nhẫn, chỉ có thể làm động tác nhanh hơn, mau chóng chấm dứt tra tấn kiểu này.

“Xong rồi.” – Kì cọ xong, Lưu Hình Trúc đỡ Đỗ Triết đứng dậy, nếu tiếp tục giúp hắt kì cọ nơi khác nữa, Lưu Hình Trúc sợ mình không thể kiên trì nổi.

“Muốn tôi kì lưng giúp anh không?” – Đỗ Triết đề nghị – “Tuy rằng kĩ thuật của tôi nhất định kém của anh.”

“Không cần, cậu tắm mau lên, không khéo lại bị cảm lạnh.” – Cự tuyệt đề nghị của Đỗ Triết, y nhanh chóng điều chỉnh vị trí, để cho Đỗ Triết không thấy y chặt vật, sau đó mới bắt đầu tẩy rửa.

Đây chính là một màn tắm rửa đơn thuần, ngoại trừ kì lưng cũng thỉnh thoảng vô tình chạm nhẹ vào nhau, cũng có thể khiến cho người anh em của Lưu Hình Trúc biểu tình. Vì thế khi Đỗ Triết tắm xong, Lưu Hình Trúc lại một mình dội nước lạnh mới hạ nhiệt được, cái này đúng là ngọt ngào thống khổ đi.

00*****00

“Xương Khánh, không phải cậu nói là Đỗ Triết sẽ tới sao? Sao bây giờ còn không thấy?” – Tần Đào, người khởi xướng kiêm phụ trách đón tiếp có chút không kiên nhẫn nhìn đồng hồ, tuy rằng thời gian hẹn là 7 giờ, nhưng vì lâu không gặp, hơn nữa mọi người không phải đều ở B thị, nên mọi người đều tới sớm, chỉ còn Đỗ Triết chưa thấy, thành ra tất cả mọi người đều phải chờ hắt.

“Chắc là có việc gì nên tới muộn? Dù sao cũng chưa đến giờ, đợi chút vậy.” – Xương Khánh nhìn đồng hồ, mới bảy giờ kém.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, bọn họ bên này đang nói chuyện, thì một chiếc taxi dừng lại trước cửa, trên xe chính là Lưu Hình Trúc cùng Đỗ Triết.

“Tiểu Đỗ, cần bác tới đón không?” – Bác Trần lái xe hỏi.

“Không cần, cháu cũng không biết lúc nào mới xong, tối nay cháu tự kêu xe về là được, không cần phiền bác đâu ạ.” – Đỗ Triết tự mình xuống xe, sau đó ngồi vào xe lăn Lưu Hình Trúc chuẩn bị.

“Vậy bác đi trước.”

“Vâng, tạm biệt bác Trần.” – Đỗ Triết vẫy tay tạm biệt.

“Đỗ Triết sao giờ cậu mới đến, gọi điện thoại nhà cậu không ai nhắc máy hết, mình còn tưởng cậu không tới.” – Xương Khánh oán giận.

“Không phải hẹn 7 giờ sao?”

“Đúng thế, nhưng tất cả mọi người đều tới sớm, còn mỗi mình cậu thôi.”

“Đã lâu không gặp, Đỗ Triết. Mình là Tần Đào, người tổ chức cuộc gặp mặt hôm nay.” – Tần Đào tiến lên tự giới thiệu, anh cũng không hi vọng đối phương có thể nhớ mình, dù sao bản thân mình với anh cũng không có gì ấn tượng, trừ bỏ chân của anh – “Vừa rồi mình thấy cậu tự xuống xe, chân của cậu tốt hơn rồi a?”

Xương Khánh lúc này mới chú ý tới Đỗ Triết vừa này tự mình xuống xe, cũng kinh hô: “Không phải nói là không chữa được sao?”, nói xong mới thấy mình thất lễ, vội vàng im lặng.

Xương Khánh nói vậy, Đỗ Triết cũng không để ý, “Gặp được bác sĩ giỏi, thời gian trước vừa mới làm phẫu thuật, bây giờ vẫn đang trong quá trình tập luyện, nên vẫn phải ngồi xe lăn.”

“Cậu thực may mắn, chúc mừng cậu hồi phục.” – Tần Đào vừa nói chuyện vừa hướng sự chú ý sang Lưu Hình Trúc – “Không biết vị này là?”

“Lưu Hình Trúc.” – Lưu Hình Trúc tự mình giới thiệu, vươn tay – “Xin chào.”

“Xin chào.”

“Tốt lắm, tốt lắm, chúng ta mau vào thôi, bữa tối sắp bắt đầu.” – Xương Khánh thấy không khí có chút lạnh, vội vàng mời mọi người đi vào.

Ở chỗ tiếp đãi để lại tên và phương thức liên lạc, lại nộp phí, mấy người đến tụ họp với những người khác.

Dọc theo đường đi, Tần Đào đều giới thiệu về các hoạt động của tối nay: “Nhà này là nơi phục vụ rất tốt, chúng ta dùng bữa ở tầng cao nhất, sau đó xuống khu KTV dưới lầu ca hát, cũng có thể đánh bài hoặc chơi mật chược, buổi tối có thể nghỉ tại đây hoặc về nhà, nếu nghỉ tại đây, bữa sáng ngày mai đều được chuẩn bị tốt, dùng xong bữa sáng chúng ta sẽ về trường tham quan, ăn trưa sau đó giải tán.”

Đỗ Triết nghe anh giới thiệu, tính toán một chút: “Nói như vậy, đóng phí 200 tệ anh là không đủ.”

Lần này Xương Khánh trả lời anh: “Cái này cậu không phải lo, nhà này là do một người quen của mình mở, anh ấy nghe nói chúng ta tụ tập tại đây có ý ưu đãi, chiết khấu 50%.” – Nhưng chắc vẫn có lãi.

Đỗ Triết gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

“Buổi tối các cậu ở lại hay về?”

“Chia phòng thế nào?” – Lưu Hình Trúc hỏi, vấn đề này là quan trọng nhất.

“Hai người một phòng.”

Lưu Hình Trúc cúi đầu hỏi Đỗ Triết: “Chúng ta ở lại đi? Trở về rồi mai lại qua rất phiền toái.”

“Ừ.”

21. Chương 21

Địa điểm dùng bữa tối là ở tầng cao nhất của tòa nhà, ban đêm, trời mát mẻ, vừa ăn vừa tận hưởng gió đêm cùng cảnh đẹp, thật là rất tuyệt.

Bạn học đại học của Đỗ Triết có 56 người, kì thật ban đầu không đến ba mươi người, nhưng sau đó nhà trường sát nhập thêm một lớp khác vào nữa nên mới nhiều người như vậy. Hôm nay tham gia cuộc gặp mặt này chỉ có ba mấy người, lại thêm cả người thân đi cùng, cũng được đến bảy bàn tiệc.

“Tuy rằng chúng ta liên hệ đến hầu hết mọi người, nhưng mà nhiều người không ở trong nước, nên không thể tới được, số còn lại là không liên lạc được, đành bỏ qua.” – Tần Đào giải thích.

Bởi vì người tới cũng đông, nên Đỗ Triết và Lưu Hình Trúc ngồi cùng bàn với Xương Khánh và Tần Đào. Dù sao mọi người cũng biết Đỗ Triết chỉ nhận thức hai người đó.

Ngược lại, những người đó đều bàn tán về Đỗ Triết, làm cho Đỗ Triết muốn không chú ý cũng khó, tuy rằng bọn họ nói rất nhỏ, nhưng nhiều người cùng bàn tán như vậy, cũng sẽ có một hai câu tới tai Đỗ Triết, làm tâm tình hắn kém không ít.

Cũng may hầu hết mọi người đều chú ý tới Lưu Hình Trúc hơn, nếu không tâm tình hắn càng tồi tệ hơn.

Luôn ngồi bên người Đỗ Triết đương nhiên Lưu Hình Trúc sẽ chú ý tới, tuy rằng Đỗ Triết tâm tình tốt hay xấu đều sẽ không biểu hiện trực tiếp trên mặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra, tỉ như khi hắn cao hứng, mắt hắn sáng lên, đuôi lông mày giãn ra, khóe miệng hơi nhếch lên, không nhìn kĩ sẽ không thấy, mà khi tâm tình hắn không tốt, ánh mắt có vẻ ảm đạm vô thần, mi tâm nhăn lại, khóe miệng mím lại thành một đường thẳng.

Y có chút lo lắng cầm lấy tay Đỗ Triết ở dưới bàn, đối phương liền mỉm cười với hắn.

“Cậu có nhớ không? Đây là lớp trưởng Triệu Bằng, lớp phó học tập Chu Thúy Thu.” – Bàn của họ có mười người, nhưng ngoài Xương Khánh và Tần Đào, chỉ có một nam một nữ là bạn học của Đỗ Triết, còn lại đều là người thân đi cùng, Tần Đào giới thiệu cho Đỗ Triết, như thường lệ hắn gật đầu đáp lại, không nồng nhiệt nhưng cũng không làm họ khó xử.

Có lẽ vì ngồi chung một bàn, nên bọn họ không có bàn luận về Đỗ Triết, nhưng ánh mắt họ vẫn len lén nhìn trộm về phía hắn.

Tần Đào cũng phát hiện không khí trên bàn có chút cứng nhắc, vội vàng kêu nhân viên dọn đồ ăn lên.

Lưu Hình Trúc nhìn trên bàn bày đầy bát tương, giữa bàn đặt một cái bếp nhỏ, khẽ giọng hỏi Đỗ Triết: “Đây là chuẩn bị ăn gì vậy?” – Thông cảm cho y, vì đối với thức ăn bên này y không quen thuộc lắm.

“Chắc là ăn xuyên oa.” – Đỗ Triết cũng không chắc chắn, dù sao nếu là hắn, cũng không ăn cái loại này giữa trời nóng.

Tần Đào nhanh chóng giải thích nghi hoặc của bọn họ: “Xuyên oa ở đây nổi tiếng cả thành phố, hương vị rất tốt, ban đêm vừa ăn vừa uống bia lạnh đúng là lạc thú nha.”

Xuyên oa cũng chính là lẩu, chẳng qua do tên gọi ở mỗi địa phương mà thôi. Khi Tần Đào nói xong, đã thấy nhân viên mang một cái nồi quay lại.

Nhân viên đem nồi đặt lên bếp, châm lửa, là lẩu uyên ương, một bên sữa bạch thơm mát, một bên đỏ tươi cay nồng, thật là băng hỏa lưỡng trọng thiên, nhiệt khí bay khắp nơi, mang đến một mùi hương nồng đậm.

Đỗ Triết xác định mình thấy hai mắt Lưu Hình Trúc sáng rực lên.

Đồ nhúng cũng nhanh chóng mang lên, thịt dê, thịt bò, tôm, đậu hũ, miến, rau các loại, sủi cảo, nhiều đồ đến mức trên bàn cũng không đủ chỗ để, cũng may nhân viên phục vụ tinh ý, bố trí thêm một xe đẩy nhỏ ở bên cạnh mỗi bàn, để mọi người có thể thoải mái thưởng thức.

Nước trong nồi đã được đun trước, nên chỉ cần một lúc đã thấy lăn tăn sôi.

Lưu Hình Trúc tuy rằng đối với thực vật có đặc thù ham thích, nhưng là ngồi trước nhiều người như vậy y vẫn bảo trì phong độ, ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt y một lát đều không rời bàn đồ ăn, tựa hồ như muốn hỏi ăn thế nào, chỉ có Đỗ Triết để ý tới, giảng giải cho y cách ăn.

Xương Khánh cùng Tần Đào coi như bạn tốt, ngày thường cũng hay tới đây, ngay lập tức không khách khí làm chủ nhân, chiêu đãi mọi người, mở ra một hộp bia lạnh, chia chén, rót cho mọi người, lại nói: “Nào, đến, đến, chúng ta làm một ly, hôm nay mọi người tề tựu đông đủ, không thể không uống.”

Trước mặt Đỗ Triết và Lưu Hình Trúc cũng có chén, bia lạnh như vậy dù còn chén vẫn có thể cảm nhận được, mọi người đều nâng chén, bọn họ cũng không ngoại lệ, nâng chén, nhấp một ngụm.

Chất lỏng lạnh như băng, theo miệng, trôi xuống thực quản, như là muốn đông lạnh toàn bộ nội tạng luôn, làm cho người ta không khỏi rung mình, nhưng nhanh chóng thay thế cho cái lạnh là một cổ sảng khoái toàn thân.

Lưu Hình Trúc nhin không được thở dài, không nghĩ tới bia lạnh hương vị tốt như thế, có lẽ nên mua một chút cất trong nhà?

Uống xong rượu, Lưu Hình Trúc bắt đầu lao vào thưởng thức đồ ăn. Y rất thích hương vị cay nồng này, tất cả đồ đều nhúng vào bên nồi cay, ăn như chết đói, nhưng y cũng không hề quên Đỗ Triết bên cạnh. Tất cả các món gắp cho Đỗ Triết đều là đồ nhúng bên nồi không cay, một chút cay cũng không cho hắn nếm.

Đỗ Triết cảm thấy bất đắc dĩ, hắn kì thực thích ăn cay, nhưng vì đang ăn kiêng, lại ở trước một vị bác sĩ tài hoa, hắn không dám ăn bậy, đành phải nghe Lưu Hình Trúc.

Xương Khánh đi mấy bàn uống qua lại, trừ bỏ bia còn uống không ít rượu đế, hiện tại có chút say, trở về thấy hai người Đỗ Triết chỉ lo ăn, lập tức không vui: “Đỗ Triết, Lưu Hình Trúc, sao cứ ăn không như thế, nào uống mấy chén.” – Cũng không quản trong chén bọn họ là bia, hắn cứ thế rót rượu vào.

“Đủ rồi, tửu lượng của mình không tốt lắm.” – Đỗ Triết nhìn chén rượu, uống từng kia, chắc hắn chết vì rượu mất.

“Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể không uống rượu?” – Xương Khánh tỏ vẻ không tin – “Như vậy cậu uống hết một nửa thôi cũng được.”

“Cậu ấy hiện tại không thích hợp uống rượu, không bằng để tôi uống thay.” – Lưu Hình Trúc lên tiếng giải vây

Xương Khánh không đồng ý: “Như vậy sao được? Chén này là rượu kính thầy, anh làm sao có thể uống được? Yên tâm ít thế này không ảnh hưởng gì, đến, Đỗ Triết, uống.” – Xương Khánh không để ý, nâng cốc kề vào miệng Đỗ Triết, một bên cũng lấy cho mình một ly.

Mọi người thấy hắn như vậy cũng biết người này tám phần là say rồi, cũng không biết hắn rốt cuộc đã uống bao nhiêu, vừa mới khai tiệc thôi mà.

“Được, được, mình uống.” – Đỗ Triết bất đắc dĩ nhận chén rượu, sau đó một ngụm uống hết, đưa chén không cho hắn xem – “Như vậy được chưa.”

Xương Khánh thấy hắn uống, vừa lòng chuyển sang mục tiêu kế tiếp, Lưu Hình Trúc. “Ha ha, được, đến phiên anh.”

Lưu Hình Trúc thực ra rất sáng khoái, trực tiếp uống hết.

Xương Khánh lúc này mới buông tha họ, tới bàn tiếp theo.

Thấy hắn đi rồi, Lưu Hình Trúc thấp giọng hỏi: “Cậu có khỏe không?”

“Không sao, chén kia phần lớn là bia.” – Đỗ Triết nói, cho dù là thế mặt hắn bắt đầu đỏ lên. Tửu lượng của hắn chỉ ở mức bình thường, một chén lớn như vậy, khiến hắn khó chịu không ít.

Sau đó lại có nhiều người tới kính rượu, mặc dù có Lưu Hình Trúc chắn cho nhưng Đỗ Triết cũng uống không ít, mặt hắn đỏ, ánh mắt có chút lơ đãng.

“Cậu ấy có việc gì không?” – Tần Đào hỏi Lưu Hình Trúc đang chiếu cố Đỗ Triết – “Hoạt động bên dưới đã chuẩn bị tốt, cậu ấy có thể tham gia không?”

“Chỉ sợ không được.” – Lưu Hình Trúc biết Đỗ Triết không thích gộp vui, cho dù không say cũng sẽ không đi – “Phiên anh đưa chúng tôi về phòng, cậu ấy cần nghỉ ngơi một chút.”

“Tốt, xin lỗi, phiên cô dẫn bọn họ đến phòng đi.” – Tần Đào tùy tay chỉ một nhân viên để cô dẫn đường, còn anh ở lại để sắp xếp những người khác.

22. Chương 22

Đỗ Triết say rượu được Lưu Hình Trúc đưa tới phòng nghỉ, dọc đường đi tuyệt đối im lặng, không hề ầm ĩ, nếu không nhìn vẻ mặt hần đỏ bừng, mắt say lơ lơ mê ly, tuyệt đối không ai nghĩ là hần say rượu.

Ở trên đường đi, nhân viên vừa dẫn đường vừa tỏ vẻ xin lỗi nói: “Bởi vì các vị đông, nên phòng tiêu chuẩn không đủ, cho nên có một bộ phận là phòng đôi.” Mà Đỗ Triết cùng Lưu Hình Trúc do tới muộn, bị chiếm hết chỗ rồi, nên ở phòng đôi. “Nhưng xin hai vị yên tâm, phòng này có giường đôi rất lớn, không gian rộng rãi thoải mái.”

Lưu Hình Trúc đối với phòng không có yêu cầu gì, dù sao thời gian này cũng là y cùng Đỗ Triết ngủ, phòng chỉ cần có giường là đủ rồi.

Nhân viên đưa họ tới phòng liền cúi chào rồi rời đi.

Lưu Hình Trúc nhẹ nhàng ôm lấy Đỗ Triết đặt lên giường, mới bắt đầu đánh giá bốn phía. Đúng như nhân viên nói, đây là một gian phòng rộng rãi, tường dán giấy hoa, trên sàn trải thảm lông dê mềm mại, chiếc giường đôi rộng rãi chiếm hơn phân nửa diện tích, trên tường đối diện với giường có một chiếc tivi, phía dưới là một chiếc tủ nhỏ màu nâu, bên cạnh cửa sổ là một cái bàn nhỏ, bên trên có một bộ ấm chén, bên cạnh là hai chiếc ghế dựa thoải mái. Bức màn màu vàng nhạt được vén lên để lộ khung cảnh màn đêm lộng lẫy.

Gian phòng này ở tầng mười, bên ngoài là đường, cách tòa nhà đối diện một khoảng lớn, tuy rằng không ai có thể nhìn đến, nhưng Lưu Hình Trúc vẫn kéo màn che kín cửa sổ.

Trở lại bên giường, nhìn ánh mắt ngốc lảng của Đỗ Triết: “A Triết, khó chịu sao?”

“Nóng... Đầu choáng váng...” – Đỗ Triết thành thật trả lời, một bên không tự chủ kéo áo, vì tham gia cuộc gặp mặt nên hần mặc tây trang, còn đeo cả caravat bây giờ có vẻ thấy khó chịu.

Lưu Hình Trúc bật cười, giúp hần cởi bỏ: “Khó chịu cũng không biết cởi ra sao?”

Đỗ Triết trợn tròn mắt nhìn y, mãi mới trả lời: “... Không lịch sự...”

“Còn biết không lịch sự a, xem ra cậu cũng không uống nhiều lắm.” – Lưu Hình Trúc rất yêu bộ dáng lúc này của Đỗ Triết, nhu thuận lại ngốc nghếch, thật sự đáng yêu muốn chết.

Người uống rượu không bao giờ tự nhận mình say, Đỗ Triết cũng không ngoại lệ: “... Tôi không say!” – Phút cuối sợ Lưu Hình Trúc không tin còn thận trọng gật đầu ngoắc ngoắc, đáng yêu cực.

“Được, cậu không say, có muốn uống chút nước không? Sẽ thoải mái hơn.”

“.... Muốn.”

Lưu Hình Trúc đứng dậy lấy một ít nước sôi, pha thêm chút nước lạnh, xác định không quá nóng mới uy Đỗ Triết.

Chờ Đỗ Triết uống nước xong, Lưu Hình Trúc tới nhà vệ sinh, lấy khăn mặt giặt bằng nước ấm, quay lại lau mặt cho Đỗ Triết.

Khăn mặt ấm áp lau thật thoải mái, Đỗ Triết nhắm mắt lại, để cho y lau.

“Nhìn đáng vẻ của cậu cũng không thể tự mình tắm rửa, muốn tôi giúp cậu tắm hay là chỉ lau người thôi.” – Thế nào cũng là y chiếm tiện nghi.

Đỗ Triết còn suy nghĩ một lát: “...Muốn tắm rửa.”

“Tốt lắm, tôi cởi quần áo cho cậu trước, đưa cho nhân viên đem giặt, không mai mặc lại sẽ khó chịu.” – Lưu Hình Trúc vừa nói vừa đến phòng tắm mở nước.

Đem ví tiền các thứ lấy ra hết, thay áo tắm khách sạn chuẩn bị, Lưu Hình Trúc gọi điện cho nhân viên tới lấy quần áo, thanh toán phí giặt là và tiền bo, dặn dò bọn họ sáng mai đem đến. Bồn tắm đã sớm đầy tràn, y bỏ thêm vào nước một chút tinh dầu oải hương mà khách sạn cung cấp, ôm Đỗ Triết vào nhà tắm, cẩn thận bỏ vào bồn tắm lớn, rồi chính mình cũng vào theo.

Đem Đỗ Triết ôm vào ngực, Lưu Hình Trúc bắt đầu mat-xa cho hắn, một bên phải khống chế dục vọng của bản thân, này thật không dễ dàng, người trong lòng xích lửa nằm trong lòng y, chỉ cần không phải Liễu Hạ Huệ nào có thể không động tâm? Nhưng y tự nhận chính mình không phải quân tử cũng không phải tiểu nhân, chỉ ăn đậu hũ chút thôi, thật không muốn thừa dịp Đỗ Triết say rượu “ăn” luôn hắn, như vậy Lưu Hình Trúc không làm được.

Đỗ Triết hưởng thụ Lưu Hình Trúc phục vụ, híp mắt ngủ gật trong lòng y, hít sâu mùi hương của tinh dầu oải hương, cảm thấy rất thoải mái, rất dễ ngủ.

Sợ tắm lâu Đỗ Triết khó chịu, một lúc sau, Lưu Hình Trúc ôm hắn đi ra, lau khô người, trực tiếp nhét vào ổ chăn.

Nói thật, là y nhẹ nhàng thở ra.

Nằm lên giường, Lưu Hình Trúc còn chưa buồn ngủ, y tuy uống không ít rượu, nhưng tửu lượng y khá tốt, tuy rằng chưa đến mức ngàn chén không say, nhưng mấy chén rượu với mấy chai bia không làm khó được y.

Đắp chăn cẩn thận cho Đỗ Triết, Lưu Hình Trúc nằm trên giường mở tivi, đem âm lượng chỉnh đến mức nhỏ nhất để không ảnh hưởng đến Đỗ Triết, dựa vào giường, xem.

Trong phòng mở điều hòa, nhiệt độ vừa phải, đối với người bình thường rất thích hợp, nhưng người ngủ say, sự trao đổi chất chậm lại, tốc độ lưu thông máu cũng chậm, nhiệt độ cơ thể vì thế mà giảm xuống, vì thế Đỗ Triết cảm thấy lạnh, ở bên cạnh lại có một cơ thể ấm áp, vì thế hắn đương nhiên hướng tới chỗ ấm đó.

Lưu Hình Trúc cúi đầu nhìn Đỗ Triết ôm lưng mình, gối lên đùi mình ngủ thoải mái, kéo chăn lên đắp lại cho hắn.

Trời càng muộn, trong phòng được phủ một lớp ánh sáng vàng dịu, tivi vẫn nói đều đều, dưới lầu KTV thỉnh thoảng vọng lên tiếng nhạc, có điểm khó chịu.

Người trong lòng giật giật, một tiếng rên rỉ khàn khàn vang lên, Lưu Hình Trúc hỏi: “Tĩnh?”

Đỗ Triết là do khát quá nên tỉnh, cổ họng giống như có lửa, “...Nước...” – Tiếng nói khàn khàn, không còn trong trẻo lạnh lùng như ngày thường, mang theo điệu buồn ngủ nồng đậm, dày mà mê người.

Lưu Hình Trúc xuống giường lấy nước ấm cho hắn, đưa đến miệng cho hắn uống.

Đỗ Triết uống một hơi hết chén nước, cảm thấy tốt hơn nhiều.

“Muốn nữa không?”

Lắc đầu, ngủ một lát, hắn đã tỉnh rượu không ít, “Mấy giờ rồi?”

“Sắp mười giờ?” – Bọn họ bảy giờ tới, tám giờ về phòng, hơn nữa còn tắm rửa, Đỗ Triết ngủ nhiều nhất là một giờ – “Nhìn dáng vẻ của người, già rượu rồi? Đầu còn choáng không?”

“Có một chút.” – Đỗ Triết dựa vào y, lấy tay che miệng, ngáp một cái – “Anh vẫn không ngủ?”

“Tôi không mệt, cậu ngủ nhiều một chút.”

“Anh giúp tôi ngủ.” – Đỗ Triết tùy hứng yêu cầu, hắn thích được Lưu Hình Trúc ôm ấp, làm cho hắn thấy ấm áp lại an tâm.

“Được.” – Mặc kệ Đỗ Triết đưa ra yêu cầu gì, y chưa bao giờ nói “Không”, Lưu Hình Trúc tắt tivi, ôm Đỗ Triết tiến vào ổ chăn.

Đỗ Triết nằm trong lòng nam nhân thay đổi tư thế thoải mái, thân mình đặt ở trên người y, hai tay ôm lấy cơ thể rắn chắc, đầu dúi vào ngực y, mắt nhắm lại cảm nhận tiếng tim đối phương đang đập, chop mũi người kia nhẹ nhàng thở. Cả người hắn chìm trong không khí vô cùng bình tĩnh.

Lưu Hình Trúc lúc này cũng đang tận hưởng thời khắc yên tĩnh, trước khi nhận thức Đỗ Triết, trừ bỏ nghiên cứu ra thì y không còn việc gì khác để làm, tuy rằng y cũng rất đam mê nghiên cứu, nhưng sâu tận trong đáy lòng y vẫn có một tia mờ mịt, đó thực sự là cuộc sống mà y muốn sao?

Y là nhân tài do quốc gia đào tạo nên, tương lai y từ lúc hình thành đã bị quyết định. Không có lựa chọn, cũng không được phép nói không, việc duy nhất y có thể làm là tuân theo.

Mà từ khi Đỗ Triết xuất hiện, y có một cuộc sống khác, tuy rằng bình thường, nhưng rất thỏa mãn, một cảm giác hạnh phúc từ đáy lòng trào dâng, lan khắp cơ thể.

Y cũng không biết, hóa ra mình có thể thỏa mãn như vậy khi chiếu cố một người, khi hân hân trà bị đổ, đáy lòng có cảm giác như chính toàn thân mình bị bỏng.

“Lưu Hình Trúc.” – Đỗ Triết nằm trong lòng y, nhẹ nhàng.

“Ừ.”

“Giúp tôi làm.” – Thanh âm Đỗ Triết có chút nhỏ, nhưng rất rõ ràng, ở bên dưới cọ cọ Lưu Hình Trúc, ý tứ ám chỉ hàm xúc mười phần.

“Ừ.” – Lưu Hình Trúc dùng hai tay kéo Đỗ Triết lên, nhìn thẳng vào nhau, sau đó hôn lên đôi môi vì uống rượu mà hồng diễm yêu kiều kia, nhẹ nhàng day cắn.

Lần kiểm tra tình trùng đó tựa hồ như đem dục vọng cất giấu đã lâu của Đỗ Triết kéo ra, hồi đầu, hân cũng thử qua tự mình giải quyết, nhưng thân thể đối với động tác của hân không có phản ứng, vì thế tự nhiên, Đỗ Triết đem ánh mắt dời đến Lưu Hình Trúc, khi hai người ở chung một thời gian, hân bắt đầu để Lưu Hình Trúc hỗ trợ.

Loại hỗ trợ này, Lưu Hình Trúc tự nhiên cầu còn không được, để trao đổi, hân muốn Đỗ Triết giải quyết dục vọng của mình, một đổi một.

Đỗ Triết cảm thấy yêu cầu này rất hợp lý, nên đồng ý.

Bất quá, dục vọng của Đỗ Triết cực nhỏ, mỗi tháng cũng chỉ có hai ba lần, cho nên phần lớn đều là Lưu Hình Trúc tự mình giải quyết.

Ban đầu, Đỗ Triết có chút xấu hổ cùng thẹn thùng, nhưng lâu, loại cảm giác này bị hân ném lên chín tầng mây.

Đai lưng của áo tắm sớm buông ra, nhẹ nhàng buông xuống, hai *** ở dưới dây dưa, da thịt tiếp xúc, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, nhiệt độ trong phòng tựa hồ tăng lên.

Đôi môi lưu luyến ở khuôn mặt và vùng cổ, bàn tay to vuốt ve khắp thân thể gầy, từ trên xuống, theo thắt lưng đến mông, mỗi điểm mẫn cảm đều được chăm sóc tỉ mỉ, động tác không mạnh, lực cũng không quá lớn, khiến người trong lòng hô hấp càng dồn dập.

Cầm lấy tay của người trong lòng, đặt lên người mình, hài lòng với cảm giác trúc trắc khi hân phục vụ mình.

Tránh huyết khẩu khát vọng của hân, ngón tay linh hoạt vuốt ve từ bụng tới đùi, hoặc nhu hoặc niết, làm cho Đỗ Triết rên rỉ càng rõ hơn.

Đỗ Triết vừa hưởng thụ nụ hôn cùng các động chạm của Lưu Hình Trúc, vừa bắt chước động tác của y, toàn bộ trả lại cho y.

23. Chương 23

Làm tới khi cả hai đều được giải phóng, Đỗ Triết ánh mắt mờ mịt nằm úp sấp trên người Lưu Hình Trúc, da thịt trắng nõn giờ thêm một tầng đỏ ửng, ngực dồn dập phập phồng, có lẽ là do tác dụng của rượu, lần này thoải mái hơn lần trước rất nhiều, làm cho hân thật lâu không thể bình phục.

Thân thể Lưu Hình Trúc so với Đỗ Triết tốt hơn một chút, nên tỉnh trước Đỗ Triết, bàn tay to lớn nhanh chóng ôm lấy cả người Đỗ Triết, phòng ngừa hân trượt khỏi người mình, nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể hân, cảm

giác nhần nhụi mềm mại làm Lưu Hình Trúc không muốn buông tay, mặc dù có điều duy nhất bất mãn là người Đỗ Triết gây quá. Cần phải tắm bỏ nhiều nha.

Hơi thở Đỗ Triết vững vàng, nhưng tứ chi vẫn hư nhược vô lực, lưỡi biếng động đẩy cái đầu, nhìn thấy một đôi mắt lam quan tâm nhìn hấn.

Ánh mắt Lưu Hình Trúc khi tâm tình rất tốt thường biến màu lam, màu lam càng thanh khiết, chứng tỏ tâm tình y càng tốt.

Hiện tại tâm tình của y rất tốt.

“Cậu khỏe chứ?”

“Ừ.” – Đỗ Triết hai mắt vẫn híp lại, âm thanh trầm, bày ra một bộ dáng ngái ngủ. Vừa mới làm cái chuyện đó, hấn đã muốn cạn hết sức lực rồi, hơn nữa lại có tác dụng của rượu, hấn mệt không tưởng được.

“Muốn tắm rửa không?” – Lưu Hình Trúc đề nghị, cúi đầu hôn nhẹ Đỗ Triết.

“Ngày mai...” – Đỗ Triết một chút cũng không muốn động dậy, dù sao trước đó cũng đã tắm rửa.

Lưu Hình Trúc tiếp tục hưởng thụ người yêu nằm gọn trong ngực mình, vươn người tắt đèn, kéo chăn lên – “Vây ngủ đi, mai còn dậy sớm.”

“Ừ.”

Không lâu sau, người trong lòng đã ngủ, tiếng ngáy nhẹ nhàng theo hô hấp của Đỗ Triết phát ra trên ngực Lưu Hình Trúc.

Có chút ngứa, nhưng luyến tiếc không buông tay.

00*****00

Buổi sáng, bị nhân viên khách sạn bấm chuông đánh thức, Lưu Hình Trúc xác định Đỗ Triết vẫn chưa tỉnh, đắp chăn lại cho hấn, xác định da thịt không lộ ra ngoài tí nào, mới mặc bộ áo ngủ ra mở cửa.

Ngoài cửa, nhân viên đã mang quần áo sạch sẽ tới, cũng hiểu biết mà không tò mò chuyện trong phòng.

“Bữa sáng là từ bảy rưỡi đến tám rưỡi, hai người có thể tới dùng cơm.” – Nhân viên lưu lại một câu rồi rời đi.

Khóa cửa, nhìn đồng hồ trên tường đã hơn bảy giờ.

Trở lại giường, nhẹ nhàng lay Đỗ Triết đang ngủ say.

“Ách?” – Âm thanh không rõ ràng, hiển nhiên là chưa tỉnh ngủ.

“Muốn ăn điểm tâm không? Dậy thôi.”

“Ngô... Không ăn.” – Người ngủ không đủ sẽ không quan tâm tới bữa sáng này nọ.

“Nào, dậy đi. Buổi sáng không phải các ngươi muốn về thăm trường hay sao? Không ăn sáng làm sao có đủ sức.” – Lưu Hình Trúc bộ dáng vỗ về tiểu hài tử, kéo chăn trên người Đỗ Triết.

“Không cần.” – Đỗ Triết dùng sức kéo về.

Ngày thường Đỗ Triết luôn tự nhiên tỉnh, đây là lần đầu tiên Lưu Hình Trúc thấy Đỗ Triết như vậy, có điểm tùy hứng, nhưng rất đáng yêu.

“Ngaoan, đứng lên đi, hôm qua ra nhiều như vậy, không tắm rửa sẽ khó chịu.”

Đỗ Triết bị Lưu Hình Trúc làm cho phiền, rốt cục cũng tỉnh. Vào phòng tắm vệ sinh rửa mặt, khi ra, cả người thanh tỉnh không ít.

Mặc chỉnh tề rời phòng, Đỗ Triết báo cho nhân viên kiểm tra phòng, đem trừ tiền thuê nhà các chi phí phát sinh.

Đến nhà ăn, bắt đầu tới giờ ăn sáng, nhưng cũng không nhiều người đến lắm, linh tinh rải rác gom lại cũng được hai bàn.

Đỗ Triết liếc Lưu Hình Trúc một cái, theo lão đồng học tiếp đón vào bàn. Lưu Hình Trúc sờ sờ cái mũi, ngồi xuống bên người hắn.

Bữa sáng rất đơn giản, cháo, sữa đậu nành, bánh bao, bánh quẩy, nem rán, dưa muối, đều là những món thông thường, nhưng hương vị rất tuyệt, hơn hẳn các quán ven đường.

Mỗi người lấy một chén cháo, vừa ăn vừa trò chuyện, ngày hôm qua uống rượu đã kéo họ gần nhau hơn, Đỗ Triết cũng nhớ kỹ tên vài người.

Tối hôm qua ngồi cùng bàn với Đỗ Triết, trừ bỏ Chu Thúy Thu cùng người yêu của nàng, mấy người kia đều chưa đến ăn sáng, Đỗ Triết thuận miệng hỏi sao không thấy người.

“Bọn họ a, tối hôm qua xuống KTV tiếp tục uống, say mềm hết rồi, có khi bây giờ vẫn còn ngủ, hoạt động sáng nay do mình phụ trách.” – Chu Thúy Thu giải thích – “Nhìn da cậu hơi tái đấy, có phải say rượu không? Có muốn uống thuốc không?”

“Không cần, chính là ngủ không ngon thôi, lát nữa là tốt.” – Đỗ Triết từ chối.

“Vậy là tốt rồi, hôm qua người uống rượu không ít, không biết bọn họ có thể tham gia hoạt động hôm nay không?” – Chu Thúy Thu có chút lo lắng.

“Yên tâm đi, mấy tên này tửu lượng rất tốt, trước giờ xuất phát thể nào cũng đến.” – Nói chuyện là một người có vẻ thân cận với Tần Đào, hôm qua cũng hướng Đỗ Triết kính rượu, chính là lúc đó Đỗ Triết đã có chút say, không nhớ kỹ tên của hắn – “Mình nhớ rõ khi tốt nghiệp cũng uống say khướt, ngày hôm sau vẫn tỉnh thần sáng láng đến chia tay đấy thôi.”

“Đúng vậy, mình nhớ rõ tiểu tử Xương Khánh kia yêu nhất uống rượu, nhưng mà lần nào cậu ta cũng là người đầu tiên say.”

“Muốn luận tửu lượng tốt phải là “Gấu mù” mới đúng, mình từng gặp hắn ta uống một chai rượu để mà mặt không đổi sắc.” – “Gấu mù” là biệt danh một đồng học của Đỗ Triết, hắn tên gì Đỗ Triết không nhớ, chỉ nhớ rõ hắn là người Đông Bắc, cao to như gấu, hơn nữa mắt hắn có điểm không tốt, nhưng không thích đeo kính, cho nên mọi người gọi hắn là “Gấu mù”, bất quá lần này hắn không tới, thật đáng tiếc.

“Bên Đông Bắc bọn họ không phải cả ngày được uống rượu sái (rượu nước thứ hai còn 60 – 70% cồn) hay sao, thiếu dao nhỏ, thế nên tửu lượng mới tốt như thế chứ, không phục không được.”

“Đúng vậy, nghe nói “Gấu mù” khi tốt nghiệp một năm thì về nhà, còn bắt được cả Lâm muội muội bên khoa văn đấy.” – Lâm muội muội là hoa hậu thời Đỗ Triết học, bởi vì họ Lâm, nhìn vẻ ngoài yếu đuối nên mới có biệt danh này, bất quá nhìn người không thể nhìn bên ngoài, Lâm muội muội kia ngoài mềm trong cứng, tính cách ngay thẳng, rất được hoan nghênh.

“Không phải đâu, Lâm muội muội sao có thể coi trọng hắn?”

“Không biết đi, nghe nói là vì hắn có lần cứu Lâm muội muội, thế nên Lâm muội muội đối với hắn nhất kiến chung tình, đáng tiếc “Gấu mù” không thích vẻ ngoài yếu đuối, làm nàng theo đuổi hắn bao lâu, nghe nói năm trước hai người mới xác nhận quan hệ kết hôn.”

“Này “Gấu mù” thật có điểm phúc a. Sao lần này hắn không tới?”

“Nghe nói là Lâm muội muội gần tới ngày sinh, dự tính là mấy ngày hôm nay, hắn đi thể nào được.”

“Sao cái gì cậu cũng nghe nói? Có phải thật không đấy?”

“Cậu cứ tin đi, ngoại hiệu mật thám của mình cũng không phải giả, năm trước bọn họ kết hôn mình còn đi uống rượu mừng cơ.”

Những người còn lại cũng lú lú kể chuyện thời đại học, có cái Đỗ Triết biết, có cái chưa từng nghe qua, chính Lưu Hình Trúc cũng tỏ mò nghe chuyện của bọn họ.

Mọi người nói đủ chuyện, không biết thể nào lại chuyển tới chủ đề Đỗ Triết.

“Đỗ Triết lão đồng học a, ta nghe Xương Khánh nói chân cậu chữa được rồi? Có phải hay không, nếu là thật chúng ta đây hảo hảo chúc mừng cậu một chút.” – Có người lấy ngữ khí đùa giỡn nói.

Lưu Hình Trúc thấy vậy liền liếc mắt nhìn người nọ, thấy hắn chân thành, lại tiếp tục cúi đầu uống cháo.

“Ừ, trước đó vừa mới phẫu thuật, gần đây đang trong giai đoạn phục hồi chức năng.”

“Thật tốt? Chúc mừng cậu.” – Người khác thấy tin đó là thật, cũng đều tỏ vẻ thân thiết.

“Như thế này gặp thầy Cao không chừng thầy mừng rỡ hơn hờ cho coi, trước kia cậu là sinh viên thầy quý nhất còn gì.”

Thầy Cao là chủ nhiệm lớp Đỗ Triết, bởi vì Đỗ Triết có thiên phú, hơn nữa lại đặc biệt, vì thế thầy Cao đối với hắn rất chiều chuộng, Đỗ Triết cũng rất kính trọng ông, ngày lễ ngày tết đều gọi điện thoại chúc mừng.

“Không phải nói thần kinh không phát triển đầy đủ sao? Cái này cũng có thể chữa khỏi? Bác sĩ nào mà giỏi vậy? Người thân mình có đứa con vừa sinh ra đã bị bại liệt, nhiều năm vậy mà không chữa được, giờ đứa nhỏ đã sáu tuổi, vẫn không thể đi đứng, không biết có thể chữa hay không?”

“Phỏng chừng không được, chân Đỗ Triết là phát triển không đầy đủ, thích hợp làm di thực tế bào, còn đứa bé kia không giống với trường hợp này.” – Lưu Hình Trúc thay Đỗ Triết trả lời.

“À, hóa ra vậy, nghe thật chuyên nghiệp, bạn của Đỗ Triết học y à?”

“Tôi chỉ tò mò một chút thôi, không nói nữa, chúng ta đổi đề tài đi?”

Mọi người hi hi ha ha hàn huyên, người tới nhà ăn càng lúc càng nhiều, vì thế người ăn xong rồi liền kéo nhau tới chỗ khác nói chuyện tiếp.

“Trường chúng ta không phải là không cho người ngoài vào hay sao? Hôm nay chúng ta vào thế nào?”

“Đó là người ngoài, chúng ta đều là cựu sinh viên mà. Yên tâm đi, bọn mình đã nói chuyện với bên nhà trường, Tần Đào đã thuyết phục bọn họ để chúng ta vào đi dạo, chỉ cần không ảnh hưởng tới sinh viên học tập là được.”

“Tốt, mình đã lâu không về thăm trường, tí phải chụp mấy kiểu ảnh về làm kỉ niệm mới được.”

“Hi hi, mình cũng mang theo máy ảnh, tí mình sẽ cho các cậu xem kĩ thuật chụp ảnh sô một. Nhớ ngày đó mình là thành viên của câu lạc bộ nhiếp ảnh.”

“Tốt, khi rửa ảnh cho mình một tấm.”

“Tốt nhất là mỗi người một tấm làm kỉ niệm.”

“Không thành vấn đề!”

Chờ tất cả mọi người ăn xong, điểm danh, xác định đã đến đông đủ, mọi người có xe hay không xe đều ngồi trên xe thuê tới trường học.

Dọc theo đường đi, mọi người tụ tập xem xét phong cảnh bên ngoài, thành phố thay đổi, bọn họ không ít người đều lập nghiệp ở nơi khác đã nhiều năm không tới B thị, tranh thủ cơ hội này nhìn ngắm một chút.

24. Chương 24

Cổng trường dần dần hiện ra, vẫn uy nghiêm to lớn như trước, huy hiệu trường trên nóc nhà lấp lánh dưới ánh mặt trời, trên vạt cỏ trước cổng, một tấm bia đá dựng lên, trên mặt được điêu khắc mấy chữ cứng cáp “Đại học ngoại ngữ B thị”.

“Chữ trên tấm bia đá này là do hiệu trưởng thứ ba của trường viết, nghe nói ông ấy xuất thân từ gia đình có truyền thống thư pháp, viết được chữ để người người khen ngợi, không dễ gì đâu.” – Đỗ Triết nhỏ giọng

giao thiệp với Lưu Hình Trúc, hẳn thực tự hào có thể theo học ở đây, tự nhiên cũng hi vọng Lưu Hình Trúc cũng hiểu được cảm giác của hắn.

“Thoạt nhìn rất tuyệt.” – Lưu Hình Trúc tự đáy lòng nói lên, tuy rằng ở bên kia dân cư thiếu, nhưng địa phương có thể sinh sống cũng thiếu. Ở thời đại của y, lịch sử đã không còn gì lưu lại nữa, các công trình kiến trúc mới đều là do khoa học xây dựng nên, đứng nhìn nhà cửa y rất lớn, đây là do thân phận đặc thù của y, mà bình thường ở khu dân nghèo, vì tiết kiệm không gian, mỗi phòng ở như một cái hòm lớn, làm từ hợp kim, vách tường chiếu sáng, giường, phòng tắm, phòng bếp, đều được nén lại, vừa không lãng phí không gian, lại có thể lợi dụng từng tấc đất.

Đoàn người xuống xe, chờ Tần Đào nói chuyện với bảo vệ xong, mọi người vào trường.

Lần này tụ hội là hai ngày cuối tuần, mọi người đều nghỉ, có thời gian rỗi, hơn nữa ngày này sinh viên cũng được nghỉ, bọn họ tới trường sẽ không ảnh hưởng đến việc học.

Bởi vì không phải giờ học, trong trường không có nhiều sinh viên, hồi tưởng lại cảm giác ngày xưa, mọi người cảm thấy rất phấn chấn.

Một đám người không giống học sinh, cũng chẳng giống giảng viên đi lại trong trường học thực là rất gây chú ý, đặc biệt trong đó lại có vài cái tuấn mỹ nam tử – đặc biệt là đại soái ca Lưu Hình Trúc.

Nhìn tới nữ sinh thứ n đi qua chỗ bọn họ ngoái đầu lại nhìn trộm Lưu Hình Trúc rồi đỏ mặt chạy đi, mọi người nhìn không được đánh giá Lưu Hình Trúc có mị lực quá lớn a, mấy người bên cạnh y không sáng nổi a.

Ngay cả Đỗ Triết cũng mất hứng mà liếc Lưu Hình Trúc một cái, khiến Lưu Hình Trúc thấy thực bất đắc dĩ, y là nhân tài đặc biệt, toàn diện được tối ưu hóa, lại là con lai, bề ngoài tự nhiên xuất sắc hơn người bình thường là điều tất yếu, cái này y không thể tự chọn được a.

Lưu Hình Trúc thật cao hứng nhìn thấy vẻ mặt ghen tuông của Đỗ Triết, nhưng cũng không khỏi phiền não khi phải nghĩ cách đáp trả mấy người cố tình trêu chọc y, thật là đau đầu quá đi.

“Mình gọi điện thoại cho thầy rồi, thầy cũng rất mừng khi hôm nay chúng ta tới thăm, đáng tiếc hôm nay thầy có việc nên chỉ gặp chúng ta một lúc thôi.” – Tần Đào vừa ôn lại kỉ niệm với mọi người vừa nói.

“Ra trường nhiều năm như vậy, không biết hiện tại thầy Cao thế nào?” – Có người cảm khái nói.

“Mình có biết một ít.” – Người nói là Triệu Bằng, Đỗ Triết nhớ rõ ngày hôm qua khi mọi người giới thiệu, nghe hắn nói hiện tại hắn đang làm công chức tại bộ giáo dục – “Thầy Cao năm trước lên giáo sư, năm nay có khả năng lên chủ nhiệm.”

“Đúng là tin tốt? Mình sớm thấy thầy Cao học vẫn không tồi, không lên giáo sư thật đáng tiếc.”

“Vậy mà thầy là phó giáo sư hơn mười năm, rõ ràng lí lịch đều tốt cả, mấy người kém thầy cứ vù vù đi lên, còn thầy thì cứ dậm chân tại chỗ, mình mà là thầy, đã sớm chuyển đi nơi khác rồi.”

Thầy Cao tên thật là Cao Quốc Cường, ông là nghiên cứu sinh, khi tốt nghiệp ở lại trường dạy học, từ trợ giáo lên phó giáo sư mất hơn mười năm, lại ở chức vị phó giáo sư mười năm, năm mươi tuổi mới lên giáo sư, so với nhiều người chỉ mười năm đã lên giáo sư ông thật sự rất chậm.

Nếu Cao Quốc Cường không có bản lĩnh thì không nói làm gì, nhưng ông bản lĩnh không tồi, không chỉ ăn nói được, tuy có điểm nghiêm túc nhưng cũng chấp nhận được, chỉ là ông rất cố chấp, nếu không thấy được ông sẽ không giao tế, nghe nói trước kia còn làm phật lòng một số người, thế nên mới không thăng chức được.

“Sao đột nhiên lại thăng chức nhanh vậy? Không tới hai năm đã có khả năng lên chủ nhiệm.”

“Là do vị phó hiệu trưởng không ưa thầy vì say rượu mà lái xe gây tai nạn chết người nên bị cách chức, người mới được bổ nhiệm nghe nói cũng là môn sinh của thầy Cao, xem như sư huynh của chúng ta.” – Triệu Bằng giải thích.

Chờ mọi người thỏa mãn bát quái [hết chuyện để nói], cũng đã đi qua nhiều nơi, từ tòa nhà trước mặt, một lão giả chừng năm mươi đang đi từ trên lầu xuống, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc, một đôi mắt đen nghiêm nghị sau kính mắt lấp lóa, mái tóc đã lấm tấm bạc.

“Thầy Cao.”

“A, các trò cuối cùng đã tới, ta chờ các trò mãi.” – Cao Quốc Cường nhìn mọi người, miệng cười rộng ra khiến các nếp nhăn trên mặt chồng chất lên nhau, nhìn thấy thương.

Một đám người vây quanh hỏi han ân cần, cũng may trí nhớ của thầy Cao rất tốt, có thể nhớ được tên của tất cả bọn họ.

“Cậu không lên sao?” – Lưu Hình Trúc cúi đầu hỏi.

Đỗ Triết lắc đầu: “Chờ bọn họ xong rồi tự nhiên đến phiên tôi, không cần phải chen chúc làm gì.”

“Lạnh lùng quá đi.” – Lưu Hình Trúc trong thanh âm lộ ra một chút chế nhạo, hiện tại mọi người đều chú ý tới thầy Cao, không ai để ý tới bọn họ cả.

“Có lẽ thế.” – Đỗ Triết chưa bao giờ cho rằng mình là người cảm tính.

Có lẽ là vì xe lăn của Đỗ Triết rất bắt mắt, cũng có thể là do cảm giác tồn tại của Lưu Hình Trúc, thầy Cao rất nhanh phát hiện ra họ, theo ánh mắt ông, mọi người tự động nhường đường.

“Đã lâu không gặp, thầy Cao, thầy có khỏe không?” – Đỗ Triết ngược mắt nhìn con người trước mặt đã già đi rất nhiều, không thể không cảm thán thời gian không buông tha con người, khi bọn hắn còn là một đám thanh niên không hiểu thế sự trở thành người lớn thực thụ, vị thầy giáo tôn kính đã bắt đầu suy yếu vì tuổi già.

“Tốt lắm, tốt lắm, khó có được cơ hội các trò trở về thăm ta thế này, ta như thế nào lại không tốt chứ.” – Thầy Cao cười to, ông rất ít khi có thời điểm cao hứng thế này, có thể đem một đám thanh niên không hiểu thế sự bồi dưỡng thành tài, là điều ông tự hào nhất – “Trò thế nào? Lần gọi điện thoại gần đây nhất cũng là mấy tháng trước, có phải trò xảy ra chuyện gì?”

“Vâng, lúc đó em phải phẫu thuật, ở bệnh viện không tiện liên lạc.” – Đỗ Triết biết thầy Cao quan tâm mình, vậy mà hắn lại không báo với ông một tiếng, thật sự là hổ thẹn.

“Phẫu thuật? Không phải người bị bệnh nặng gì chứ?” – Thầy Cao lo lắng là bình thường, vì dù sao Đỗ Triết thoát nhìn thì thấy thân thể không tốt, nhưng khí sắc hắn rất tốt, hắn là không có gì nghiêm trọng.

“Đỗ Triết chữa trị chân cậu ấy.” – Đỗ Triết còn không kịp mở miệng, trong đám đã có người nói.

“A, thật sao?” – Thầy Cao vui mừng, lại có chút không tin.

“Vâng.” – Đỗ Triết gật đầu.

“Ta mong chờ lần sau trò có thể đi tới thăm ta.”

“Nhất định rồi.” – Vì thầy quan tâm mình như vậy, hắn cũng sẽ thường xuyên đến thăm thầy.

“Ai nha, chúng ta không nên ở đây mãi, thầy ơi, thầy dẫn chúng em đi dạo xung quanh được không, để xem trường mình thay đổi như thế nào?”

Thầy Cao vừa nghe xong, lập tức gật đầu, dẫn một đám người đi: “Được chứ, trường học cũng thay đổi không nhỏ. Kí túc xá trước kia các trò ở đã phá bỏ xây lại, điều kiện tốt hơn trước rất nhiều. Còn ở phía sau núi bên kia, chỗ cây các trò năm xưa trông giờ đã thành cả rừng cây rồi.”

“Thật sao? Thầy mau dẫn bọn em đi xem.”

“Này không phải đang đi sao? Nói cho thầy nghe một chút về chuyện của các em, vài năm gần đây thế nào? Có phải đều kết hôn sinh con rồi?”

“Ai nha, chúng em vẫn còn trẻ mà thầy, phải phát triển sự nghiệp trước đã.” – Một lão đồng học A bày ra bộ dáng không đồng ý.

“Sự nghiệp quan trọng, gia đình cũng rất quan trọng đấy nhá.”

“Đúng vậy, con gái của em đã hai tuổi rồi, rất xinh xắn, thầy à, em cho thầy xem ảnh của bé, trong di động của em có.” – Lão đồng học B khoe con gái đáng yêu nhà mình.

“Thật tốt, mình ngay cả bạn trai cũng không có...” – Lão đồng học C xinh đẹp vẽ mặt hâm mộ tiến tới xem ảnh chụp của lão đồng học B.

“Thời đại học không phải có rất nhiều người theo đuổi cậu sao?” – Đồng học B khó hiểu hỏi.

“Bọn họ đều vì tiền của nhà mình, cũng không phải thực sự thích mình, nên mình mới mặc kệ họ.”

“Nếu tìm được người nào không vì tiền của cậu thì phải nắm cho chắc đó.”

“Kia đương nhiên, không cần cậu nói mình cũng biết.”

“Chờ các trò kết hôn, nhất định phải mời ta đi.” – Thầy Cao thấy đám học trò nhao nhao bên người, ý cười không giảm, ánh mắt chuyển qua người Đỗ Triết – “Đỗ Triết, trò thì thế nào?”

“Vâng, em cũng đang thử kết giao với một người, nếu thích hợp, em sẽ dẫn đến đây.” – Đỗ Triết cười đáp.

Phía sau Lưu Hình Trúc nghe thấy thế, mắt sáng lên, cười chói lóa.

“Tốt lắm, lúc đó nhớ báo cho ta biết.” – Thầy Cao không chú ý tới Lưu Hình Trúc khác thường, chỉ thấy cao hứng vì học trò mình.

“Nhất định rồi.”

Đúng vậy, nhất định rồi, là người của mình, nhất định phải nắm chắc, Đỗ Triết quay đầu, hướng về phía người nọ, tươi cười.

Sáng ngời mà chói lóa.

25. Chương 25

Vì giờ tình cảm của hai người đã bước sang một trang mới, nên mình sẽ sửa cách xưng hô thành anh – em cho hợp nhé.

Từ sau hôm họp lớp, Lưu Hình Trúc cùng Đỗ Triết bắt đầu thời kì “vợ chồng” ở chung[tuy rằng trước đây cũng không kém bây giờ là mấy =], hoàn toàn không có thời kì cuồng nhiệt yêu đương như các đôi bình thường.

Gõ nốt chữ cuối cùng, ấn Save, Đỗ Triết đuổi người, tiếp nhận cốc trà xanh từ tay người máy, “Cám ơn.”

Mắt điện tử màu đỏ lóe lên, tựa hồ như đáp lại hắn, sau đó tiếp tục làm việc.

“Ngài có thể không cần khách khí như vậy, BSV 53497 không có biên soạn trình tự trí tuệ, không thể hiểu được lòng biết ơn của người.” – Trí năng quản gia vẫn ngữ điệu lạnh như băng, không có một tia cảm tình.

“Nó có thể hiểu hay không với ta không quan trọng.” – Đỗ Triết luôn luôn cho rằng mặc kệ đối phương là ai, chỉ cần giúp mình, nên nói lời cảm tạ.

“Ý nghĩ của nhân loại thật là không thể hiểu được.”

“Chờ người lí giải được, người không chừng sẽ thành nhân loại đi.” – Đỗ Triết vui vẻ nói.

“Phải không?” – Lần đầu tiên trong thanh âm của K xuất hiện ngữ điệu nghi hoặc.

“Có lẽ.” – Đỗ Triết gật gật đầu – “Cuối cùng thì cũng xong công việc lần này, không cần nhận thêm, ta muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Ngài có thể trực tiếp bảo bản phục chế của ta làm.”

“Như vậy còn gì là thú vị nữa,” – Đỗ Triết xoay đầu, thanh tỉnh hơn một chút, theo ghế đứng lên, chân hẫng trong thời gian qua đã tốt lên không ít, gần như bình thường, các bác sĩ cũng bảo không cần tập phục hồi nữa – “Lưu Hình Trúc có nói khi nào y trở về không?” – Bình thường giờ này y đã sớm về.

“Không có.”

“Vậy không đợi y nữa, Tiểu B, phiền người làm giúp ta ít điểm tâm.” – Mãi làm cho xong công việc, hẳn quên ăn cơm chiều, hiện tại đứng lên thấy đói bụng

Tiểu B [gia vụ người máy] đã sớm chuẩn bị tốt, tân chủ nhân lúc trước nói chờ chủ nhân về cùng nhau ăn, hiện tại tân chủ nhân muốn dùng cơm, nó lập tức vào phòng bếp chuẩn bị.

Không bao lâu, hương thơm ngào ngạt của cơm cùng mấy thứ điểm tâm đơn giản được bê tới trước mặt Đỗ Triết.

“Có để phần đồ ăn cho Lưu Hình Trúc chưa?”

Bởi vì Lưu Hình Trúc bị K làm phiền nhiều quá, không muốn bị phiền thêm nữa cho nên Tiểu B không trang bị hệ thống ngôn ngữ, nhưng bảng điện tử trước ngực nó lóe lên dòng chữ to [Đã để lại].

Đỗ Triết nhìn, không nói gì, bắt đầu ăn cơm.

Một người ăn cơm luôn có cảm giác cô đơn, nhưng bên người có Tiểu B đi tới đi lui, loại cô đơn này dường như dần dần biến mất không ít.

Đỗ Triết ăn cơm xong, ngồi ở sofa ăn hoa quả, nhằm chán đổi kênh truyền hình, Lưu Hình Trúc cuối cùng cũng về.

“Hôm nay sao về muộn vậy? Đã ăn cơm chưa?”

“Chưa có, bên tổ khoa học sinh vật kĩ thuật gặp rắc rối, anh qua xem giúp họ.” – Lưu Hình Trúc vừa cởi giày vừa trả lời.

“Giải quyết được chưa?” – Đỗ Triết chỉ huy Tiểu B làm bữa tối, gia vụ người máy này rất cố chấp, kiên quyết không để Đỗ Triết nhúng tay vào bất cứ việc gì.

“Ừ, bên họ nhân lực không đủ, muốn bên anh hợp tác, gần đây cũng không có nghiên cứu gì, nên anh đồng ý.” – Lưu Hình Trúc rửa mặt sạch sẽ, quay ra bàn ăn, Đỗ Triết đã xới sẵn cơm đưa cho y.

Đỗ Triết không hỏi nghiên cứu lần này là cái gì, chuyển hướng đề tài: “Vỏ ngoài của Tiểu B có chút cũ, em nghĩ nên gọi người tới bảo trì, nhân tiện nâng cấp cho nó hệ thống ngôn ngữ, như thế này không được thuận tiện lắm.”

“Em quyết định đi, bảo K gọi cho bọn họ, kì hạn bảo hành của Tiểu B còn chưa quá, bọn họ sẽ cử người đến tận nhà phục vụ.”

“Em đăng kí một khóa học lái xe, mấy hôm nữa bắt đầu đi học.”

“Gi? Sao tự dưng lại muốn học cái này?” – Lưu Hình Trúc nghi hoặc ngẩng đầu.

“Gần đây không có việc gì làm, học cái này coi như giết thời gian, hơn nữa lúc anh không ở nhà em có thể tự mình lái xe ra ngoài đi dạo.” – Trong thời gian này, Đỗ Triết cũng học không ít tri thức của thể giới bên này, lúc Lưu Hình Trúc không bận rộn cũng dẫn hắn đi dạo, tuy không thể hiểu hết được nhưng các thưởng thức cơ bản đều nắm rõ, dù sao hai bên cũng có nhiều điểm tương đồng.

Lưu Hình Trúc nghe vậy, thân thể hơi động, nhìn về phía Đỗ Triết, trong mắt mang theo tia xin lỗi cùng lo lắng: “Thực xin lỗi, công việc của anh bận quá.”

“Cái gì?” – Đỗ Triết không nghĩ tới y đột nhiên giải thích, nhanh chóng hiểu ra y vì không có thời gian bởi mình mà áy náy, liền tươi cười: “Em cũng không phải trẻ con, làm sao cần anh mỗi ngày chăm lo, em vẫn không quen làm phiền anh.”

“Vậy em cảm thấy cuộc sống bên này so với bên kia thế nào? Có thích ứng không?” – Từ lần họp lớp lần trước, Đỗ Triết trước mặt thầy Cao thổ lộ [thật không vậy????], Lưu Hình Trúc da mặt dày mời Đỗ Triết ở

chung với y, Đỗ Triết cũng không phản đối, hắn đã sớm quen ngủ trong lòng Lưu Hình Trúc, rất bình yên, mặc dù trang trí trong phòng của Lưu Hình Trúc không phải kiểu hắn thích, nhưng ở lâu cũng thuận mắt, đặc biệt cái giường kia thoải mái hơn giường của hắn nhiều.

“Ách? Trừ bỏ bên này hoàn cảnh không tốt lắm, tất cả đều rất thuận tiện.” – Mặc kệ là cuộc sống giải trí không được thú vị cho lắm.

“Vậy là tốt rồi.” – Lưu Hình Trúc nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục ăn cơm. Kỳ thật y vẫn thấy lo lắng có thể hay không một ngày Đỗ Triết không muốn ở cùng y một chỗ hoặc chán ghét loại cuộc sống này, chạy về thế giới của mình mà không trở về. Cánh cửa đó chỉ có Đỗ Triết mới mở được, nếu thực sự có một ngày như vậy, ngay cả cơ hội cứu vãn y cũng không có.

Nhất định phải đối tốt với hắn, làm cho hắn luyện tiếu rời xa mình.

“Chờ đến đầu năm mới, anh có nửa tháng nghỉ, em có kế hoạch gì không? Chúng ta đi chỗ nào đó chơi.”

Mắt Đỗ Triết sáng lên: “Thật sự?!”

“Đương nhiên, anh có khi nào lừa em chưa?”

Đúng là thế, cùng lắm là y cố tình giấu diếm không nói, chỉ để đến khi thành chuyện đã rồi mà thôi, Đỗ Triết thầm nghĩ vậy, cười nói: “Cách đầu năm còn có hơn một tháng, hiện tại vẫn còn sớm.”

“Em cứ từ từ suy nghĩ xem đi đâu thì tốt.” – Lưu Hình Trúc biết Đỗ Triết vẫn rất muốn đi du lịch, khi theo hắn chơi trò chơi kia thì biết, lúc trước là do chân hắn không thể đi, hiện tại đã có cơ hội như thế nào có thể bỏ qua.

“Được.” – Nhớ rõ lần trước cơ quan của nhà hàng xóm tổ chức đi du lịch, hắn có thể tìm bọn họ xem có tư liệu gì hay không, xem xem có nơi nào nên đi.

“Đỗ tiên sinh, bảo vệ gọi điện báo, có nghe hay không?” – K hỏi, vì không có người yêu cầu nó phải đổi cách xưng hô cho nên nó vẫn kêu Đỗ tiên sinh.

“Nói máy đi.” – Đỗ Triết vừa gọi đầu xong, đang lau tóc nói.

K rất nhanh chuyển điện thoại đến, cũng tự động báo địa chỉ: “Xin chào, đây là nhà tiến sĩ Lưu Hình Trúc.”

“Xin chào, tôi là bảo vệ, dưới lầu có một người bảo là kĩ thuật viên ở công ty kĩ thuật đến, nói là do ngài mời đến, xin hỏi có cho lên hay không?”

Đỗ Triết nghe là biết tới bảo trì Tiểu B, lập tức nói: “Đúng vậy, phiền cậu bảo anh ta đi lên.”

“Được.”

Ước chừng khoảng mười phút sau, có tiếng gõ cửa.

“Ngoài cửa có hai người, một là bảo vệ, một là kĩ thuật viên của công ty kĩ thuật, đã xem xét, xác nhận thân phận hai người, có thể mở cửa.” – K nói.

Kể từ khi Đỗ Triết tới ở thì đây là lần đầu tiên có người đến, nên hắn không ngờ khi có người tới thì tình hình lại phức tạp vậy.

“Mời vào.” – Theo lời nói của Đỗ Triết, cửa tự động mở ra.

Giống như K nói, ngoài cửa là hai người đàn ông, một người mặc đồng phục bảo vệ, một người mặc đồng phục màu lam, trong tay cầm theo thùng dụng cụ.

“Xin chào, tôi là nhân viên kĩ thuật được công ty Vươn Cao cử đến để bảo trì người máy, họ Phương, xin hỏi buổi sáng là ngài gọi điện thoại yêu cầu bảo trì sao?” – Người nọ lễ phép, mang theo một chút câu nệ, mặc cho người đứng phía sau nhìn anh ta như hổ rình mồi, nhất nhất chút ý từng cử động của bảo vệ, không câu nệ sao được? Chân anh ta gần muốn nhuyền ra.

“Đúng vậy, không ngờ cậu tới nhanh như vậy, thật sự phiền toái.” – Đỗ Triết cũng âm thầm nói công ty này tốc độ, hắn vừa gọi điện không tới một giờ mà đã có người đến.

Kỳ thật nếu là người bình thường tốc độ cũng không nhanh đến như vậy, này có thể thấy Lưu Hình Trúc có uy cỡ nào.

“Xin hỏi đây chính là người máy muốn bảo trì sao?” – Phương kĩ thuật viên nhìn Tiểu B bưng nước trà đi ra, người bảo vệ kia vẫn không đi, hiển nhiên là muốn đi theo anh ta.

“Vâng, đúng thế, bên ngoài của nó có chút cũ, cậu giúp nó hảo hảo bảo dưỡng một chút, tôi còn muốn cho nó có hệ thống ngôn ngữ, tốt nhất có thể thêm hệ thống tự chủ hóa, không biết có được không?” – Đỗ Triết nói ra ý nghĩ của chính mình.

Phương kĩ thuật viên kinh ngạc nhìn về phía Đỗ Triết, ngay cả bảo vệ vốn đứng bất động sau hần cũng vô cùng kinh ngạc: “Có thể, thật ra có thể, tuy nhiên có rất ít khách hàng yêu cầu gia vụ người máy có thêm hệ thống tự chủ, cái này không đáng, ngài có nên suy nghĩ lại một chút? Loại người máy này không dùng lâu được, chỉ khoảng năm năm là không dùng được, hơn nữa giá của chúng rất rẻ, thêm hệ thống tự chủ cũng đủ ngài mua cái mới.

“Chỉ có thể sử dụng năm năm? Kia nó đã dùng được bao lâu? Có phải đã đến thời gian không dùng được, hay là vẫn có thể bảo trì được?”

Vấn đề liên tiếp làm cho Phương kĩ thuật viên có chút choáng váng, nhưng hần vẫn tận trách trả lời mấy vấn đề này: “Người máy này được ngài Lưu Hình Trúc mua từ tháng tư năm trước, sử dụng được một năm rưỡi rồi, cũng không phải nhất định sẽ không thể sử dụng, nếu người vẫn giữ ý định đó, chỉ cần hảo hảo bảo dưỡng, đến lúc đó lại đổi linh kiện mới sẽ không thành vấn đề, chính là phí thay đổi linh kiện cũng không thấp.”

Đỗ Triết nghe vẫn có thể sử dụng liền an tâm, hần tuy cảm tình có chút mỏng, nhưng lại là người nhớ tình bạn cố nhân, “Vậy phiền cậu giúp nó đi, đại khái cần bao lâu?”

Phương kĩ thuật viên nghĩ nghĩ, nói: “Bảo dưỡng và thêm hệ thống, chỉ cần một buổi chiều là đủ.”

“Tốt lắm, cậu có thể làm việc ở đây, tôi sẽ chuẩn bị cơm trưa cho.”

Lúc này, vị bảo vệ im lìm từ nãy bỗng mở miệng: “Đỗ tiên sinh, dưới lầu có phòng chuyên môn sửa chữa, Phương kĩ thuật viên có thể làm việc ở đó, nơi đó cũng cung cấp cơm canh luôn.”

Đỗ Triết biết hần xuất phát từ an toàn suy tính, dù sao trong phòng Lưu Hình Trúc tài liệu cơ mật cũng không thiếu, “Vậy phiền toái cậu, Tiểu B, người theo bọn họ đi.”

Bảng điện tử trên người Tiểu B lóe lên [Tiểu B còn chuẩn bị cơm trưa!] ở phương diện chiếu cố chủ nhân, Tiểu B phi thường cố chấp.

“Yên tâm, tại phòng bếp còn không ít thức ăn, giữa trưa ta ăn đơn giản một chút cũng được, người buổi tối nấu cơm cho ta có được không?” – Đỗ Triết bày ra bộ dáng dễ dàng tiểu hài tử.

[Được!]

Một người một máy tự cố mục đích nói chuyện với nhau, không phát hiện hai người còn lại bày ra bộ dáng vô cùng ngạc nhiên.

Không phải nói người máy gia vụ không có trí năng hay sao? Xem bộ dáng của nó tuyệt đối không giống a!

26. Chương 26

Vài ngày sau khi bảo dưỡng Tiểu B xong, Lưu Hình Trúc mang từ phòng thí nghiệm về một cái thùng to.

Thùng bên ngoài là gỗ, có kim loại nối dài khoảng một thước, ngoài khóa mặt mã ra bên trên còn cả khóa sinh học, cần vân tay và võng mạc của chủ nhân mới mở ra được.

“Cái này là cái gì?” – Đỗ Triết lấy tay gõ lên mặt thùng.

“Quà cho em, mật mã là số chứng minh thư của em ở bên kia, mở ra xem đi.” – Lưu Hình Trúc cười thần bí.

Đỗ Triết hồ nghi nhìn y, người này lại đang làm cái quỷ gì?

Nhưng hẳn vẫn là ngoan ngoãn làm theo, tò mò là bản tính của con người.

Thùng chậm rãi mở ra, lộ ra thứ bên trong.

Trong thùng, một đứa bé nhỏ nhắn, trắng trẻo, nhắm mắt bình yên ngủ, mái tóc đen ngắn mềm mại mượt mà, làn da trắng nõn như là bấm vào có thể ra sữa, khuôn mặt trẻ con bầu bĩnh như bánh bao làm người ta nhìn muốn nhéo, một tấm chăn hình con gấu mèo quấn chặt người bé, để phòng trường hợp va đập khi ở trong thùng, cánh tay nhỏ mập mập gấu gao bám lấy tấm chăn, nếu không phải trước ngực phập phồng, cùng cái miệng nhỏ phát ra tiếng ngáy mỏng manh, Đỗ Triết đã nghĩ đây là một con rối.

Sắc mặt Đỗ Triết tối sầm, nhìn về phía Lưu Hình Trúc: “Anh nhân bản người? Hay là trẻ em được tạo từ ống nghiệm?” – Hẳn không còn suy nghĩ nào khác vì đứa bé trong thùng thật sự cực kì giống với Lưu Hình Trúc trong bức ảnh hồi nhỏ mà y đã từng xem qua.

Lưu Hình Trúc vừa nghe là biết ngay hẳn hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Không phải vậy đâu, đây là trí năng hình người, cái này là kết quả nghiên cứu của anh cùng tổ khoa học kĩ thuật sinh vật.”

“Trí năng hình người? Đây là một cậu bé mà.” – Đỗ Triết cẩn thận quan sát một chút, không nhận ra chỗ nào không đúng, nhưng lại phát hiện ra hẳn thích đứa nhỏ này, xem bộ dáng đáng yêu kia, bất kì nữ nhân nào gặp thì bản tính làm mẹ đều trời dậy – “Cậu bé đặc biệt giống anh a.”

“Chỉ dùng tổ hợp gen của anh để gây đột biến, đương nhiên là giống.” – Lưu Hình Trúc cũng thực bất đắc dĩ, nhưng ai bảo tổ hợp gen của y là tổ hợp gen của quốc gia, người ta muốn dùng y cũng không có biện pháp – “Trí năng hình người có bề ngoài giống con người, có cơ thể, mạch máu, nội tạng, chính là đầu óc được cải tiến có thể giống như máy tính, có thể tiếp thu và xử lí thông tin nhanh chóng, nhưng mà đây là bán thành phẩm, không vượt qua được thí nghiệm cuối cùng, vốn là định tiêu hủy, nhưng là gen của anh, sao có thể nhẫn tâm được. Cho nên anh mang nó về cho em, dù sao một mình em ở nhà cũng buồn, có thêm người để trò chuyện cũng tốt.”

“Tiêu hủy? Cậu bé có chỗ nào không được?” – Đỗ Triết bế cậu bé lên, nếu Lưu Hình Trúc dám mang về có nghĩa là không có gì nguy hiểm. Bất quá nghe ý tứ của y chẳng lẽ mang về cho mình làm súng vật? Thật không biết y nghĩ thế nào? Đỗ Triết trong lòng âm thầm xem thường.

“Không có bệnh tật gì cả, chính là tốc độ vận hành não bộ không đạt tiêu chuẩn, hơn nữa trí lực nó cùng bề ngoài giống nhau, thậm chí có phần nhỏ hơn một chút.” – Nói đơn giản là ngoài phần não bộ có hơn người một chút, thì không có gì khác người thường cả.

“Vậy cậu bé này bao nhiêu tuổi?”

“Làm theo bộ dáng bốn tuổi, mà từ khi thành hình đến giờ cũng được hơn nửa năm.”

“Sao bé vẫn không tỉnh vậy?” – Đỗ Triết nhìn người vẫn ngủ ngon lành trong lòng mình hỏi, dù sao hẳn là lần đầu bế trẻ con, động tác cũng không được thuần thục cho lắm, nhưng bé con này không hề có một chút phản ứng nào, vẫn ngủ say như trước.

“Để thuận tiện vận chuyển, anh đã gây mê cho nó, ngủ một lát nữa sẽ tỉnh.”

“Đem người thả vào trong hòm, anh không sợ bé sẽ chết sao?” – Đỗ Triết ôn tiểu hài tử kia vào phòng ngủ, đặt bé ở trên giường.

“Cái thùng kia nhìn có vẻ kín nhưng vẫn có không khí lưu thông, không ảnh hưởng tới nó đâu.” – Lưu Hình Trúc lơ đãng.

“Người không biết còn tưởng anh lừa đảo buôn bán trẻ em đấy, anh không sợ em không đồng ý?” – Nhẹ nhàng đắp chăn cho hài tử kia, Đỗ Triết thâm oán trách Lưu Hình Trúc tự mình làm, chăm sóc một đứa nhỏ dễ dàng lắm sao?

“Em không đồng ý, anh không còn cách nào khác là đem nó trở về tiêu hủy.” – Lưu Hình Trúc nhìn như đang nói đùa, nhưng đáy mắt lại có vẻ lạnh lùng.

Đỗ Triết nghĩ, đây có lẽ là bất đồng lớn nhất giữa hai thế giới. Lớn lên ở thế giới người máy chưa phát triển, hẳn không bị giáo huấn là người máy chỉ là một loại máy móc, mà là theo bản năng, đem chúng thành đồng loại.

Mà Lưu Hình Trúc cũng không giống thế, với y, công cụ chính là công cụ, nếu không phải lần này là gen của y, có khi y đã sớm kí quyết định tiêu hủy rồi.

Đỗ Triết cũng không nói y cái gì, vì đây là vấn đề quan niệm, “Chăm sóc đứa nhỏ này thế nào?” – Không biết là có giống người máy bình thường không, hay là giống nhân loại.

“Năng lượng nó cần có thể lấy từ thức ăn bình thường, ở phòng thí nghiệm đều cho uống thuốc dinh dưỡng, rảnh rỗi có thể dẫn nó ra ngoài đi dạo, hấp thụ năng lượng mặt trời.” – Cách lớp phòng hộ, ánh nắng cũng không có gì nguy hiểm, huống chi thế giới bên Đỗ Triết luôn có ánh nắng tươi sáng.

“Anh dẫn bé về không mang theo cái gì sao?”

“Hả? Cái gì?” – Lưu Hình Trúc không hiểu.

Đỗ Triết liếc hẳn: “Quần áo chứ gì nữa, không thấy bé chỉ mặc mỗi áo sơ mi thôi sao?” – Mà cái áo hình như là tùy tiện lấy của ai đó, rộng thùng thình, tuột khỏi đầu vai bé.

“Không, ở sở nghiên cứu không có quần áo trẻ con.” – Bình thường đều mặc áo dài thực nghiệm.

“Vậy anh đi mua mấy bộ, không thể để bé mặc như vậy mãi được, đúng rồi, đứa nhỏ này có làm hộ tịch không?”

“Ách? Không có, vì là trí năng hình người nên không cần hộ tịch, nhưng thực ra có đánh số thứ tự.”

Đỗ Triết nhú mày: “Người máy đánh số muốn tiêu hủy liền tiêu hủy, em nghĩ nên để bé theo họ em đi.”

“A?”

“Em muốn là cha của bé.” – Đỗ Triết rất thích bé con kia, một nửa là vì quan hệ của nó với Lưu Hình Trúc, một nửa là thương hại, hơn nữa tuy rằng không biết khi tỉnh lại thì sẽ thế nào, nhưng trông bộ dáng đang ngủ đáng yêu như tiểu thiên sứ vậy.

“Anh thì sao?” – Đỗ Triết là cha, y là cái gì? Mẹ sao?

“Anh không phải người giám hộ của em sao? Coi như là ông nội đi.” – Đỗ Triết cười xấu xa.

“A! Không được!” – Lưu Hình Trúc cao giọng phản đối.

“Nhỏ giọng thôi, đừng đánh thức bé.” – Đỗ Triết tặng cho Lưu Hình Trúc một cái nhìn cảnh cáo, sau đó quay sang Tiểu B nhẹ giọng nói – “Tiểu B, người có thể giúp ta chuẩn bị một chút đồ ăn cho trẻ con được không? Đồ uống hoặc điểm tâm gì đó.”

“Được, chủ nhân.” – Thanh âm của Tiểu B là thanh âm thiếu niên, từ ngày nó được trang bị hệ thống tự chủ, luôn cố chấp kêu Đỗ Triết là chủ nhân, lúc nào cũng ưu tiên hẳn số một. Ngay cả Lưu Hình Trúc là chính tông chủ nhân cũng bị xếp thứ hai, vậy mà Lưu Hình Trúc cũng không giận, ngược lại còn rất cao hứng.

Có người giúp y chiếu cố Đỗ Triết ăn, mặc, ở, đi lại, y cũng có thể yên tâm công tác.

“A Triết, chúng ta có thể thương lượng một chút được không?” – Lưu Hình Trúc vây quanh Đỗ Triết lấy lòng, hi vọng Đỗ Triết thay đổi chủ ý, y cũng không muốn làm ông nội a.

“Không được, đây là của em.” – Đỗ Triết mặc kệ y muốn gì, trực tiếp từ chối luôn, giống như đứa nhỏ chiếm được một món đồ chơi không muốn cho người khác lấy.

“Anh không tranh giành gì với em, chỉ là có thể gọi khác đi được không?” – Chỉ cần không gọi y là ông nội, còn lại là gì cũng được, hẳn không muốn vô duyên vô cớ lại thành cha nuôi của Đỗ Triết được. Hơn nữa, trong thế giới của Đỗ Triết, hộ tịch của đứa nhóc kia cũng chỉ có thể lấy danh nghĩa của hẳn, tuổi của Đỗ Triết chưa đến tuổi được nhận con nuôi, hơn nữa bọn họ diện mạo lại rất giống nhau, người ngoài nhìn là biết bọn họ là phụ tử.

Bảo K làm cái giấy chứng nhận ly hôn đi, mồ côi gia đình cũng được, so với con riêng còn dễ nghe hơn.

“Cũng được.” – Đỗ Triết vừa lòng, tiện đà lại hỏi vấn đề mới: “Đúng rồi, đứa nhỏ này tên là gì?”

“Đánh số A-011” – Lưu Hình Trúc lưu loát đọc mã.

“Lại là đánh số? Quên đi, không trong cây vào anh, em tự mình nghĩ một cái tên cũng được... Vậy gọi Đỗ Hiếu Hạo đi.” – Đặt theo tên cha mẹ hẳn, coi như là kỉ niệm đi.

“Em thích là tốt rồi.” – Lưu Hình Trúc lấy Đỗ Triết làm chủ, sai đâu đánh đó. (Anh Trúc ngày càng giống thiên lôi)

27. Chương 27

Sau khi Lưu Hình Trúc ra ngoài mua quần áo được tầm nửa giờ, A-011, hiện giờ nên gọi là Đỗ Hiếu Hạo cũng tỉnh ngủ, khi đó Đỗ Triết đang ngồi ở ghế bên giường đọc sách.

Đỗ Triết vẫn luôn chú ý động tĩnh của cậu bé, thấy chán hơi động đậy hẳn liền quay đầu lại nhìn.

Một đôi mắt to, đen láy, bởi vì vừa tỉnh ngủ mà còn hơi mơ màng, như là sắp rơi nước mắt, nhưng trong mắt lại dường như trống rỗng, không có cảm xúc, chỉ là nhìn chăm chăm người trước mặt.

Búp bê! Trong đầu Đỗ Triết ngay lập tức hiện ra từ này, thấy bé con không nhúc nhích, chỉ mở to đôi mắt nhìn mình, liền tới giúp bé gỡ chăn ra, đỡ ngồi dậy, “Ngủ no rồi sao?”

Bé con mặc hẳn lôi kéo, gật gật đầu, cái miệng nhỏ nhắn tinh tế khẽ vang một tiếng, nếu không chú ý sẽ không nghe ra.

Đỗ Triết thấy bé khi nói chuyện trong mắt vẫn không có một tia sáng, thậm chí đoán đây có lẽ là một trong các nguyên nhân không thông qua thử nghiệm của Lưu Hình Trúc, cũng không tiếc nuôi, chỉnh lại quần áo cho bé. “Đã đói bụng chưa? Có muốn ăn gì không?”

Tiểu B từ lúc bé con kia tỉnh dậy liền tới phòng bếp, bưng lên một bình nhỏ sữa vị dâu, mấy khối bánh ngọt tinh xảo khéo léo.

Bé con cũng thấy trong tay Tiểu B có gì đó, nhưng không có biểu tình gì, ngay cả tò mò cũng không, chỉ nghe Đỗ Triết hỏi, lại gật đầu.

Thật không biết người trong phòng thí nghiệm chăm sóc đứa nhỏ này như thế nào, rõ ràng là nhìn không quá mập mạp, thông minh đáng yêu, vậy mà lại có tính tình như thế, trong lòng nói thầm vài câu, Đỗ Triết lấy sữa đến.

Sữa được để trong cái bình nhỏ, được Lưu Hình Trúc mang về, khi y tiếp nhận hài tử kia, người của phòng thí nghiệm cũng đưa cho một số đồ đạc của bé, mặc dù phần lớn đồ dùng phải mua mới, nhưng cái bình sữa này nghe nói là thứ bé con kia thích nhất.

Thử qua độ ấm của sữa, xác định sẽ không làm bé bị bỏng, Đỗ Triết nhét bình sữa vào tay bé, sau đó thấy trong mắt nó hiện lên một tia sáng, không lâu lại biến mất, Đỗ Triết cười trong lòng, cũng không phải là không có cảm giác, ít nhất vẫn có một chút phản ứng, “Nếm thử xem có thích hay không, nếu không chúng ta đổi loại khác.”

“Vâng.” – Âm thanh nhu thuận đáp lời, bé con hai tay ôm bình sữa hơi lớn so với mình, ngậm núm vú cao su, nhẹ nhàng mút.

Sau đó, Đỗ Triết thấy ánh mắt bé càng ngày càng sáng, ngay cả đuôi lông mày đều cong lên, cái miệng nhỏ nhắn từng ngậm từng ngậm hút sữa, phồng hết cả hai má lên, mặc dù nhanh nhưng không bị sặc.

Đỗ Triết im lặng, sợ nếu nói gì sẽ làm bé sợ mà sặc, cứ lẳng lặng nhìn bé con xử lí xong bình sữa.

Bởi vì không rõ sức ăn của bé thế nào, cho nên bình sữa cũng không nhiều, chỉ vừa qua nửa, nhanh chóng, bé đã uống xong, buông bình xuống đánh cách một cái.

“Uống ngon không?”

“Vâng, rất ngon.” – Có lẽ là được thêm năng lượng, bé nói cũng nhiều lên, thanh âm cũng lớn không ít.

Tuy rằng như trước không có biểu tình gì, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, Đỗ Triết thật cao hứng, nhẹ nhàng nhéo nhéo hai má tiểu tử kia, “Còn đói không? Có muốn ăn bánh ngọt không?”

“Bánh ngọt?” – Bé con không có phản ứng với động tác của hắn, nhưng thật ra có chút tò mò, cái danh từ này chưa nghe qua bao giờ.

“Ừ, bánh vừa thơm vừa ngọt.” – Đỗ Triết cầm lấy đĩa bánh, xắn lấy một khối nhỏ, đưa tới miệng bé.

Bé con ngoan ngoãn há mồm, bánh ngọt này đều là do Tiểu B đọc sách rồi làm, hương vị tuyệt đối là số một, ngay cả người không thích ăn ngọt như Đỗ Triết cũng ăn liền mấy khối, huống chi là trẻ con thích ăn ngọt. Xembé con ăn một ngụm, không trông mong bé có phản ứng, tuy rằng cặp mắt kia vẫn không có gì sáng rọi, nhưng so với trống rỗng lúc đầu tốt hơn nhiều, hiện tại nhìn chỉ có chút ngốc thôi.

“Biết dùng đĩa ăn không?” – Đỗ Triết nhớ rõ phòng thí nghiệm đều dùng được để thúc đẩy phát triển, bên ngoài thoạt nhìn thành thực, nhưng thực ra cũng chỉ như hài tử năm sáu tuổi mà thôi. Giống như hồi trước Lưu Hình Trúc dùng lý do này để làm chứng minh thư cho hắn.

Bé con kia có phải một tuổi không đều là cả một vấn đề, haizzz..., công nghệ cao thực sự là không thể chấp nhận được, căn bản là gạt bỏ nhân tính.

Bé con gạt đầu, xem ra vẫn có dạy một ít này nọ.

Đem đĩa bánh để lại vào khay, Đỗ Triết bế bé vẫn còn lưu luyến đĩa bánh đứng lên: “Ồ trên giường ăn uống cũng không phải thói quen tốt, chúng ta ra ban công đi, hôm nay có nắng ấm.” – Mở cửa phòng, đi ra ban công.

Tháng mười một trời đã trở lạnh, cho dù buổi chiều nhiệt độ cũng không cao lắm, Đỗ Triết không ôm bé ra ban công mà đặt ở phòng khách, ngồi ngay sát cánh cửa thủy tinh bước ra ban công, lúc này trên người bé chỉ có mỗi một cái áo sơ mi, ra khỏi phòng chắc sẽ lạnh.

Ngồi trên tấm thảm mềm mại, bé con bị thế giới bên ngoài cánh cửa hấp dẫn, khuôn mặt xinh đẹp lần đầu tiên xuất hiện biểu tình ngỡ ngàng, mang theo một chút hiếu kỳ cũng sợ hãi.

Đỗ Triết đem đĩa hoa quả đưa cho bé, nhìn bé ngốc nghếch dùng đĩa ăn, xác định hắn sẽ không làm đổ, chính mình cũng lấy một phần bánh ngồi vào phía đối diện, “Tiểu B, có thể làm cho chúng ta một chút đồ uống được không?” – Cửa phòng bếp vẫn thông giữa hai bên, để Tiểu B có thể tự do đi lại.

“Được, chủ nhân muốn uống gì?”

“Cho cậu bé một ly nước trái cây, của ta một ly trà là được.”

Tiểu B nhận lệnh rời đi. Đỗ Triết quay đầu nhìn bé con, ban công nhà hắn quay về hướng nam, cho nên lúc nào trời cũng sáng, tấm cửa thủy tinh có thể chắn được cái lạnh bên ngoài, lại không làm căn phòng mất đi ánh sáng, hơn nữa Đỗ Triết còn cố ý đặt bé ngồi ở nơi ánh nắng chiếu vào, khiến toàn thân bé như tỏa sáng, càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Bé con ăn bánh ngọt, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng vụng trộm nhìn Đỗ Triết vài lần, phát hiện thấy hắn nhìn mình, liền lập tức quay lại nhìn ra bên ngoài, Đỗ Triết nghĩ nếu mình không ở đây, bé con kia phỏng chừng đã chạy ra ngoài mất rồi.

“Muốn đi ra ngoài sao?”

“Vâng....” – Bé con theo bản năng gạt đầu, chờ phản ứng lại thì sợ hãi thu lại lời nói, bé không biết cảm giác của mình khi tỉnh lại bốn phía đều thay đổi, mọi người hay mặc đồ trắng trước kia đều không thấy, chỉ thấy nam nhân ôn hòa trước mắt, thả lỏng ánh mắt nhìn hắn, lại có thể cùng hắn nói chuyện, còn có thể ăn

đồ ăn hẳn chuẩn bị, ngay cả phòng ở cũng không phải toàn màu trắng dày đặc mà là một nơi nhiều màu sắc, lại có cửa sổ to, cùng với mặt trời, bầu trời xanh, mây trắng nó chưa từng gặp qua.

Xinh đẹp, chân thật như vậy, thật muốn đến gần hơn một chút.

Nhưng dựa vào kinh nghiệm trong quá khứ, bọn họ sẽ không đồng ý cho nó đi ra ngoài, mặc dù từ trước tới giờ nó vẫn chưa hề nói qua.

Biểu hiện bất an của bé rất rõ ràng, Đỗ Triết trấn an, xoa đầu nó, “Hiện tại không được, chờ chú Lưu của con trở lại, chúng ta sẽ đi, được không?” – Ăn xong đi ra ngoài tản bộ là lựa chọn hoàn hảo.

Bé con nghe xong, đã bình tĩnh trở lại, tuy rằng nó hoàn toàn không biết chú Lưu là ai, xem chừng khi biết rồi sẽ không cười nổi a.

Đỗ Triết lúc này mới nhớ tới mình còn chưa giới thiệu: “Chú là Đỗ Triết, con có thể gọi ta là chú Đỗ.” – Tuy là muốn nhận con nuôi, hẳn cũng không muốn cho bé gọi mình là cha, vì thật sự trông bé giống Lưu Hình Trúc hơn a.

“Chú Đỗ.” – Bé con gọi một tiếng, sau đó nhớ tới chính mình cũng cần tự giới thiệu – “Con là A-011.” Mọi người đều gọi bé như vậy.

“Không đúng.” – Đỗ Triết lắc đầu.

“Dạ?” – Bé con ngẩng đầu, đôi mắt đen to trống rỗng, có vẻ như vô thần, nhưng Đỗ Triết lại cảm thấy dường như có một tia hoang mang.

“A-001 không phải là tên của con, con tên là Đỗ Hiểu Hạo.” – Đỗ Triết cười cười chọc chọc khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của bé.

“Đỗ Hiểu Hạo?” – Bé con lặp lại, ngữ điệu mềm nhũn như kẹo đường, đọc nhấn từng chữ không quá rõ ràng, nhưng không sai.

“Đúng, Đỗ Hiểu Hạo.” – Đỗ Triết gật đầu, vừa lúc Tiểu B mang đồ uống tới, Đỗ Triết cảm ơn, bê khay tới đặt trước mặt bé.

Tiểu B lại đi ra, một khúc nhạc vui nhộn phát ra theo chân nó, làm cho người khác thấy nó đang rất cao hứng.

Đây là thói quen của Tiểu B, từ khi trang bị thêm hệ thống thanh âm, chỉ cần Đỗ Triết nói cảm ơn với nó, nó sẽ mở nhạc, âm thanh rất nhỏ, cũng thực dễ nghe, tuyệt không phiền lòng.

Một lớn một nhỏ im lặng uống đồ uống, ăn điểm tâm, rất ít nói chuyện nhưng không khí rất tốt. Nghe thấy tiếng động ngoài cửa phòng, bé con cũng vươn người ra nhìn, ánh nắng buổi chiều rải trên người bọn họ, hai thân hình tựa hồ như sáng lên, càng lúc càng hư ảo.

Khi Lưu Hình Trúc mở cửa là một khung cảnh như thế. Thật như một bức tranh tuyệt mỹ.

Bức tranh này, có lẽ sau này sẽ thường xuyên nhìn thấy?!

Đóng cửa lại ngăn cái giá lạnh bên ngoài, gia đình chính là ấm áp thế này đây.

28. Chương 28

Bé con thấy Lưu Hình Trúc bước vào, cả người đều căng cứng.

Lưu Hình Trúc tính tình không tốt, ở phòng thí nghiệm chỉ cần có sai lầm liền quát tháo, cũng không quản bên cạnh mình là ai, ít nhất bé con cũng đã thấy vài lần, mỗi lần đều sợ không nhẹ, có khi chỉ cần nhìn thấy y là toàn thân phát run, hận không thể lập tức chạy trốn, có mấy lần còn phát khóc, làm những người khác vừa mừng vừa sợ, phải biết rằng khi tạo ra bé người ta không nghĩ tới là bé cũng có nước mắt đâu.

Cũng may khi Lưu Hình Trúc hợp tác cùng tổ khoa học kĩ thuật sinh vật, một lớn một nhỏ mỗi ngày gặp mặt, bé con cũng dần quen đi, không khóc nữa, nhưng vẫn sợ.

Đỗ Triết không chú ý tới hành động của bé, chỉ quay đầu nhìn bao lớn bao nhỏ Lưu Hình Trúc mang về, hỏi: “Cái này đều để lấy lòng?”

“Ừ, quần áo cùng giày dép, còn có giường, chăn, gối đầu, như em nói. Giường thì tối nay sẽ đưa đến.” – Lưu Hình Trúc đi tới bên người hắn, ngồi xuống thăm, đây là chỗ yêu thích của hai người, vừa uống trà, vừa phơi nắng, rất thoải mái.

Đỗ Triết tiếp nhận gói to trong tay y, xem xét gói quần áo đầu tiên, bên trong có năm bộ quần áo, hình thức đáng yêu, màu sắc tươi sáng, có áo, áo khoác, quần, quần nhỏ, tất, tất cả đều mềm mại, chất liệu rất tốt, có thể thoát mồ hôi, rất hợp với trẻ con.

“Hiểu Hạo, đến thử quần áo nào, nếu không thích, chúng ta có thể đổi.” – Đỗ Triết gọi Tiểu B thu dọn hoa quả cùng đồ uống, bế bé con vào lòng, lấy một bộ quần áo ra thử cho bé.

Bé con không phiền không nháo, vì được Đỗ Triết chiếu cố mà đôi mắt to kia đã sáng lên không ít, nay lại bị Lưu Hình Trúc dọa cho sợ tới mức biến trở về ảm đạm.

Trên người bé con chỉ mặc một cái áo dài, ngay cả quần lót cũng không có, Đỗ Triết cởi áo của bé, sau đó mặc cho bé một cái quần lót đáng yêu màu trắng có hình con gấu, lại mặc một cái áo xanh đen, áo khoác màu bạc, thêm một cái quần dài màu lam.

“Rất vừa người, con có thoải mái không?” – Đỗ Triết buông bé con ra, ngắm bé, thay quần áo rồi nhưng thoạt nhìn cũng thấy tinh thần bé con không được tốt lắm.

“Vâng.” – Hai tay bé con cầm lấy vạt áo kéo ra, mắt to nhìn chăm chăm, hiển nhiên là rất thích. Mọi người bảo trẻ con thích màu sắc sáng sủa, thật là không sai.

Lại mở túi đựng giày ra, bên trong là hai đôi giày thiết kế cho trẻ con, một đôi đen một đôi trắng, trên mặt da có hình nhân vật hoạt hình đáng yêu, bên trong có một lớp lông mềm, đi vào hẳn rất thoải mái, ngoài ra còn có một gói to đựng tất.

Trước tiên đi tất cho bé, sau đó Đỗ Triết cầm đôi giày màu đen đến trước mặt bé, “Nào, thử giày.”

Bé con để mặc cho Đỗ Triết đi giày cho mình, Đỗ Triết nhìn đôi giày coi như là vừa chân, chính là có điểm hơi lớn.

“Nhân viên bán hàng bảo chân trẻ con lớn rất nhanh, mua giày rộng một chút đi cho thoải mái, nếu không muốn, chúng ta tới cửa hàng đổi lại là được.” – Lưu Hình Trúc giải thích, nhóc con kia là vật thí nghiệm, toàn thân đều có số liệu báo cáo, giày đi cỡ bao nhiêu cũng có, mua giày cũng không cần phải đi thử.

Đỗ Triết gật gật đầu, chưa nói cái gì, lôi kéo bé con đi vài bước, tuy rằng giày có điểm rộng nhưng không đến mức tuột ra, liền quay sang mấy cái gói còn lại.

Một chiếc chăn màu lam có những ngôi sao, cùng với gối đầu đồng màu, một bộ đồ ăn cho trẻ em, chén nhỏ, thìa, muỗng, đĩa ăn, đầy đủ cả, khăn mặt, bàn chải đánh răng, cốc nước, cuối cùng còn có một con gấu bông thích hợp cho bé con ôm.

Con gấu bông màu rám nắng mặc một cái áo đen ngắn, có thể cởi ra được, thoạt nhìn rất đáng yêu.

Bé con thấy gấu bông mắt sáng lên, Đỗ Triết thấy vậy đưa luôn cho bé, nhìn bé hoan hỉ ôm, bày ra bộ dáng yêu thích không buông tay, quay sang hỏi Lưu Hình Trúc: “Sao anh lại nhớ mua cái này?” – Đỗ Triết nhớ danh sách mua sắm hẳn không ghi cái này.

“Cửa hàng thời trang kia bán cả đồ chơi, chủ quán giới thiệu, anh liền chọn một con.”

“Tốt lắm, trước tiên cứ để gọn vào đã, chờ có giường tới chúng ta sẽ sắp xếp, em đã đáp ứng mang bé con đi dạo, anh đi cùng không?”

“Được, đi đâu?”

“Xuống dưới lầu một chút thôi.” – Hai người mang mấy thứ đồ sắp xếp tốt, Đỗ Triết vào phòng ngủ mặc thêm áo khoác, liền lôi bé con ra ngoài.

Bé con mới cao một mét, Đỗ Triết cao một mét bảy lăm dắt bé đi sợ bé không thoải mái, nhưng Lưu Hình Trúc tự động đi bên kia Đỗ Triết, y ý thức đứa nhỏ này sợ mình.

Cho dù đang là mùa đông, trong tiểu khu vẫn là một màu xanh mát, chỉ có vài cọng cỏ khô vàng cho thấy B thị vào đông coi như ấm áp, mặc dù buổi tối cũng có khi xuống hơn mười độ. Gió lạnh thổi tới khiến mặt bé con đỏ bừng nhưng không làm mất đi hứng thú của bé chút nào, một tay bé nắm chặt tay Đỗ Triết, đôi mắt to nhìn xung quanh, thấy cái gì cũng đều sờ mó.

Dưới lầu có không ít người tụ tập phơi nắng. Bên phải cửa chính, một tốp người ngồi đan áo, vừa trò chuyện việc nhà, vừa thỉnh thoảng nhìn xem đứa nhỏ nhà mình đang nghịch ngợm gì. Mấy đứa trẻ thì nô đùa, chạy nhảy, huyên náo một góc, người xem không khỏi cười, thật là một cảnh tượng náo nhiệt.

Đỗ gia vẫn chỉ có hai đại nam nhân, đột nhiên hôm nay có một tiểu hài tử xinh đẹp đáng yêu, lại giống một người trong đó, khiến cho nhiều người tò mò.

“Tiểu Đỗ, Tiểu Lưu, hai người cũng đi tản bộ à? A bé con dễ thương này là ai vậy? Trông thật đáng yêu?” – Vài ông già ngồi ở viên bồn hoa, nhìn thấy ba người đang đi đến đã hỏi từ xa.

Đột nhiên thấy nhiều người lạ như vậy, bé con có chút sợ hãi, ôm lấy đùi Đỗ Triết trốn về sau, chỉ để lộ đôi mắt to sợ hãi.

Lúc này Lưu Hình Trúc mở miệng: “Là đứa nhỏ của chị gái cháu, vợ chồng chị ấy bị tai nạn giao thông, chỉ để lại bé...” – Nói đến đây y dừng một chút, lộ ra một chút ưu thương cùng tiếc nuối, thực vừa lòng nhìn mọi người hiểu ra, nhìn bé con ánh mắt có vài phần thương tiếc – “Bên nhà anh rể cháu cũng không có thân thích, liền đem bé cho cháu chiếu cố.”

“Thật là trời không có mắt a, bé con thật đáng thương a.”

“Hoàn hảo, bác sĩ chỉ cần chăm sóc tốt, trẻ con sẽ mau quên chuyện cũ thôi.”

“Vậy là tốt rồi, bé con, đến ăn trái cây, đây chính là trái cây cháu ngoại bà mang ở quê lên, rất ngọt.” – Bà ngoại Kiều gia đã qua tuổi tám mươi vẫn mắt tinh tai thính lấy một quả táo đỏ thắm trong túi ra, đưa cho bé con, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn lộ vẻ hiền lành tươi cười, mộc mạc lại ấm áp.

Đỗ Hiểu Hạo không nhận, chỉ nhìn quả táo, rồi nhìn bà Kiều, cuối cùng quay sang nhìn Đỗ Triết.

Đỗ Triết kéo bé ra phía trước, đẩy bé: “Bà Kiều cho thì con nhận đi, nhớ nói cảm ơn nha.”

Bé con nghe lời, nhận quả táo, nhẹ giọng nói cảm ơn: “Con cảm ơn bà Kiều.”

“Ừ, ngoan.” – Bà Kiều xoa đầu bé – “Bé con, nói cho bà nghe, con tên là gì?”

“Đỗ Hiểu Hạo...” – Bé vẫn nhớ rõ Đỗ Triết nói thế.

“A, bé con cũng họ Đỗ? Khó trách lại cùng tiểu Đỗ thân cận như vậy.” – Mấy người già ngồi cạnh bà Kiều nói.

“Đúng vậy, có lẽ năm trăm năm trước họ là người một nhà cũng nên.” – Lưu Hình Trúc thêm vào.

“Hiểu Hạo, đây là ông Hồng, đây là bà Hoàng, con chào ông bà đi.” – Đỗ Triết giới thiệu cho bé con, hẳn vừa phát hiện ra bé con có trí nhớ rất tốt, những gì hắn nói qua bé đều nhớ kỹ, cũng không hiểu đứa nhỏ thông minh như vậy sao lại là sản phẩm thất bại?

Đỗ Hiểu Hạo nghe lời chào từng người, được mấy cụ già khuôn mặt tươi cười thân thiết vuốt ve.

Lại hỏi tuổi, Đỗ Triết chỉ nói là hơn bốn tuổi.

“Vậy thì cũng bằng Tiểu Kiệt nhà ta.” – Bà Hoàng nói, cháu ngoại bà năm nay năm tuổi – “Hai cậu cũng ngồi nghỉ ngơi một chút đi, nói chuyện phiếm với chúng ta, ta bảo Tiểu Kiệt dẫn Hiểu Hạo đi chơi một chút, trẻ con chơi với nhau sẽ tốt hơn.”

Đỗ Triết cũng nghĩ thế, “Vậy phiền bà Hoàng.”

“Phiền toái gì chứ, Tiểu Kiệt ~ Tiểu Kiệt ~” – Bà Hoàng gọi một đứa bé trong đám trẻ con đang vui chơi. Một chú nhóc tầm tuổi Hiểu Hạo chạy tới thở hồng hộc: “Bà ngoại, có chuyện gì vậy?” – Khi nói chuyện cặp mắt sáng kia còn nhìn chăm chăm vào Hiểu Hạo.

Bà Hoàng chỉ vào Đỗ Hiểu Hạo nói: “Đây là em Hiểu Hạo nhà chú Lưu, cháu dẫn em đi chơi một lát, nhớ là không được bắt nạt em nó đấy, biết không?”

“Vâng.” – Tiểu Kiệt dường như cũng thích bé con thanh tú kia, tùy tiện gật đầu đồng ý, chạy tới cầm tay Hiểu Hạo – “Hiểu Hạo, anh là Chương Kiệt, em phải gọi anh là anh đó.” – Cũng không quản xem người kia so với mình có lớn hơn không, mở miệng đã bắt gọi bằng anh.

“Anh Tiểu Kiệt.” – Bé con ngoan ngoãn gọi, vì đối phương cũng là trẻ con, nên bé không sợ, mặc cậu nhóc lôi kéo, mắt nhìn về phía Đỗ Triết và Lưu Hình Trúc.

“Đi chơi đi, nhớ nghe lời anh Tiểu Kiệt, đừng chạy xa.” – Đỗ Triết nói.

“Vâng.”

“Chú Đỗ yên tâm, cháu sẽ chăm sóc em ấy.” – Chương Kiệt vỗ ngực cam đoan.

“Vâng nhờ cháu nhé, Tiểu Kiệt.”

Vì thế hai chú nhóc nắm tay nhau chạy ra xa.

Xa xa, Đỗ Triết và Lưu Hình Trúc nhìn Tiểu Kiệt đem bé con đến chơi chung cùng đám bạn, chẳng mấy chốc, bé con lộ ra vẻ tươi cười thích thú, đây là lần đầu tiên họ thấy bé cười như thế.

“Cậu xem, ta đã nói trẻ con phải chơi cùng nhau mới hoạt bát đúng không?” – Bà Hoàng đắc ý nói – “Ta nói chỉ có chuẩn.”

“Vâng.” Về sau nên dẫn bé ra ngoài nhiều hơn.

29. Chương 29

Hai người nói chuyện với mấy cụ già trong khu được một lúc thì bảo vệ của tiểu khu gọi điện đến, nói là có người đưa hàng hóa đến, Đỗ Triết đoán là cửa hàng đưa giường tới.

Thúc giục Lưu Hình Trúc đi nhận hàng, Đỗ Triết tạm biệt mấy cụ già, đi gọi bé con.

Lúc Đỗ Triết tới, bé con đang cùng mấy cô bé cậu bé trong tiểu khu chơi đuổi bắt. Mọi người oản tù tì để chia làm hai nhóm, nhóm thứ nhất chạy trước, nhóm thứ hai đuổi theo bắt nhóm thứ nhất về, nếu có một người của nhóm thứ nhất không bị bắt thì thắng, nếu bị bắt hết thì thua, khi đó hai nhóm đổi vị trí, lại tiếp tục.

Bé con nhỏ hơn so với mọi người, chân ngắn, bước chân đương nhiên là nhỏ, khiến người khác dễ dàng bắt được, điều này làm cho bé con cảm thấy bất mãn, nhưng mọi người cũng che chở cho bé, lại khiến bé vui vẻ trở lại.

Một hồi nao loạn cùng với đám nhóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, quần áo mới trên người cũng lấm bẩn, nhăn nhúm, nhưng trên mặt bé là nụ cười sáng lạn, nhìn thần thái rất tốt. Đỗ Triết thầm nghĩ đây mới là bộ dáng của trẻ con, có nên cho bé đi vườn trẻ, tiếp xúc với nhiều bạn bè đồng lứa rất tốt.

Nhìn thấy Đỗ Triết đi tới, bé con đang định chạy đi liền dừng lại, đôi mắt to hướng về phía hắn, “Chú Đỗ.”

“Cần phải về rồi.”

Bé con nhìn bạn bè, lại nhìn Đỗ Triết, cuối cùng thu lại nụ cười gật đầu: “Vâng.”

“Nếu con thích, mai chú lại cho con đi chơi.” – Đỗ Triết cười nắm lấy bàn tay nhỏ bé, cũng không quản mặt trên có bao nhiêu vi khuẩn.

Bé con nghe vậy rất vui: “Thật ạ?”

“Chú Đỗ nói là giữ lời, nào, tạm biệt các bạn đi.”

“Vâng, anh Tiểu Kiệt, chị Phương Phương... Tạm biệt mọi người, mai em lại đến, phải chờ em nga.”

“Được, ngày mai vẫn là giờ này, mọi người chờ em.”

Về tới nhà, hương cơm nồng đậm xộc vào mũi, theo tiếng động phát ra từ nhà bếp, Tiểu B chắc đang làm cơm chiều.

“Người cháu hẳn hết rồi, chúng ta đi tắm trước, xong là có cơm ăn.” – Đỗ Triết cười kéo bé con vào phòng tắm.

Mở nước vào bồn, Đỗ Triết bắt đầu cởi quần áo cho bé con, sau đó cho bé vào bồn tắm.

Đang tắm cho bé thì nghe thấy tiếng động không nhỏ ở ngoài cửa, Đỗ Triết ngay lập tức chạy đến phòng bếp dặn Tiểu B không cần đi ra, sau đó đóng cửa lại, nghĩ nghĩ, lại đem cửa phòng ngủ đóng luôn.

Lúc này cửa chính mở ra, Lưu Hình Trúc thăm dò tiến vào, nhìn Đỗ Triết gật đầu với y, nhìn cửa phòng bếp, xác nhận không có vấn đề gì mới để cho hai người giao hàng đem giường vào.

Đỗ Triết mặc cho bọn họ xoay sở, hẩn quay lại phòng tắm tiếp tục tắm cho bé con. Lưu Hình Trúc tiến vào hỏi hẩn giường để chỗ nào, Đỗ Triết nghĩ nghĩ bảo y cứ đặt ở phòng ngủ trước đã, sau đó dọn dẹp một căn phòng nhỏ ở nhà Lưu Hình Trúc cho bé.

Tiến nhân viên giao hàng, bé con cũng tắm rửa xong, thay một bộ quần áo sạch sẽ, Đỗ Triết ngồi ở phòng khách, đặt bé con trong lòng, lau tóc cho bé.

“Cái đó nó có thể tự làm, em cần gì phải phiền toái thế?” – Lưu Hình Trúc có chút khó chịu, cả buổi chiều Đỗ Triết quăng y sang một bên chỉ chú ý đến tiểu tử kia, sớm biết thế này sẽ không dẫn nó về, thật là tự làm tự chịu.

Đỗ Triết không chú ý Lưu Hình Trúc đang bắt mẫn, giải thích nói: “Bé con còn nhỏ mà, không chú ý dễ bị cảm mạo.”

“Em biết nhiều nhỉ, trước kia em đã từng nuôi trẻ con rồi a?”

“Tất nhiên là chưa, nhưng em có dịch mấy quyển sách về thiếu nhi, tất nhiên vẫn còn nhớ rõ.”

Đỗ Triết lau một lát, cảm thấy được rồi liền dừng tay, chỉ vào Lưu Hình Trúc, bảo bé con: “Hiểu Hạo, về sau con gọi y là cậu, biết không?”

“Vâng, cậu.” – Bé con không hỏi nguyên nhân, ngoan ngoãn gọi.

Lưu Hình Trúc cũng bỏ vẻ mặt khó chịu, cười đáp lại.

“Anh sắp xếp giường chưa?”

“Vẫn chưa, chờ em xem nên để thế nào.”

“Vậy ăn cơm trước đã, tối tính sau.”

“Được.”

Cả nhà ăn xong cơm chiều, Đỗ Triết xem giường được đưa tới. Lưu Hình Trúc mua một chiếc giường gỗ, cao không quá 20cm, bên ngoài có vòng bảo hộ, các góc giường đều được mài nhẵn, tránh cho đứa nhỏ không cẩn thận bị thương. Giường của bé con đặt đối diện giường hai người, có thể thuận tiện chăm sóc bé.

Ngoài giường, còn có một tấm nệm độ mềm vừa phải, đồng màu với chăn và gối đầu, chắc là một bộ.

“Giường này có kích thước 150×80, phỏng chừng có thể ngủ được đến khi nó mười tuổi. Anh đã hỏi qua, cái nệm này độ dày lẫn độ cứng đều vừa phải, sẽ không ảnh hưởng đến việc phát triển của cơ thể.”

“Chọn rất tốt.” – Đỗ Triết khen ngợi, bắt đầu trải giường chiếu.

Rất nhanh chóng liền xong, Đỗ Triết gọi bé con vào, thử nghiệm giường mới một chút.

“Thoải mái không?”

“Có ạ!” – Bé con gật đầu, trước kia bé đều ngủ ở giường nghiên cứu, đây là lần đầu tiên bé có giường riêng của mình.

Buổi tối dỗ bé con ngủ xong, Đỗ Triết trở lại giường, ngay lập tức, một đôi bàn tay to gắt gao ôm lấy hân, kéo hân vào ***g ngực ấm áp.

Đỗ Triết không kháng cự, thuận thế ngã vào lòng y, điều chỉnh tư thế. Hiện tại mới hơn chín giờ, hân vẫn chưa buồn ngủ, liền cầm lấy một quyển sách ở đầu giường, “Hôm nay anh làm sao vậy? Cả buổi tối rất lạ.”

“Không có việc gì.” – Lưu Hình Trúc gục mặt vào lưng hân, rầu rĩ nói.

Đỗ Triết nghe vậy, cũng không quản hân, mở phần hôm qua đang đọc dở ra đọc tiếp.

Lưu Hình Trúc thấy hân hỏi một câu rồi không phản ứng, trong lòng càng náo, liền xoay người, đặt hân ở dưới thân, “Em không thể có biểu hiện quan tâm anh một chút sao?”

Bất ngờ bị đột kích, Đỗ Triết sửng sốt, nghe thấy y nói, theo bản năng liền bảo: “Nhỏ giọng thôi, đừng đánh thức Hiếu Hạo.”

“Hiếu Hạo, Hiếu Hạo, sao em chỉ nghĩ tới nó thôi?” – Lưu Hình Trúc tức chết đi được, nhưng vẫn cố đè thấp âm thanh, ghé vào lỗ tai hân hỏi.

“Hôm nay anh thực sự rất lạ, sinh bệnh sao?” – Đỗ Triết ngẩng đầu sờ trán y, xác định không phát sốt mới yên tâm phần nào – “Dẫn bé về là anh, tức giận cũng là anh, anh thật là khó chiều a.”

“Hừ, mai anh đem nó trở về.”

Đỗ Triết quay đầu nhìn giường của bé con, thấy không có động tĩnh gì mới quay ra, “Đã mang tới đây còn muốn đưa trở về? Anh đừng có mơ.”

“Có nó em không để ý anh.” – Lưu Hình Trúc lên án.

“Em có sao?”

“Còn không có, bình thường em có bao giờ tắm rửa lau tóc cho anh, hôm nay lại làm cho nó.”

Đỗ Triết dở khóc dở cười: “Anh sao có thể so sánh với bé được.”

“Mặc kệ, anh cũng muốn em giúp anh tắm rửa lau tóc.” – Lưu Hình Trúc dối, dụi đầu vào vai Đỗ Triết cần một ngụm, cũng không dùng sức, nhưng vẫn để lại dấu răng.

“Ngô!” – Đỗ Triết đau, đẩy y – “Đừng cắn.”

“Đêm nay cho anh làm được không?” – Từ khi bọn họ xác lập quan hệ, việc nên hay không nên làm đều đã làm, dù gì thì cũng thế, không có gì phải thẹn thùng cả.

“Còn có trẻ con đang ngủ bên cạnh, anh muốn làm sao?” – Đỗ Triết trừng mắt, nếu Lưu Hình Trúc dám nói là muốn, chắc chắn y sẽ bị đập xuống giường.

Lưu Hình Trúc quả thật không dám, thất bại ghé vào người Đỗ Triết, lại không cam lòng buông tha người ta: “Sang nhà anh đi?”

“Để bé một mình em không yên tâm.”

“Để Tiểu B tới trông nó.” – Lưu Hình Trúc không có để ý xem Đỗ Triết có đồng ý hay không, trực tiếp bế người đi ra ngoài.

Đỗ Triết chỉ kêu lên một tiếng, sợ đánh thức bé con, liền tự động im lặng, bất đắc dĩ để Lưu Hình Trúc mang đi

30. Chương 30

Mặt trời nhô lên ở phía chân trời, ánh sáng chiếu xuyên qua tầng mây dày, báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Lúc Đỗ Triết tỉnh lại, Lưu Hình Trúc đã không ở bên cạnh, thân thể không khỏe làm hắn hiểu được tối hôm qua có chút phóng túng, nhưng làn da khô ráo cho thấy người kia đã tận tình làm vệ sinh cho hắn.

Xốc chăn lên, nhìn về phía giường nhỏ đối diện, bé con nhu thuận ngồi đấy, tay ôm gấu bông, tay lật tập tranh, Đỗ Triết nhớ rõ đó là nhà xuất bản khi biết hắn thích đi du lịch mà tặng, mặt trên in đầy những nơi non xanh nước biếc, danh lam thắng cảnh, di tích lịch sử, trên người bé con vẫn mặc áo sơ mi trắng, hôm qua khi đi mua sắm bọn họ quên mua áo ngủ cho bé.

Bên cạnh giường, Tiểu B im lặng đứng đó, tựa hồ quan sát bé con.

Nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, đã thấy tám giờ hơn, liềm liềm môi chậm rãi ngồi dậy.

Hành động rất nhỏ nhưng cũng làm hai người bên cạnh chú ý.

“Chú (Chủ nhân), buổi sáng tốt lành.”

“Ừ, buổi sáng tốt lành, Hiểu Hạo, ăn sáng chưa? Tiểu B, phiền người lấy giúp ta chén nước.”

Tiểu B lập tức đi lấy, bé con gật gật đầu, “Ăn~”. Bé con khi nói chuyện thanh âm rất nhỏ, ngữ điệu cũng không rõ ràng, nhưng nghe rất thoải mái.

Cười cười gật đầu, Đỗ Triết mặc quần áo, tiếp nhận nước Tiểu B mang đến, uống một ngụm, Đỗ Triết hỏi: “Hình Trúc đâu? Sao lại không thay quần áo cho Hiểu Hạo?”

“Chủ nhân đi làm, tiểu chủ nhân không cho thay.” – Tiểu B thành thật nói.

“Sao?” – Đỗ Triết đi tới trước mặt Hiểu Hạo – “Sao lại không thay quần áo?”

Bé con nhăn nhó trong chốc lát, mới ngượng ngùng nói: “Chờ chút...” – Bé con có thể nói là rất biết phân biệt thiện ác, ai đối tốt với bé, bé sẽ rất nhanh tiếp nhận đối phương, hưởng thụ đối phương sung ái.

Hiểu được! Đỗ Triết xoa đầu bé, lấy quần áo thay cho bé: “Hiểu Hạo, về sau phải học tự mặc quần áo, biết không?”

“Vâng.”

Mặc quần áo, đi giày đầy đủ, sau khi đánh răng rửa mặt, Đỗ Triết mang theo bé con đến phòng ăn dùng bữa, Tiểu B đã dọn xong bữa sáng, vài miếng thổ ty nướng vàng óng ánh, tiên quả bồi căn, sữa nóng cùng với trứng chần nước sôi, còn thêm một phần salad.

“Hôm nay là cơm tây sao? Thật thơm.” – Đỗ Triết không tiếc lời khen ngợi, đem bé con đặt lên ghế, đem dao nĩa đặt trước mặt. Nhà họ phần lớn đều ăn sáng theo kiểu Trung, ngẫu nhiên ăn bữa sáng kiểu Tây cũng thật không tệ.

Tiểu B mang sữa cho bé con, nghe thấy vậy liền đáp: “Sáng nay tiến sĩ đã dặn. Chủ nhân muốn ăn gì, Tiểu B lập tức đi làm.”

“Không cần, thế này là được rồi.” – Đỗ Triết khoát tay, hắn cũng không ăn được nhiều, chừng này là đủ rồi – “Lát nữa ta đưa Hiểu Hạo ra ngoài mua đồ, người ở nhà sắp xếp lại phòng của Hiểu Hạo nhé.”

“Vâng.”

00*****00

Đội mũ cho bé con, nghĩ nghĩ một chút, Đỗ Triết lại lấy từ ngăn kéo ra một cái khẩu trang đeo cho bé, thời gian này trẻ nhỏ dễ bị cảm, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Đỗ Triết lái xe đưa bé con tới trung tâm mua sắm gần đấy, định mua một chút đồ dùng hằng ngày cho bé, làm sao để bé có cuộc sống tốt nhất.

Lầu hai của khu thương mại là khu dành cho trẻ em, Đỗ Triết không cần nhân viên bán hàng giới thiệu, nắm tay của bé con đi lên.

“Hiểu Hạo thích gì thì nói với chú nhé, được không?”

“Vâng ạ.” – Bé con hết nhìn đông lại nhìn tây, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng trong mắt lộ rõ tò mò cùng hưng phấn.

Trẻ con trong khu này rất nhiều, so với những đứa trẻ khác, bé con rất ngoan ngoãn, khiến cho các nhân viên rất thích, mỗi khi mua một sản phẩm gì đều tặng thêm cho bọn họ thứ gì đó, tuy không đáng giá, nhưng lại khiến bé con rất vui.

Đi ngang qua khu bán đồ chơi, bé con luyến tiếc li khai, nhẹ nhàng lôi kéo Đỗ Triết, cánh tay nhỏ bé chỉ vào một chỗ: “Nơi đó...” – Bé nhớ rõ Đỗ Triết nói thích gì thì bảo.

Đỗ Triết theo ý của bé, cùng đi vào khu vực đồ chơi, nhiều món đồ rực rỡ làm bé con không dời mắt đi được.

“Hoan nghênh quý khách, vị tiên sinh này muốn mua đồ chơi sao? Mời tiên sinh sang bên này, đây là những món đồ thích hợp với trẻ em tầm bốn tuổi.” – Nhân viên bán hàng rất tinh ý, đưa hai người đến một khu vực, Đỗ Triết nhìn thấy trên tường có dán dòng chữ “Thích hợp cho nhi đồng 4~8 tuổi.”

“Em trai thích cái gì ạ? Chị lấy cho em xem.” – Nhân viên tuy còn trẻ nhưng rất có kinh nghiệm, biết xuống tay với trẻ nhỏ mới là cách để các vị đại nhân xuất tiền ra.

Bé con nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng chỉ vào một con gấu bông: “Cái đó.”

Đỗ Triết nhìn lại, đó là một con gấu bông to gần bằng bé con, có mặc đồ hải quân: “Phiền cô lấy xuống cho tôi xem.”

“Được.”

Đỗ Triết xem con gấu bông, thấy chất lượng không có vấn đề gì, đưa cho bé con ôm.

Theo giới thiệu của nhân viên, Đỗ Triết mua gỗ xếp hình, nhạc cụ cho bé, đồ học toán, xe ô tô điều khiển từ xa, thậm chí còn có cả một chiếc xe việt dã màu lục quân rất thích hợp cho bé trai chơi. Bất quá, lần này Đỗ Triết cũng tốn kém không ít, xem ra tính toán nghỉ ngơi thêm một thời gian dành phá sản, về nhà lại phải tiếp tục nhận thêm công việc.

Đem các thứ đóng gói lại để vào xe đẩy, hai người tạm biệt nhân viên rời đi, lần này Đỗ Triết không bế bé con mà để bé cùng đẩy xe bên người.

Có được món đồ chơi yêu thích, mua cái gì tiếp theo bé con cũng không để ý, tùy cho Đỗ Triết lựa chọn.

Mua hàng xong xuôi, Đỗ Triết mang một số đồ nhỏ về, còn các thứ lớn hơn thì để cho nhân viên đưa đến nhà.

Qua khu bán thực phẩm mua chút đồ ăn, hoa quả thịt cá tươi, Đỗ Triết lên đường về nhà.

Lúc về đã là hơn mười một giờ, bé con tựa hồ chơi nhiều nên mệt, ghé vào lòng Đỗ Triết ngủ ngon lành, nước miếng thấm ướt ngực áo Đỗ Triết.

Xuống xe, Đỗ Triết không muốn đánh thức bé con, hai bảo vệ của tiểu khu là chú Toàn và Tiểu Quý thấy vậy liền tới giúp hấn, Đỗ Triết cảm ơn, thanh toán tiền xe, rồi ôm bé con vào tiểu khu.

Trên đường đi, mọi người nhìn thấy tình huống này chỉ gật đầu cười cười, không đánh động tới bé con.

Đến nhà, Đỗ Triết lấy chìa khóa trong túi ra, bắt tay chú Toàn, xoay người lơ đãng đá hai cái vào cửa, đây là tín hiệu cho Tiểu B là có người lạ, để cho nó trốn đi, tuy rằng lúc này Tiểu B chưa chắc đã ở nhà hấn.

“Phiền hai người đặt các thứ ở trên bàn giúp ta, thật sự rất cảm ơn hai người.”

“Việc nhỏ mà, không có gì phải cảm tạ.”

Đỗ Triết trước hết ôm bé con vào phòng, thu xếp tốt, liền đi ra đón tiếp hai người.

Chú Toàn và Tiểu Quý đang trong giờ làm việc, nên để đồ xuống liền rời đi, Đỗ Triết cũng không giữ bọn họ, chỉ cầm một túi hoa quả cho hai người, xem như cảm ơn.

Hai người đều cầm lấy, thuận tiện liền đem rác của nhà hắn đi luôn, nói là giúp hắn nhưng đây là thói quen từ khi chân Đỗ Triết chưa khỏi, tuy rằng hiện tại hắn có thể đi đứng tốt nhưng mọi người vẫn giữ thói quen này.

Hai người đi rồi, Tiểu B còn không có đi ra, Đỗ Triết biết rằng nó đang ở bên kia, liền mở cửa đi sang, quả nhiên thấy Tiểu B đang bận rộn.

“Chủ nhân, phòng đã sắp xếp xong, Tiểu B đi làm cơm trưa.”

“Không phải vội, ta đã mua một chút đồ ăn về, chỉ cần hâm nóng lại rồi nấu thêm cơm là được.”

“Vâng.” – Tiểu B vui vẻ chạy đi. Nó đem mục đích tồn tại là làm việc nhà cho chủ nhân, cho nên với phân phó của Đỗ Triết nó luôn cố gắng hoàn thành.

“Nhìn các người hai bên qua lại, ta thấy thực ghen tị.” – Trí não quản gia K đã lâu không xuất hiện.

Đỗ Triết cười: “Người cũng biết cái gì là ghen tị sao?”

“Không biết, bất quá ta thấy từ này thực phù hợp với tình cảnh hiện tại của ta.”

“Không phải ta không muốn cho người đi qua, mà là không có biện pháp, bên kia không có trang bị hệ thống thiết bị trí năng.”

“Người thử phóng tín hiệu qua cửa xem, lại chuẩn bị cho ta máy tính có tính năng cao.”

“Như vậy được không?” – Đỗ Triết hồ nghi.

“Thử xem, không được ta cũng không oán giận.”

“Được rồi, chờ Hình Trúc về ta sẽ làm.” – Máy thử máy tính đó cũng chỉ có Lưu Hình Trúc mới biết cách động đến.

K không hề lên tiếng.

Nhìn Tiểu B sửa sang lại phòng, rất sạch sẽ, Đỗ Triết đánh giá qua một chút, vẽ phác thảo, tính toán xem trang trí phòng như thế nào. Việc này không thích hợp nhờ người khác, chỉ có thể để chính hắn làm.

Vách tường nên sơn màu sắc rực rỡ, có lẽ nên để Hiểu Hạo cùng làm? Đỗ Triết sửa sang lại một số đồ mua đến.

31. Chương 31

Để bé con ngủ trong phòng hơn mười phút, Đỗ Triết đánh thức bé dậy, ban ngày ngủ nhiều quá sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ buổi tối.

Ăn trưa xong, Đỗ Triết dẫn bé con tới nơi chuyển giao giữa hai nhà, cũng thận trọng nói cho bé biết đây là một bí mật không thể tiết lộ với người khác, hắn không biết bé con có thực sự thông minh hay không, nhưng hắn biết trí nhớ của bé con rất tốt, chỉ cần nhớ kỹ những gì không nên nói, còn lại có thể từ từ dạy bảo sau.

Nhân viên khu thương mại đem đồ chơi tới, Đỗ Triết cùng bé con chơi với nhau, bé con thực vui vẻ, thỉnh thoảng cười ha ha thành tiếng, so với ngày hôm qua thì thật là thay đổi rõ rệt. Nhận được điện thoại, Đỗ Triết nhờ bảo vệ dẫn người tới, một bên đem Tiểu B giấu đi.

Đồ đạc mới mua để đầy đại sảnh, Tiểu Quý hỏi Đỗ Triết muốn để gia cụ ở đâu, có vẽ nhà Đỗ Triết không lớn lắm, cũng không có nhiều phòng. Đỗ Triết nói cho có lệ vài câu, liền tiễn khách, trong lòng thấy lo lắng, có nên bảo Lưu Hình Trúc mua thêm phòng ở không, nghe nói gia đình ở tầng trên đang định chuyển đi, đến lúc đó chỉ cần làm lối thông giữa hai nhà là được.

Đỗ Triết vừa nghĩ vừa tìm trong đồng hồ độn kia mấy lọ sơn cùng bộ chổi quét, thêm cả quần áo bảo vệ, “Hiếu Hạo, có muốn đi sơn phòng mới của cháu với chú không? Làm cho phòng của cháu đẹp hơn nhé?”

“Có ạ!” – Bé con buông món đồ chơi, tiến tới nắm lấy tay của Đỗ Triết, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy bàn tay to, sự ấm áp làm cho bé phi thường an tâm.

Phòng cho bé con ban đầu là phòng chứa đồ, Tiểu B cũng đã dọn dẹp sơ qua, căn phòng cũng không lớn, chỉ có khoảng 20 mét vuông, cho bé con ở rất hợp, hơn nữa phòng này có cửa sổ hướng đông nên rất sáng sủa.

Cũng giống các phòng khác trong nhà, tường phòng nhỏ được dán giấy trắng. Theo như K nói, loại giấy này chất lượng rất tốt, không thấm nước, không nứt, không bong tróc, không mốc meo hay phai màu, có thể dùng được tới mười năm.

Đỗ Triết cũng không định sơn cả phòng, nhiều như vậy cả hần, bé con và cả Tiểu B cũng không làm xong, hần chỉ muốn cho bé con cảm giác chính mình được làm một việc gì đó.

Hần chỉ mua ba hộp sơn màu đỏ, vàng, xanh, ba màu cơ bản, theo sách dạy vẽ, từ đây Đỗ Triết có thể tạo ra được tất cả các màu theo ý muốn.

“Hiện tại cháu có thể tự do vẽ tất cả những gì cháu muốn lên tường.” – Đỗ Triết vừa mặc áo, đội mũ cho bé vừa nói.

Bé con vẽ mặt cầu xin: “Hiếu Hạo sẽ không vẽ...”

Đỗ Triết hiểu rõ, nghĩ đến nhân viên sở nghiên cứu sẽ không dạy bé mấy cái này, sờ sờ đầu bé: “Không sao, Hiếu Hạo muốn vẽ cái gì thì cứ nói với chú, chú sẽ chỉ cho con.”

“Vâng, muốn vẽ cây to, hoa nhỏ, mặt trời, trời xanh... thiệt nhiều thiệt nhiều, còn muốn vẽ chú với cậu, còn có cả Hiếu Hạo nữa.” – Bé con thì thầm.

“Vẽ chúng ta có điểm khó, chờ chú tìm được thầy giáo, sẽ cho Hiếu Hạo đi học vẽ, hôm nay chúng ta vẽ mấy thứ kia trước, được không?”

“Vâng ạ!” – Bé con vẫn rất nghe lời, người khác nói sao thì là như thế, cái này cũng là do thói quen ở phòng thí nghiệm, nhân viên ở đó cũng không hỏi bé có đồng ý hay không.

Đỗ Triết pha màu xong, lấy bản vẽ xem qua, lấy một cái ghế thang để lại chỗ tường mình định vẽ, đặt bé con ngồi lên, một tay hần ôm lấy bé con để bé khỏi ngã, một tay bắt tay bé cầm chổi vẽ, quét qua màu, hướng dẫn bé con vẽ.

Đầu tiên là một mảng lớn màu lam, đại diện cho bầu trời, ở trên cao vẽ một ông mặt trời màu vàng, dùng màu trắng vẽ một đám mây, bên dưới là đại thụ cùng hoa cỏ. Nói thật, bọn họ vẽ không được đẹp lắm, nhưng bé con lại rất thích, mặt mày hớn hở nói rằng rất đẹp.

Vẽ xong mấy thứ đó, Đỗ Triết để cho bé con tự mình vẽ, chỉ nói bé muốn vẽ thế nào cũng được vì đây là phòng của bé.

Bé con thật cao hứng làm theo, bắt quá vẽ ra một mảng màu sắc rực rỡ, Đỗ Triết hoàn toàn không nhìn ra cái gì, nhưng bé con kiên trì nói hai cái đại điểm là hần với Lưu Hình Trúc, ở giữa bọn họ là chính mình, ở bên kia Đỗ Triết là Tiểu B.

Tiểu B nghe được chính mình cũng có phần, lại bắt đầu phát âm nhạc, gần đây những hành vi của nó dường như tiến hóa hơn trước nhiều, bắt quá trong nhà trừ K ra chả có ai để ý điểm ấy, mà K cũng có chút hiểu kỳ mà thôi.

Thấy chính mình không được vẽ, K có chút tiếc nuối, bắt quá nó không thể hữu hình cũng là sự thật.

K đột nhiên lên tiếng cũng không có dọa đến bé con, hiển nhiên đó là thói quen khi ở sở nghiên cứu.

Về hơn hai giờ, bé con tinh lực có hạn nên cũng đã thấm mệt, Đỗ Triết bế bé con toàn thân dính đầy sơn đi tắm rửa, nghỉ ngơi, chuyển sửa sang phòng để mai làm cũng được.

00*****00

“Em mua nhiều như vậy?” – Lưu Hình Trúc khi về tới nhà nhìn thấy trong đại sảnh là cả một đồng đồ đạc, y không nghĩ phòng của trẻ em lại cần nhiều thứ như thế.

“Ừ, buổi sáng em mang Hiểu Hạo đi mua, có được không?” – Đỗ Triết mệt mỏi ghé vào sofa.

“Rất được. Hiểu Hạo đâu? Sao anh không thấy nó?”

“Bà Hoàng dẫn bé qua nhà chơi, ăn cơm ở đây luôn, nói là tối sẽ dẫn bé con về. Đúng rồi, em có việc muốn hỏi anh.” – Đỗ Triết bóp bóp bả vai, mặc dù có Tiểu B hỗ trợ nhưng sửa sang mấy thứ này khiến hắn mệt mỏi chết, hơn nữa tối qua lại phóng túng, hắn hiện tại toàn thân đều đau.

Lưu Hình Trúc đi đến phía sau hắn, bàn tay to nhẹ nhàng bóp vai cho hắn. “Chuyện gì?”

Đỗ Triết thoải mái hưởng thụ Lưu Hình Trúc phục vụ, “Hiểu Hạo rốt cuộc là không hợp tiêu chuẩn ở chỗ nào? Em thấy bé rất thông minh, hơn nữa trí nhớ lại tốt như vậy, chỉ cần nuôi dưỡng tốt rất có thể sẽ giỏi a?”

“Tư chất của Hiểu Hạo rất tốt, nhưng để làm trí năng hình người thì chưa đủ, theo tính toán sơ bộ, năng lực của trí năng hình người so với trí não bình thường cao hơn nhiều, tốc độ tính toán phải nhanh, ít nhất phải đạt chín triệu phép tính trên một giây, về phương diện này Hiểu Hạo chỉ đạt tám vạn phép tính thôi.”

Đỗ Triết không hiểu máy tính, nhưng con số này làm hắn tắc lưỡi, “Nghe là kém một chút, bắt qua so với chúng ta nhiều hơn bao nhiêu.”

“Đó là đương nhiên, trí năng hình người còn thiết kế thêm hệ thống vũ khí, chẳng qua Hiểu Hạo là cái đầu tiên thành hình, vì đảm bảo tính thành công nên đã không trang bị hệ thống vũ khí cho nó, mà về sau trí năng hình người trang bị hệ thống vũ khí đều phải tuân theo ba quy định của người máy: Một, người máy không thể tổn thương con người, mà cũng không thể thấy con người bị thương mà khoanh tay đứng nhìn. Hai, người máy phục tùng tất cả các mệnh lệnh của con người, nhưng không thể trái với điều một. Ba, người máy có khả năng tự bảo vệ, nhưng không được trái với điều thứ nhất.” – Lưu Hình Trúc thật tốt, vì đảm bảo an toàn, nên không làm cho người máy có khả năng tổn thương hay gây uy hiếp đến con người... Mệnh lệnh, so với ba điều quy định kia dễ thở hơn nhiều.

Đỗ Triết cũng biết bọn họ bắn khoăn điều gì, các phim khoa học viễn tưởng về người máy gây nguy hại hắn cũng xem qua không ít, lập tức chuyển chủ đề: “Hiểu Hạo nhìn qua cũng bốn tuổi, là thời điểm hoạt bát, để bé ngày nào cũng ở trong nhà sợ bé buồn quá hư người, em nghĩ có thể cho bé đi học mẫu giáo được không? Ban ngày đi học bé có thể giao tiếp với nhiều bạn bè, với bé rất có ích.” – Đứa nhỏ im lặng tất nhiên là làm cho người lớn thích, nhưng hoạt bát cũng là điểm tốt.

“Em muốn gì cứ làm, anh không có ý kiến.” – Lưu Hình Trúc tỏ vẻ kiểu gì cũng được.

Đỗ Triết quay đầu lườm y: “Hiểu Hạo tốt xấu gì cũng là đứa nhỏ của anh, sao anh có thể không quan tâm như thế được?”

Lưu Hình Trúc dừng matxa, ngồi xuống bên người Đỗ Triết, đem hai tay hắn đặt lên vai mình, ý muốn hắn matxa cho mình: “Làm việc ở phòng thí nghiệm khác, về nhà đối với đứa nhỏ nhà mình khác, em dù sao cũng phải cho anh thích ứng chứ?”

Đỗ Triết không nhẹ không nặng gõ y: “Anh lúc nào cũng nói có lý, còn việc nữa, chúng ta ban đầu chỉ có hai người, nay lại thêm Hiểu Hạo, em lại mua nhiều đồ như thế, thế nào cũng có người phát hiện điều gì đó khác thường, dù sao cũng phải nghĩ biện pháp che dấu.”

“Nhìn dáng vẻ của em, chắc là có dự định gì rồi?”

“Ừ, hiện tại theo quy định phúc lợi xã hội, mỗi người đều có thể xin một bộ phòng ở, vừa vặn hộ gia đình trên lầu chuẩn bị chuyển đi, cho nên em định khi họ chuyển đi, anh làm thủ tục xin căn phòng đó, sau đó chúng ta đã thông hai phòng, như vậy không phải là rất tốt sao?”

“Có lý, nhưng có thể làm được không? Căn phòng như thế không dễ cho em làm lại đâu?”

“Chỉ trang hoàng lại thì không khó, chỉ là về sau chuyển nhà có chút khó khăn, nhưng điểm ấy cùng chúng ta không có quan hệ.”

“Vậy cứ theo như em nói đi.”

“Vậy mai em đi hỏi thử họ xem thế nào. Đến lúc họ muốn chuyển, anh phải xác định rồi đấy.”

“Được.”

Bàn bạc xong xuôi, Đỗ Triết cũng không nói nữa, im lặng matxa cho Lưu Hình Trúc, hai người trầm tĩnh trong chốc lát, hẳn lại nhớ tới buổi chiều K có nói chuyện: “Hôm nay K nói muốn cùng chúng ta qua lại giữa hai bên, làm cho em ở dưới khung cửa động, đem tín hiệu phóng sang, cho nó chuyển thân vào máy tính cao năng (chức năng cao cấp), em cũng không biết có thành công hay không, nhưng nó đã đề xuất thì cứ thử xem sao.”

“Được rồi, ngày mai anh sẽ xử lý.” – Lưu Hình Trúc biết máy tính trong phòng ngủ của Đỗ Triết là loại bình thường, dung lượng không đủ cho K dung thân.

32. Chương 32

Máy tính mà K muốn hôm sau đã được đưa đến, đồng thời còn thêm một số vật nhỏ như máy ảnh mini nhỏ như chiếc cúc áo, máy biến điện năng thành âm thanh, Đỗ Triết chờ nhân viên kỹ thuật chuẩn bị tốt, chờ bọn họ đi, liền cùng Tiểu B đem máy tính vào phòng mình.

Tín hiệu phóng ra rất tốt, vị trí đến không phải là khe cửa mà là một lỗ khoan ở góc tường, Đỗ Triết trước khi mở cửa đã khoan cái lỗ này, khi làm xong, thấy cảnh tượng ngoài cửa có chút vụn vẹo, sau đó lại bình thường ngay, nhưng vẫn làm Đỗ Triết sợ hãi lần sau không dám làm vậy.

Lại mở cửa ra rồi phóng tín hiệu, Đỗ Triết mở máy tính, nói qua microphone: “Thế nào?”

“Không thành vấn đề, có thể đồng thời tiếp nhận tin tức hai bên.” – Âm thanh của K lạnh băng truyền tới, xem ra biện pháp này thành công.

“Tốt lắm, người dạy ta dùng mấy thứ máy móc kèm theo này đi.” – Đỗ Triết cầm lấy mấy thứ máy móc mini kia, mấy thứ này tương đương với thân thể của K, không có chúng nó K không thể làm việc được.

“Mấy thứ này dùng rất đơn giản, tìm vị trí thích hợp để đặt chúng, sau đó khởi động bằng điều khiển từ xa, còn lại cứ để ta lo.”

Vì thế Đỗ Triết nghe theo lời của K, tìm vị trí thích hợp cho mấy thứ đó, bắt quá trong phòng vệ sinh hẳn kiên quyết không gắn, đây là bảo hộ riêng tư nha.

Chuẩn bị xong xuôi, còn lại là việc của K, vì thế Đỗ Triết liền đi chơi cùng bé con.

Bởi vì phòng chưa chuẩn bị xong nên mấy ngày này bé con vẫn ngủ cùng bọn họ, hiện tại, bé con đang nằm bò trên thảm ở trong phòng chơi đồ chơi.

Lúc trước thấy Đỗ Triết đang bận rộn, giờ thấy hẳn lại đây, bé con ngẩng đầu mỉm cười gọi to: “Chú~~”

“Tiểu Hạo thực ngoan.” – Đỗ Triết ôm lấy bé con hôn lên má một cái sau đó nói – “Chú đưa con tới một nơi, ở đó có rất nhiều các anh các chị, anh Chương Kiệt cũng ở đó, được không?”

Bé con mắt sáng lên, liên tục gật đầu: “Được ạ~~”

Nơi Đỗ Triết mang bé con tới là vườn trẻ của tiểu khu, nói là vườn trẻ kỳ thật chính là một cái nhà trẻ nhỏ nhỏ thôi, trong tiểu khu trẻ con tầm tuổi bé con cũng không nhiều lắm, toàn bộ tập trung lại cũng khoảng tầm ba đến bốn mươi bé, hơn nữa không phải tất cả đều học ở đây, vì thế một trường mẫu giáo nhỏ cũng tha hồ thoải mái.

Vườn trẻ nằm tại nơi xanh mát nhất của tiểu khu, phòng ốc đã được chú ý xây dựng từ trước, không gian rộng mở sáng ngời, tất cả các phương tiện bên trong đều được làm theo tiêu chuẩn quốc gia, thực an toàn.

Phụ trách chăm sóc bọn trẻ ở đây có ba cô giáo, ngoài ra còn có hai vị bảo mẫu kinh nghiệm phong phú cùng một vị đầu bếp, có thể nói đội hình rất cường đại. Lương tháng cho các nhân viên đều là từ phúc lợi quốc gia, các gia đình chỉ cần trả một ít chi phí là có thể đưa đứa nhỏ cho bọn họ chiếu cố, an tâm công tác.

Lúc Đỗ Triết tới, hai cô giáo đang hướng dẫn mấy đứa nhỏ chơi trò chơi, bên trong bé lớn nhất sáu tuổi, bé nhỏ nhất ba tuổi, trong đó có vài bé hay chơi cùng bé con nhà mình, nhìn thấy bé con liền lập tức gọi to, bắt quả chúng vẫn ngoan ngoãn không chạy tới, chỉ đứng nhìn hai người.

Bé con quay đầu nhìn Đỗ Triết, đôi mắt to lóe lên khát vọng.

Đỗ Triết cười buông tay bé con ra: “Đi chơi đi.”

“Vâng ạ.” – Đôi chân mũm mĩm chạy đi, cùng mọi người hi hi ha ha cười đùa vô cùng vui vẻ.

Lúc này, một cô giáo trẻ tuổi tóc ngắn đi tới, trực tiếp hỏi: “Đỗ tiên sinh, tôi họ Tiền, ngài có thể gọi tôi là cô giáo Tiền, ngài muốn gửi bé nhà mình vào đây sao?”

“Vâng, nếu Hiểu Hạo thích nơi này, tôi liền cho bé đi học, thủ tục không có gì khó khăn chứ?”

“Đương nhiên, nếu muốn ngài có thể ngồi bên cạnh xem, chúng tôi cho ngài xem qua chương trình học, sau đó ngài có thể quyết định. Đúng rồi, tên của bé là Đỗ Hiểu Hạo phải không?” – Mấy cô giáo ở đây cũng là người trong khu, gió thổi cỏ lay gì đều cũng sẽ biết.

“Đúng vậy.”

Cô giáo Tiền đưa cho Đỗ Triết mấy tờ tạp chí, sắp xếp cho hắn ngồi ở một góc sáng sủa, rồi quay ra chăm sóc các bé.

Bé con chơi đùa rất vui vẻ, nhưng vẫn nhớ tới Đỗ Triết, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn hắn, xác định hắn vẫn còn ngồi đó mới tiếp tục chơi đùa.

Mỗi một tiết học thời gian khoảng bốn mươi lăm phút, lúc bọn họ đến đã học được phân nửa, cho nên không lâu sau, cô giáo hô giải tán để bọn trẻ tự mình chơi đùa.

Bé con chạy tới bên người Đỗ Triết, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thái dương đầy mồ hôi. Đỗ Triết rút khăn tay ra vừa lau cho bé vừa hỏi: “Hiểu Hạo thích nơi này không?”

Bé con cười ha ha không ngừng, “Thích~~”

“Vậy chú đăng kí cho con, mỗi ngày con đi học cùng các bạn được không?”

Đỗ Triết cứ nghĩ bé con sẽ nhanh chóng gật đầu đồng ý, không nghĩ tới bé lập tức không cười, cầm lấy vạt áo hắn, nghẹn cái miệng nhỏ nhắn đáng thương hề hề nói: “Chú không cần Hiểu Hạo?”

Đỗ Triết không biết nên khóc hay nên cười, cũng không biết đứa nhỏ này học bộ dáng làm nũng ở đâu, “Ai nói? Hiểu Hạo vừa ngoan vừa đáng yêu, sao chú lại có thể không cần con được?”

“Thật chứ ạ?”

“Đương nhiên là thật, chú không nói dối.” – Đỗ Triết thận trọng nói.

Bé con nghiêng đầu hỏi: “Kia Hiểu Hạo mỗi ngày ở trong này chơi còn có thể nhìn thấy chú không?”

“Đương nhiên, Hiểu Hạo ban ngày đi học ở đây, buổi chiều chú sẽ tới đón con, hơn nữa vị trí nhà Hiểu Hạo cũng nhớ rõ đúng không, nếu chú không tới đón, Hiểu Hạo có thể tự mình trở về a, phòng cũng sẽ không chạy mất đúng không?”

“Vâng, vậy Hiểu Hạo muốn ở chơi ở đây.”

“Được, vậy chúng ta đi nói chuyện với cô giáo.”

00*****00

Mấy ngày kế tiếp, Đỗ Triết vội vàng đem phòng của bé con sửa sang lại, Lưu Hình Trúc mấy ngày hôm nay rất không kiên nhẫn vì buổi tối đi ngủ luôn bị kì đà cắn mũi, ngay cả người không thân thiết lắm cũng biết hiện tại tâm tình hắn không tốt, tính tình vì thế càng bạo phát hơn, cho dù ngay trước mặt Đỗ Triết cũng đã biểu lộ ra, hướng chỉ là cấp dưới ở phòng thí nghiệm. Mấy hôm nay, ngày nào Trương Thành Công cũng gọi điện thoại tới khóc lóc kể lể, biến Đỗ Triết đã phiền còn phiền hơn.

Thật vất vả để chuẩn bị xong phòng cho bé con, tối hôm bé con ngủ riêng, Đỗ Triết bị Lưu Hình Trúc “đàn áp” chết đi sống lại, thẳng đến khi rạng sáng liền ngất đi.

Buổi sáng hôm sau, Đỗ Triết ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn động, chỉ sợ động một cái xương cốt toàn thân liền tan hết cả ra, một đêm phóng túng khiến cho hắn sốt cao đến 39o7.

“Cảm giác thế nào?” – Lưu Hình Trúc uy hắn uống thuốc hạ sốt, lại bê cháo Tiểu B nấu thổi cho nguội bớt, uy hắn. Lưu Hình Trúc cũng biết hôm qua mình có chút đắc ý vênh vao, bất quá lúc đấy đang cao hứng, không thể dừng được.

“...Hôm nay anh đưa Hiểu Hạo đi vườn trẻ, em muốn nghỉ ngơi.” – Đỗ Triết chỉ ăn vài miếng, hiện tại hắn không muốn ăn gì cả. Sốt làm cho đầu óc hắn mù mịt, chỉ có thể vô lực nằm trên giường. Không cần nhìn hắn cũng biết bộ dáng mình hiện tại tồi như thế nào, tuy rằng đã được tắm rửa sạch sẽ, nhưng một thân hồng ngân xanh tím này cũng phải vài ngày mới hết, hơn nữa hôm qua Lưu Hình Trúc còn cắn cắn hắn một ngụm, hiện tại vẫn còn dấu răng.

“Vậy em hảo hảo nghỉ ngơi, anh đưa Hiểu Hạo đi học rồi sẽ quay lại với em.” – Lưu Hình Trúc lo lắng nói, cuối cùng còn đặc biệt dặn Tiểu B chăm sóc Đỗ Triết, sau đó nắm tay bé con đi ra cửa.

Trong chốc lát, Đỗ Triết lại ngủ.

Mơ mơ màng màng, Đỗ Triết tựa hồ thấy có người dịch chuyển người hắn, trên trán có một vật thể gì đó lạnh lẽo áp vào, tiếp theo hắn bị nhét vào một cái ôm quen thuộc, bên hông một đôi tay chặt chẽ ôm hắn, lại không làm hắn thấy khó chịu, hắn cảm thấy không cần phải phản kháng, vẫn là tiếp tục ngủ thôi.

Đỗ Triết ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy Lưu Hình Trúc ngồi bên giường xem văn kiện, sờ sờ trán, một túi chườm đá ở trên, bất quá hiện tại đã không còn lạnh nữa.

Đỗ Triết vừa động, Lưu Hình Trúc liền chú ý tới, y khép lại báo cáo, giúp hắn lấy túi chườm ra, lấy ở hòm thuốc gia đình ra một cái nhiệt kế, lắc lắc, đặt vào nách Đỗ Triết, “Cảm giác khá hơn chút nào không?”

“Ân.” – Thanh âm Đỗ Triết có chút khan khan, trong cổ họng dường như có lửa.

Lưu Hình Trúc thấy vậy liền lấy chén nước, pha cho đủ ấm, rồi nâng hắn dậy đưa chén đến miệng để hắn uống, “Anh bảo Tiểu B làm chút đồ ăn nhẹ, em ăn một chút để uống thuốc.”

“Ừ.”

Lưu Hình Trúc lấy nhiệt kế ra, nhìn số: “38o8, đã bắt đầu hạ sốt, nghỉ ngơi một chút sẽ ổn thôi.”

Tại phương diện này Đỗ Triết rất tin tưởng Lưu Hình Trúc, hắn cố hết sức nhắc người ngồi dậy dựa vào giường.

Lưu Hình Trúc lấy gối đầu đặt vào sau lưng hắn, lúc này Tiểu B đem cơm trưa vào, món chính là cháo thịt nấm hương, mấy thứ dễ ăn, còn có một chén lê chưng cách thủy với đường phèn, hương vị nồng đậm khiến Đỗ Triết cảm thấy đói bụng.

Lưu Hình Trúc bưng chén lê chưng đường phèn đưa cho Đỗ Triết từng thìa từng thìa, “Uống cái này trước, cổ họng sẽ thoải mái hơn.”

Đỗ Triết uống non nửa bát, lại ăn mấy miếng lê mới bắt đầu ăn trưa, thấy Lưu Hình Trúc không hề động đũa liền hỏi: “Sao anh không ăn?”

“Anh ăn rồi, cái này là cho em.”

Vì thế Đỗ Triết yên tâm thoải mái hưởng thụ mỹ thực.

“Chờ em khỏe lên, chúng ta đi du lịch một thời gian đi?” – Lưu Hình Trúc đột nhiên nói.

“Công tác của anh thì sao?”

“Còn lại bọn họ có thể xử lý tốt, không cần anh.”

“Em nghĩ nên đi mấy nơi ven biển phía nam, anh biết bơi không?”

“Biết, đến lúc đó anh sẽ dạy em.”

“Em cũng muốn mang theo Hiếu Hạo.”

“Đương nhiên, anh biết em sẽ nhớ nó.”

.....

“Bất kể thế nào, một nhà ba người chúng ta đều ở cùng một chỗ.”

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-gioi-chi-mon>